

БЯГСТВО към Бога

Джим Хонбергер

с

Тим и Джули Канутесън

“Как нашето семейство остави зад себе си личното надбягване, за да потърси истинската духовност и истинския живот.”

2008 г

ПРЕДГОВОР

"Джим, ти наистина трябва да представиха тези послания в книга!"-Джак и неговата съпруга Джуди настояваха.

Мисълта за такова нещо ме изненада. Все пак за Джак беше лесно да предложи написването на книга. Той беше писател. Това беше втората му природа. В училище английският език бе един от предметите, от които аз учих това, което беше абсолютно необходимо, за да премина в по-горния клас и след това незабавно забравях всичко.

Аз? Да напиша книга? Абсурд! Благодарих им, и престанах да мисля за идеята. Дарбите и възможностите ми определено са насочени в словесното общуване, а не в писането. Но идеята не си отиде от мен. Накъдето и да се обърнех, приятели и познати държаха да ми кажат, че трябва да напиша книга. Дори и писмата, които получавах звучаха с това неизменно ехо.

На края реших, че вероятно Бог се опитва да ми каже нещо. Коленичих за молитва и попитах почти скептично: "Господи, наистина ли искаш да напиша книга?" Когато ясното отпечатване във мислите ми беше: "Да, Джим, аз искам да направиш това!", бях слисан, удивен и шокиран. "Но аз не мога да го направя Господи!"

Опитвах се да изоставя идеята, да не говоря за нея, но тя отново и отново идваше в мислите ми. Бях видял вече, как няколко души бяха употребени от Бога, за да ми дадат идеята да пиша и знаех, че употребяването на множество хора и таланти е един от най-използваните Божии методи за вършене на Неговото дело.

Когато Бог призовава даден човек за работа, обикновено това е необучен за нея човек. Така той трябва да бъде зависим от Бога, каквото и да се случи. Изкушението, на което всички сме подвластни, е да приемаме слова и похвали за това, което Бог е извършил. Соломон ръководеше строежа на храма в Ерусалим. Огромната работа включваше десетки хиляди работници, но пак при освещението на храма Соломон се обърна към Бога като каза: "... и да познаят, че с Твоето име бе наречен този дом, който построих!" (2Летописи 6:33).

Соломон прие похвалата за това, което Бог бе направил чрез хилядите работници и храма не бе наречен с Божието име. Дори и до днес тази величествена постройка е известна като Соломоновия храм. Не бих искал въобще да се прославя с писането на книга. Нещо повече, не бих могъл да приема слава, защото знаех, че без Божията намеса, не бях в състояние да го направя.

На края казах на Господа, че ако Той желае да напиша книга, тогава аз желая и някой друг да ми каже това. По това време исках някой друг, различен от образованите и ясно говорещи, които ми бяха направили предложение за написването на книга. "Господи, желая най-смирения инструмент, когото Ти откриеш. Ако ти ми говориш чрез него, тогава аз ще изпълня задължението си да напиша книга."

През есента на 1995 г. пристигнах в Калифорния за серия евангелизационни събрания. Милите хора, които ме взеха от летището, ми разказаха за Елеонор. Тя беше бедна, възрастна жена, почти на смъртно легло в старчески дом, но която истински обичаше проповедите ми и бе преживяла мир в Господа, Който никога преди да ги чуе, не бе познавала. На фона на това те споделиха: "Джим, тя е толкова болна, че не може да посещава събранията, но изрази желание да те види. Това би било много за нея, ако спрем да я видиш, дори само за няколко минути."

След потвърждението, че имаме достатъчно време в графика и след като се помолихме за случая, аз почувствах, че трябва да отида и да видя Елеонор. Отправих ме се към старческия дом. Не мога напълно да опиша чувствата си, когато влязох в стаята и тази жена, която никога не ме е виждала, възкликна: "Джим Хонбергер! Не мога да повярвам". Елате тук!" След това тя продължи: "Господ ми показа, че вие възнамерявате да напишете книга." Тя посочи към етажерката където стояха няколко касети с мои записи. "Вие трябва да представите всичко това в книга. Моля те, Джим, обещай ми, че ще ги представиш в книга. Толкова е важно за нас да ги имаме на книга. Моля те, обещай ми, че ще направиш това!"

Гласът ми секна и сълзи изпълниха очите ми, защото знаех, че стоя на свята земя. Тази умираща жена бе избрания от Бога инструмент, който да ме тласне към действие. Беше 8 септември 1995г.

"Елеонор, вие сте отговор на молитва!" - успех само да кажа. Елеонор чувстваше, че бе благословение да ме срещне макар и за няколко минути. А за мен бе привилегия да се запозная с тази жена в последния месец от живота ѝ. Тя заспа в Исус на 4 октомври същата година.

Бог казва: "Преди да Ме призовете, аз ще отговарям!" Никога не съм имал по-добра илюстрация за този стих от написването на книгата, което държите в ръцете си. Сега знаех, че написването на книгата трябваше да бъде приоритет и се борих с мисълта как да намеря място за писане без прекъсване. Както обикновено, Бог бе предвидил всичко. Само трябваше да бъда търпелив.

Скоро след това, синът ми продаде имот на бизнесмен от друг щат. Този човек бе така впечатлен от поведението на сина ми, че ми се обади, дали могат той и съпругата му да ни гостуват за няколко дни, за да опознаят семейството ми. Искаше да разбере какво правим, за да възпитаме такива млади мъже. Съгласихме се и се радвахме на времето прекарано с тях.

Преди да си заминат, мъжът каза: "Джим, имам вила на остров Сейнт Кройкс. Ако някога семейството ти се нуждае от тихо място за почивка, можете да останете във вилата, колкото пожелаете, без да плащате нищо."

И тук бях учуден как ми бе осигурено необезпокоявано време. Бог знаеше и дори беше направил нещата така че, можах ме да отлетим и да прекараме цял месец в благословен мир и тишина на този остров.

Всяка сутрин прекарвах в молитва, в размисъл и писане. Следобедите прекарвах със семейството си край морския бряг, във водата и в подводно гмуркане. Беше спокойно и приятно време, което позволи умът ми да бъде под влиянието на Господния Дух. Напуснах острова със схемата на книгата.

Главите, контурите и историите бяха почти поставени на мястото им, но как да взема тази схема и да направя ръкопис не бе по моите възможности. Знаех, че се нуждаех от редактор, но къде да го намеря? Няколко професионални редактори предлагаха своите услуги, но всеки път когато се молех за това Господ винаги ми отговаряше: "Не, не е този!"

Знаех, че се нуждая повече от някой, който можеше да оправи граматиката, правописа и другите неща. Нуждаех се от помощ при писането на моето преживяване с Господа и затова трябваше да намеря някой, който е имал същото преживяване и същия стил на писане, уеднаквяващ се с моя. Но къде по земята можех да намеря такъв човек?

"Преди да Ме призовете, аз ще отговарям!" Отново обещанието беше щедро изпълнено. Преди няколко години срещнах семейството на Тим и Джули Канугесън, които се нуждаеха от преживяване, за което бях говорил. След като ги посъветвах, започнахме да се опознаваме един с друг и видях, че започна промяна в тях, което позволи на Бог да подейства в живота им. През следващите няколко години си пишехме писма и често ми правеше впечатление, че стилът на писане на Тим бе подобен на моя. Споделих със Сали, съпругата ми, че чувствам писмата на Тим, като че ли чета своите мисли. Той притежаваше способността да вземе практическата истина и да я постави във кратко стегнато изложение. Знаех че бяха започнали да преживяват това което бяха търсили.

През есента на 1998 г, Джули дойде на нашето лагерно събрание във Верджиния и аз почувствах влиянието на Божия Дух върху мислите ми, че тук беше човекът когото трябваше да помоля за помощ. Джули обичаше английския език и от предишните ми посещения знаех, че се интересува от издателска дейност. Обърнах се към тях и те ми казаха, че са изпълнени с трепет да видят какво съм направил.

Нямах идея какво беше това за тях. Изпратих първите няколко глави и те ги върнаха напълно различни. Те не само бяха просто редактирали книгата, но я бяха написали отново и в този процес тя преминаваше от добра към по-добра и накрая към най-добра форма. Скоро ми дойде на ум да им изпратя само схематичното изложение с илюстрациите и касета със записа на мислите, целите и значението на отделните глави.

След време, по пощата сякаш да получа завършената книга, за да я прегледам. След няколко глави оформени по този начин, бях възхитен да видя Божията ръка в действие.

Тази книга не бе единствено дело на Джим Хонбергер, но съвместен проект на хора, които Бог постави на място и призова за Неговата служба. Наблюдавах Тим и Джули, когато работиха, за да укрепят своето преживяване. С ентузиазъм бяха вложили всичко в този проект, никога не помолиха за признание, за парично възнаграждение или за връщане на направените разходи. Когато видях това смирено отношение, знаех че Бог бе поставил най-подходящите хора. Това, което очаквах да бъде трудна задача, се превърна в радост.

Днес оставам възхитен, когато виждам какво Бог направи. Трябва да призная, че докато човешките имена могат да се напишат като автори, всеки от нас, включените в задачата, знае че ние не написахме тази книга. Това беше книга на Бога. Когато ви насърчавам да я прочетете, това правя без намек за себевеличаене, защото тя е написана както във време, избрано от Бога, така и под Негово ръководство, не чрез моята ръка или за моя прослава.

Нека всички, които прочетат тази книга да доловят целта на нейното съществуване-да покаже пътя на бягството към Бога.

ПОСВЕЩАВА СЕ:

На всички онези, в този час на земната история, в чийто живот расте глада и жаждата за Бога, и които няма да се наситят, докато не се подготвят да ходят всеки ден със своя Творец.

ЗАБЕЛЕЖКА:

Историите, които следващите страници съдържат, са истински. Те са свързани с действителни места и хора. Там, където историята не накърнява личността, аз съм използвал истинските им имена. В други случаи, имената и несъществените им характеристики са променени, за да се запази тайната на личността. Някои събития са съкратени заради яснота и стегнатост. Но събитията са истински и всички заинтересовани да ги прочетат, ще видят ясното отражение на случилото се и истините, които могат да се научат от него.

ГЛАВА 1 БОЖЕСТВЕНИЯТ СТРЕМЕЖ

"Преди да ме повикат, аз ще отговарям ..." Исая 64:24

"Джим какво правиш тук в планината?" - ме попита Уорън.

Можех да прочета мислите му. Всъщност той беше убеден, че бях пропилял живота си тук, вместо да натрупам много пари долу в града.

Уорън се беше изкачил, за да потърси изоставен имот и сега той, бременната му жена и аз се друсрахме в моя камион, докато пътувахме по неравния път, за да огледаме място за тях.

"Уорън - започнах аз - ти знаеш, че съм християнин и дойдохме тук, понеже ..."

- Спри, Джим - прекъсна ме Уорън - аз не съм християнин и не вярвам в християнството. Не искам да слушам повече за това!

Внезапната студена враждебност беше ясно забележима в затвореното пространство на колата. Помислих си: "Как Бог може да достигне до такъв човек?" Въпреки това, се чувствах длъжен да кажа още нещо и тихо споделих : ■

"Уорън, всичко от което се нуждая, са две минути от твоето време и никога няма да кажа други думи за християнството. Уорън, Бога, Който опознах в тази планина, те обича толкова много макар, че ти Го отхвърляш. Но някой ден, когато ще имаш нужда от него, Той ще бъде при теб. Някой ден ти ще се нуждаеш от моя Бог."

И ако нещата в камиона преди изглеждаха студени, то сега те станаха съвсем мразовити. Изглеждаше, че бях ги направил още по - лоши с моя коментар.

Свършихме работата и Уорън си замина, но в паметта ми остана нашия разговор, който ми напомняше за моите собствени моменти на отдалечаване от Бога. Ехото от собствените ми думи отекваше в ушите ми. "Някой ден, когато ти се нуждаеш от Него, Той ще бъде при теб. Някой ден ти ще се нуждаеш от моя Бог."

16 Декември 1948 година

- Господине - каза изморения лекар, за да обърне внимание на мъжа, който се появи, и който изглеждаше по-изморен и по-загрижен от лекаря.

- Да — погледна с надежда Хенри. Отговорът му беше по-различен от този, който се получаваше обикновено от пациентите, чакащи в чакалнята, изпълнена с тютюнев дим и вечно присъстващия страх и очакване.

- Имате момче - едва забележима усмивка се появи върху набитото лице на лекаря - бебето тежи 4 кг и 200 грама.

- О, добре! Как е жена ми? - попита Хенри, въодушевен от новината за сина си.

- Раждането беше трудно - върху лицето на лекаря отново се появи загриженост - можете да я видите сега - отговори той, преди да е последвал въпрос.

А аз като лежах в ръцете на майка си, няхах никаква идея, че още в момента на моето зачеване, съм станал участник в конфликта на Бог и Сатана. Дори когато съм се оформял в майчината утроба, Бог в Своята безкрайна мъдрост е поставил в действие личен план, който да събуди в моето сърце копнеж и нужда от Него. Той знаеше, че щях да се родя в свят, който беше против Него, и в непокорството спрямо Неговите принципи, Неговата воля и Неговите пътища.

Бог знаеше, че щях да се родя с естество, увредено от човешкия експеримент с греха. Той знаеше, че аз естествено щях да следвам собствените си подбуди и наклонности и че мисълта да подчиня моята воля и път на Него, щяха да ми бъдат напълно чужди. Бог знаеше също много добре, че Сатана ще се противопоставя на всеки Негов опит. Независимо от тези противопоставяния Бог постави Неговия план за мен в действие. След като беше чакал почти шест хиляди години от човешката история, за да се роди Джим Хонбергер, сега Той имаше възможност да опита и да спечели моята любов. Бог се стремеше към мен, така както към всеки един от нас. Това е Божествен стремеж на любов, родена от Божието сърце.

Бети и Хенри Хонбергер се радваха на своето трето дете. Те ме доведоха у дома, в своята скромна къща в Аплетон, Уисконсин, решени да направят, всичко на което са способни, за да порасна и да стана честен работник и съвестен гражданин. Като дете, няхах представа за любящия Бог, въпреки това Той ми е говорил чрез моите родители. Те ми

предадох първите уроци за Божия характер чрез въздействието си върху мен.

Бях роден с егоистична воля, която следваше моя път. Когато бях гладен — аз плачех. Когато исках да ми сменят пелените - аз плачех. Каквото и да поисках - аз плачех, за да следвам моя път. Когато майка ми посрещнеште нуждите ми, тя ме учеше в път, който дори тя напълно не разбираше — в пътя на грижовния небесен Баща.

Понякога плачех, понеже ме поставяше в креватчето, а аз исках да бъда носен на ръце. Майка ми имаше избор - тя можеше да се подчини на моя плач или да ме научи, че трябва да подчиня моята воля и път на нейните. Когато тя се подчиняваше и ме вдигаше от креватчето, всъщност ме учеше, че чрез плач аз мога да следвам своя път и егоистичната воля растеше и укрепваше в моето мъничко сърце. Когато чрез своите действия тя казваше: "Не, няма да ме накараш да те взема; докато аз не реша до кога трябва да бъдеш в креватчето си," майка ми ме учеше как да подчинявам волята си на Божията воля чрез подчинението спрямо нейната воля. Родителите застават на мястото на Бога за своите деца и чрез покорството си към тях, децата се учат да се покоряват на Бога. Така започна решителната борба в моя живот. Понякога Сатана печелеше, а понякога Бог печелеше, но винаги аз израствах и се научавах.

Още от раждането ни, вътрешното израстване на всеки един от нас, е желанието да намерим удовлетворение и щастие. Ако не сме ръководени от мъдри родители и от Божията благодат, често всичко това означава, че търсим удовлетворение в нещата, в творенията. Те не са лоши, защото Бог създаде земята, Той я изпълни с творения, които носеха удоволствие, но постоянно изкушение за хората е да величат творенията, вместо Твореца, Който е техния Дарител.

Спомнете си за своите минали преживявания на Рождество Христово. След развързване на веселата цветна панделка и развиване на хартията, за да намерим някоя желана играчка, ние радостно изказваме благодарността си, към онзи който ни е дал подаръка. Обикновено произнасяме няколко думи на благодарност и то под майчино напомняне, но всеки може да види, че очите ни са приковани в скъпоценното притежание. Притежание, което бе заело мястото на Дарителя.

За мен това беше това беше един нов, двойно никелиран, трискоростен велосипед. О, как обичах този велосипед! Беше най - хубавия в околността. Може би, тази любов към него произхождаше от замяната на червената пожарникарска кола, която се нуждаеше от поправка. Бавно се учех от света да свързвам щастие с нещата, които притежавах.

Нещата се състоят не само от притежания, но и от положение, хора, власт, гордост и удоволствия. Мнозина вярват, че щастие и удовлетворението идват от достигнато известно положение, подплатено с власт и гордост. Все още някои вярват, че женитбата с дадена личност или посещението на екзотично място ще донесе продължителна радост. Други желаят живот в търсене на удоволствия и свобода от отговорност, надявайки се, че тази свобода ще им донесе истинско щастие.

Всичко това е реален източник за надпревара на наклонностите на сърцето ни, което и Бог желае. Той вижда това съперничество и Божествения стремеж към нас започва, преди дори да имаме желание да намерим удовлетворение и покой в Него: "Преди да Ме призват те, Аз ще отговарям ..." (Исаия 65:24).

Хвала на Бога, че Той е планирал в сърцата ни желание за истинско удовлетворение, което може слабо да се задоволи чрез светски методи. Навсякъде около нас има доказателства за явно преуспели хора - с богатство, власт и известност - всичко, което светът показва, че носи щастие. И въпреки това, те са едни от най-нещастните хора на земята, често завършват живота си с ужасното наркотично самоубийство.

В борбата за човешките души, дяволът използва целия блясък и цялото злато на света, за да ни привлече. Методите му използват измамата, която да направи най-лошите ни избори да изглеждат добри. Той нахлува в ума ни и завладява мислите ни от всеки вестник, списание и афиши. Апелира към нашите желания, страсти, апетит и търси да ни пороби. Колко човешки души са поробени само от гледането на реклами на цигари и алкохол. Те предават идеята, че хората, които пушат или пият ще станат известни, привлекателни и атлетични. Вместо това, скоро те откриват, че са станали зависими от цигарите и алкохола, които ограбват здравето им, парите им и щастие им.

Бог поставя пречките в тази борба за сърцата ни. Той никога не лъже. Никога не ни заблуждава. Той казва: "Ето, стоя на-вратата и хлопам; ако някой чуе гласа ми и отвори, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене" (Откровение 3:20)

Бог апелира към нашия интелект, разум и съвест. Отговорът ни трябва да бъде доброволен. Той не желае работи. Бог може да постави желание за Него в сърцата ни, но отговорът на това желание е изцяло зависим от нас. Бог никога не насилва волята ни.

Не знаех, че имам проблем с нуждата си от Неговия собствен път. Това беше всичко, което е трябвало да съм знаел. Въпреки това, Бог се стремеше и беше благосклонен към мен в продължение на тридесет години, докато накрая почувствах нуждата си от Него. Бяха нужни други десет години докато Той спечели моята привързаност и тогава още шест или повече години докато му предадох напълно бронираното си сърце и станах Негов.

Библията ни разкрива историята на един мъж на име Авраам, на когото по чуден начин се роди дете в напредналата му възраст. Както мнозина, които дълго са чакали дете, така и Авраам силно се привърза към сина си и скоро той стана гордостта и радостта на живота му. Авраам познаваше Бога - не само знаеше за Него. Той беше Го опознал лично.

• Тогава Бог помоли Авраам да принесе сина си в жертва. "... Взemi сега единствения си син, когото обичаш, сина си Исаак,

и иди в местността Мория, и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа. " (Битие 22:2)

Защо Бог искаше това? Бедният Авраам! Колко ли много е страдал, когато си е мислил, че единственият му син трябва да му бъде отнет. С натезало сърце той тръгва да се покори. Бог остави възрастния мъж да премине през страданието до онази точка, от където няма отстъпване и тогава Той застана до него и Му каза: "Добре, Аврааме. Аз никога не съм искал твоя син за жертва. Исаак, синът ти беше заел мястото в сърцето ти, което единствено принадлежи на Мен. Исках да го отделиш от трона на сърцето си, така че само Аз да царувам в него."

Авраам се беше научил, че Божиите дарове не могат да бъдат по-ценни от Този, Който ги даряваше. Бог желае да научим това всички ние. Той се стреми към нас, докато ни има всички. Бог не желаше Исаак за жертва. Той искаше Авраам. Бог не желае и вашите неща, но ако те са узурпирали трона на вашето сърце, трябва да бъдат детронирани.

Често се колебаем да предадем нещата си на Господ, без страх за тяхната безопасност. Това е истина, особено за ония притежания, които са дълго време любими идоли. Но няма нужда от такива страхове. Исус дойде да спаси, не да погуби. Всичко е сигурно, когато сме го предали на Него, и нищо не е в безопасност, ако не сме сторили това.

Шест месеца по - късно.

Пътувах през централната западна част. Бях на посещение при едно семейство, когато телефонът иззвъня. Жена ми го вдигна и каза: " - Джим, за тебе е .

Джим, аз съм Уорън.

Уорън - почти извиках аз и в ума ми се върна разговора в камиона - как ме откри тук?

Не беше лесно - каза той. Изведнъж увереният глас се промени когато проговори отново - имаме

бебе, Джим.

Чудесно! Какво бебе имате? Имах син ... - заглъхна гласът му. Каква се случи, Уорън? - попитах

Джим - каза той тъжно - синът ми се роди с три отвора в сърцето си. Имам нужда от твоя Бог, Джим! Нуждая се от твоя Бог!"

Гневът и страхът на Уорън бяха отнесени бързо от неговата нужда. От разговора с Уорън в очите ми се появиха сълзи, защото имам привилегията да споделя с него благата вест на Божия велик стремеж към всяко човешко сърце.

Когато за първи път предложих на моята бъдеща жена, Сали, да се ожени за мен. Потенциалните и отговори бяха ограничени. Можеше да се съгласи или да откаже. Със сигурност да приеме носеше по-голям риск. Но да откаже би означавало отказване от определения живот на споделяне радостта на сърцето с нейното, както и на сватба описана в небето - каква тъжна алтернатива би било това.

Подобно е и при този славен Божествен стремеж на любящия Бог за трона на нашите сърца. Няма много възможни отговори - просто един добър избор или една тъжна алтернатива. Моят избор беше да се присъединя към този стремеж, който няма да престане докато не застана, лице в лице с Онзи, Когото опознах и обичам.

Какъв ще бъде вашия отговор?

ГЛАВА 2

РЕЛИГИЯТА - ДОСТЪПНА ЛИ Е ТА?

"А това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил" (Йоан 17:3)

" - Но мамо, трябва ли да отивам? Не искам да ходя на църква. Никога не научавам нищо от там."

Разбира се майка ми отказваше да ме послуша и аз бях принуден да посещавам всеки уикенд нежеланата църковна служба. Църквата беше такъв товар за мен, че трябва да призная, имаше време, когато се измъквах незабелязано към задния двор на църквата, грабнал в ръка църковния бюлетин и бързо отивах в парка, докато дойде време да се прибира у дома с "доказателството" за моето посещение.

Това моите родители не можеха да търпят. Изпратиха ме в християнско училище и ме водиха на църква всяка седмица, но някога църквата беше толкова изкуствена, формална, отегчаваща, за да ме докосне. Трябваше да я посещавам и затова още от детството си се научих "да играя играта" т.е. да говоря. Вероятно и вие самите знаете това, и разбира се, не защото сте били член на църквата, която посещавах и сте ме наблюдавали. Мнозина изповядващи се християни вършат своите намеренията, които се очакват, гледайки малкото добро извън църквата, но едно за временно знаейки, че сърцата им не са и вътре в нея. Те даже не се способни да го обяснят, но църквата удовлетворява нуждите им и все пак те подражават, защото, да, това е "правилното" нещо да вършим.

Когато пораснах и не бях зависим от любящото внимание на моите родители, аз престанах да посещавам църквата. Преследвах моите си интереси по моя си път. Достатъчно бе за ходенето на църква. Достатъчно бе да се преструвам на религиозен.

Събрани в едно, тези действия не означаваха запазване на нещо добро. Бог не бе повече реален за мен, така както не беше и за моите християнски приятели. Защо да продължавам играта?

Така аз тръгнах по моя си път и ^ог ме разбираше. Той знаеше, че хората в църквата, която посещавах величаеха себе си, вместо Него. Не ме осъди за отделянето ми. Просто очакваше определения момент, за да привлече вниманието ми.

Бях тридесетгодишен, завършил колеж, и в продължение на пет години продавах компютърни системи. Вече бях и единствения собственик на Хорнбергеровата агенция - много функционална застрахователна агенция, специализирана в застраховки на автомобили, на жилищни сгради, застраховки живот и здравни застраховки.

Бях млад, енергичен, изграждащ бъдеще, пенсиониране и комфортно настояще. Бях "правец това" в света. Имах чудесен дом, добър доход и проспериращ бизнес. Преследвах американската мечта, вярвайки, че щастието идва от нещата, които правят живота интересен, удобен и вълнуващ.

Соломон, най-мъдрият човек, живял някога на земята, обобщава това много добре, като казва: "Суета на суетите..." (Еклисиаст 1:2). Суета означава празнота, мираж, нещо, което никога не може да имате в ръцете си. Преследвах тази празнота, тази американски мит и Бог трябваше да привлече вниманието ми. Но как? Той просто чакаше и когато дойде определеното време Той ми внуши да отида и да направя застраховка живот на моя зъболекар. Нищо не подозирах, за това как коренно ще се промени моя живот от това единствено Божествено внушение.

Зъболекарят ми беше един от моите клиенти. Бях застраховал бизнеса му, дома му, здравето му, автомобила му и си казах, защо да не застраховам и живота му.

Позвъних му, за да си уредим среща някой ден и да направим това. Но той не се заинтересува, което аз не можех да разбера, тъй като беше благоразумен човек.

Защо не желаете да си направите застраховка живот? - го попитах.

Защото вярвам, че Господ ще се завърне преди аз да имам нужда или полза от такова покритие -отговори той.

Засмях се на отговора му. Можете да чуete всевъзможни извинения в застрахователния бизнес, но това беше смешно. Помислих, че се шегува.

Каква е истинската причина? - попитах отново.

Това е истинската причина.

Но къде открихте тази идея?

В Библията. Не си ли чел Библията, Джим?

Библията! Не е ли това просто събрани "Отче наш" и "Аве Мария"?

О, неее, не е това.

И започна дискусия в продължение на час и половина не върху застраховка живот, а върху сигурността на живота. Тя привлече вниманието ми. Интересът ми бе възбуден и любопитството ми нарасна. Зъболекарят погледна часовника си и каза:

- Джим, трябва да си вървя в къщи. Имам задължения. Защо не дойдете ти и съпругата ти в сряда вечерта у дома и да продължим тогава дискусията?

- Мога да ви питам всичко и вие няма да се обидите?

- Разбира се! - увери ме той.

- Това е добре - отговорих аз — ще дойдем.

В сряда вечерта Пол и Естел Конър ни посрещнаха приветливо. След като постояхме няколко минути във всекидневната, Пол предложи да се преместим в хола и четиримата седнахме около голяма маса. Мислех си колко странни бяха тези хора. Не ни предложиха бира или нещо друго за ядене или пиене, когато седнахме на масата.

Пол се извини и отиде да донесе нещо. Помислих си, че това е споменатата бира, но не, той се върна от ъгъла на стаята с четири, пребройте 1-2-3-4 Библии! "О, не!" - мислех си аз - "той трябва да е особен вид фанатик. Даже папата няма четири собствени Библии!" Пол раздаде Библиите и каза: Джим, отвори Библията си на книгата на Даниил. Кой е Даниил? - попитах аз. Това е книга от Стария Завет. Какво представлява Стария Завет?

Наистина не си ме измамил като каза, че не си чел Библията.

Сали и аз напуснахме дома им онази вечер в 11 часа и 30 минути. Не бяхме чували до тогава такива изумителни истини през живота си. Те натиснаха звънеца в моето сърце, което евентуално би се пробудило за желанието, което Бог е планирал там за него.

Пол и Естел ни поканиха отново да отидем у тях следващата седмица. Започнах да очаквам вечерите в сряда. Пол беше Библейски учител. Той правеше Библията да бъде жива книга.

Защо никой в моята църква не ни е казал някога това? - попитах аз.

Не зная — отговори протичко Пол - би трябвало да ги попиташ. Това, което реших и да направя. Познавах двама свещеници. Ходех с единия на лов, а с другия пиехме заедно. Попитах единия от тях.

С кого си започнал изучаването? - ме попита той.

С д - р Конър и съпругата му.

Не, Джим. Не питам за хората. Питам каква е тяхната религия. Казах му, а той ми отговори:

Защото те имат пълна вяра във всичко писано в Библията, Джим. Те са фундаменталисти. Какво означава това? - попитах аз

Те вярват, че когато четеш Библията, трябва да изпълняваш всичко точно. Това означава да се опитваш и да вършиш точно каквото Библията казва.

Бях объркан. Мислех си "Какво лошо има в това? И какво лошо има ако не сме фундаменталисти?"

Джим, ние сме традиционалисти. Вярваме, че Библията е написана преди хиляди години и трябва да се разглежда в светлината на традициите и на настоящето общество. Така, че ние не трябва да живеем по същия начин, както са живели в онези диви библейски времена. О, добре! Това има смисъл.

Въоръжени с тази информация, ние продължихме нашите Библейски уроци със семейство Конър всяка сряда вечер в продължение на осемнадесет месеца. Не можех да си представя, че Библията съдържа такива истини. В края на всеки урок, Естел ме питаше: "Джим, какво мислиш за идването на Църква тази седмица?" А аз отговарях: "Не съм напълно убеден, че това е истината." Този отговор беше станал почти традиционен, затова и тя бе така изненадана, когато веднъж съобщих: "Тази седмица ще дойда на църква. Не мога да чакам да не се срещна със светци, които живеят този вид истина!"

Бях развълнуван. Какъв ли трепет със сигурност щеше да бъде да се срещна с хората, които живееха тези истини, след като така ме бяха завладели! Но Пол и Естел не бяха така развълнувани, както бях аз. Всъщност изглеждаха малко притеснени.

- Джим. има някои неща. които сме длъжни да ти кажем, преди да дойдеш на църква ...

Те се опитаха да ми кажат това, което скоро аз сам установих. Не всички светии са светци. По-късно разбрах, че и самата Библия говори за това: "... Защото не всички онези са Израил, които са от Израил" (Римляни 9:6) и "Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв а юдеин е този, който е такъв вътрешно ..." (Римляни 2:28, 29). Силни думи, но малко съзнавах колко скоро те щяха да са лесно приложими за мен.

През онези осемнадесет месеца започнах да обичам Божието слово. Бог бе използвал Словото Си да пробуди в моето сърце отговор към Него. Но попаднах в една от клопките, които Сатана поставяше пред онези, които търсят Бога. Мислех, че интелектуалното извисяване към истината беше всичко, което е нужно да станеш християнин. Аз истински

вярвах толкова много, че истините, съдържащи се в Божието слово, станаха моя религия.

Цял живот бях копнял, някой да ми покаже как да стана християнин, и сега почувствах, че бях намерил пътя. Имах силна воля и когато открих истините в Божието слово, желях да ги приложа в живота си. Но бях и на напълно погрешна позиция на това, което съставлява ставането на християнин.

Ревността ми ме водеше да опитам да споделя с моето семейство "истините", които бях открил. Когато правих опит да им покажа, че доктриналните им позиции не са библейски, те не пожелаваха. Не приемаха моите истини. Макар, че не бяха в състояние да обяснят или защитят своите позиции от библейска гледна точка, те отказваха да приемат и моите. Това ме разстройваше. Разбира се, когато щяха да бъдат убедени от истината, щяха и да и се покорят.

И така аз се връщах отново и отново, дори с още по-голяма ревност, докато стана ясно, че семейството ми, не само, че не искаше да прави нещо с моята религия, но също и да се погрижи с нещо за мен.

Отношението ми към тях казваше: "Аз съм прав, а вие сте на погрешен път. Аз имам истината, а вие вярвате на лъжа." Това понякога ги отблъскваше и с право.

Другите забелязаха моята ревност за споделяне и скоро започнах да давам библейски уроци на други искрени души, които, подобно на мен, приеха великолепните истини на Библията като тяхна религия. Станах главен старейшина в месната църква и всичко от вън изглеждаше добре.

Но започна да стова ясно, дори и на този упорит германец, какъвто бях аз, че нещо в християнския живот, който водех, не беше добро. Ходех на църква и представях добрата вест за побеждаване на греха и след като се върнех у дома започвах да викам на жена си и да се дразня от децата си. Знаех, че това не беше добро, но даже и моята силна човешка воля не можеше да спечели победа в тази област.

Библията описва това състояние по следния начин: "От същите уста излизат и благословение и проклетие! Братя мои, това не трябва да бъде така. Изворът пуска ли от същия отвор сладка и горчива вода? ... така също не може солена вода да дава сладка" (Яков 3:10 - 12). "Ако някой смята себе си за благочестив, а не обуздава езика си, но мами сърцето си, неговото благочестие е суетно." (Яков 1:26) Господ започна да ми говори с тези текстове и заядливо подозрение се загнезди в ума ми. Бях ли пропуснал нещо? Действително ли съм преобразен? Бях в църквата, но бях ли в Христос? Бях в Словото, но бях ли в Словото, което "... стана плът и живя между нас..." (Йоан 1:14). Ставаше ми ясно, така както беше ясно, че намиращата се в кутията с бисквитки мишка, не я правеше бисквитка. След около две години най-после Господ проникна през моя упорит дух и каза: "Джим, трябва да се оттеглиш и да преосмислиш това, което правиш. Ти трябва да си сигурен, че си преобразен." "Аз? Защо, Господи? Аз съм главен старейшина в църквата! Доведох мнозина в Твоята църква. И аз да не съм преобразен?" "Да, Джим, има някои неща, които ти просто не разбираш."

Започнах да разбирам, че общоприетите или правилни доктринални мнения, са само малка част от истинската религия. Днес има милиони, изповядващи, че са християни, които държат "правилните" мнения и въпреки това никога не е имало време, когато истинската духовност да е така отпаднала.

Сигурното библейско обяснение е абсолютна необходимост за всеки християнин, за да издържи през големите събития в края на земната история, и все пак можем да продължаваме с обясненията по такъв начин, че да водим слушателите към "истините" вместо към Бога. Защото това не са само думи, които съживяват душата, но Самия Бог, и докато слушателите не намерят Бога в лично преживяване, те няма да станат по-добри заради това, че са чули "истината". Библията не е край, но средство, инструмент, който да доведе хората до лично, интимно ходене с техния Бог. Христос ни говори днес със същите думи, които Той отправи и към имащите религиозен вид ученици по Негово време. "Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за Мене и въпреки това не искате да дойдете при Мене, за да имате живот" (Йоан 5:39 - 40)

Аз имах теологично обяснение и можех да дискутирам библейското си виждане с научни термини, но ако се срещна с истински живеещите християнство хора, моето голямо познание би изглеждало като глупост.

Ако бих застанал в подножието на Голготския кръст и разговарях с Мария Магдалена, какъв ли Щеше да бъде разговора? Щях да кажа "Мария, виждам, че ти не си изоставила Исуса като някои от ^фугите. Това добро дело резултат на придадена или вменена правда е? Ако си получила правда от Бога, тогава ти трябва да си била оправдана. Кога си оправдана? Това съдебно или вътрешно оправдаване беше?"

"Какво? За какво говориш? - може би щеше да ме попита - аз Го обичам! Той е моя Господ, моя Спасител! Той ме е изкупил!"

Кой от нас имаше итинска религия? Главния старейшина или блудницата? Аз имах теологични термини, но тя имаше сърдечно преживяване.

Организираната религиозност доказва да бъде най-голямото заместване на спасителното познание за Бога, което някога светът е познавал. Голяма опасност лежи в самодоволството. Приели сме доктрините и посещаваме всяка седмица църковните служби и по този начин се чувстваме доволни, че сме в стадото. Все пак ние сме в църквата и държим Божието слово, така че сме намерили Бога. Но наистина ли сме Го намерили?

Членството в църквата и службата в нея погрешно са станали синоними с преживяването на новородението.

Понеже почти всеки около нас има същото преживяване каквото и ние, не виждаме опасност и смисъл от по-дълбока опитност. Тази ситуация съществува в почти всички църкви и деноминации в нашите дни и тази лъжлива вяра, че сме приели религия единствено чрез знание, служба и присъствие ни дава възможност да гледаме на Бога като изгода, вместо като център на всекидневния ни живот.

В по-голямата си част църквите остават мълчаливи даже и спрямо последните останки на истинска религия сред тях. Те предлагат безопасност и удобство, отдалечавайки се от истински живи връзки с Бога. Членовете им стават като бебе, което се е научило да се задоволява с биброн, вместо с "истинско нещо". Може да изглежда, че съм против религията с това, което казах, но не е така. Докато религията няма да ме доведе до Бога, тя е трамплин, стимул, който е отворил очите ми и от който е започнало мисленето. Тя е била като катализатор, ако искате, да ми посочи посоката, да ме постави върху някои основни принципи и да ми даде известна структура. Без това малцина биха намерили пътя за по-смислен живот. И за това винаги ще бъда благодарен във вечността.

Но копнея хората от тези църкви да видят какво е забравено — че Бог е личност и може да бъде опознат и преживян от всеки един от нас. Общуването между Бога и душата е пулса на истинското християнство. Всеки ден, всеки час, всяка минута Бог е Който ни ръководи, Който ни дава възможност, Който ни вдъхновява да живеем живот "...скрит с Христос в Бога" (Колосяни 3:3) "..., за да бъде Бог всичко във всичко"(1 Коринтяни 15:28).

Не го разбирах, но по някакъв начин в дълбините на душата си копнеех за Него.

Бог беше поставил този копнеж в сърцето ми и желаеше да ми даде това преживяване, но Той знаеше също, че ще са нужни някои основни промени в живота ми. Бог знаеше, че никога няма да го намеря сред "черкуващите се" и "религиозните" в света, с неговата гордост, надутост и себевъздигане. И така Той ми изпрати същото известие, което Исус даде на Своите ученици. "А Той им каза: Елате вие сами на уединено място насаме и си починете малко..."(Марк 6:31).

Бог ми даваше първите знаци за това преживяване. Но първо аз трябваше да отговоря на Неговия божествен стремеж за моето сърце и да Го намеря "И ще ме потърсите и ще ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце"(Йеремя 29:13)

Тогава Бог ми каза : "Джим, трябва да пожелаеш да изкастриш разписанието си, да намалиш никога несвършващите ти ангажменти, да опростиш живота си, за да "млъкнете и знайте, че Аз съм Бог..."(Псалом46:10)

ГЛАВА 3

ЖИВОТ В ПРОСТОТА

••• Чрез завръщане и почивка ще се избавите, в безмълвие и увереност ще бъде силата ви..." (Исаия 30:15)

Тяхното събрание беше най-голямото, което светът някога бе виждал. От всички страни на земята пристигаха делегатите, загрижени не толкова за загубата на състезанието, колкото за опасността от собственото си погубление. Тази вечер щеше да бъде основната реч на техния изключителен водач. Делегатите разговаряха със сподавени гласове и непрекъснато изразяваха надежда, че ако някой може да "Ромени заобикалящата ги ситуация, то това е говорителят довечера!

Откакто се помнеха, той беше техен водач. Нещо повече, той бе единствения, на когото всички искаха да подражават. Имаше тяхната привързаност и вяност и в продължение на годините, бе станал, разбира се, техен бог. Гръмогласен аплодисмент спонтанно се издигна от делегатите когато той се появи пред тях и зае подобаващото си място на трибуната. Погледна към морето от лица, изпълнени с нетърпение и подобно на политик, се ободри от одобрението на тълпата. След като оваците стихнаха, той си пое дълбоко въздух и започна.

" Слушайте, демони! Не трябва да възпирате християните да ходят в техните църкви. Те трябва да ходят! Не им пречете да се придържат към доктрините си и да казват молитвите си. Те трябва да правят това! Трябва да променим нашите тактики ако искаме да се радваме на постоянен успех." " Времето е ключът, мои приятели: Можем да им оставим техните доктрини, техните молитви и ходенето на църква, ако можем да контролираме времето им. Времето е най-важния елемент, без който те никога няма да намерят спасителна връзка с "Исус"! - каза той, злобно прозласяйки последната дума. Сатана продължи: " Нека те си мислят, че са спасени, докато ние контролираме времето им, но те са наши толкова сигурно, колкото и онези, който никога не са стъпвали на църква. Как ще направим това? Просто е. Дръжте ги заети с несъществени неща в живота и им измисляйте неизброими планове, които да заемат ума им. Насърчавайте ги да се отдават, отдават, отдават на тях и след това да работят, работят, работят, за да си платят за това. Пълнете пощенските им кутии с каталози, които съдържат най-привлекателните предложения. Добавете и предложения за плащания на всичко с кредитна карта. Учете ги, че щастието идва от нещата и убеждавайте съпрузите да работят 8, 10, 12 часа на ден, шест седем дни на седмица. Накарайте ги да работят на две работи, ако е необходимо. Казвайте им, че просто няма друг начин, ако ще поддържат живота на семействата си, такъв какъвто желаят. Тогава пристъпете към съпругите и ги принуждавайте да работят продължително, като изпълняват едновременно и семейните си задължения, така, че в края на деня да нямат време за съпрузите или децата си. " Възбудете умовете им, така че да не могат да чуят Исусовото нашепване на съвестите им. Бомбардирайте мислите им с музикални изпълнения във всеки дом, работно място, магазини. Нападайте ги всеки ден с лоши новини, накъдето и да се обърнат. Използвайте вестници, списания, радио и телевизия, двадесет и четири часа на ден. "

" Извратете моралната основа на техния брак и на младежите им като поставяте сексуални картини, които извикват във въображението нечисти мисли, чрез филми, на заглавни страници на вестници, на кориците на списания и разбира се от телевизията. Използвайте телевизионни предавания, показващи най-изявени членове на обществото и тяхното всекидневие.- Направете ги да се наслаждават от желаните подробности на неморалното поведение, докато започнат да виждат злото, просто като друга алтернатива."

" Накарайте ги да живеят с глупостта, с незначителните неща и с безпокойството на света. Пазкавайте непрестанно за престъпленията на богатите и известни хора. Отвличайте ги от сериозните реалности на живота, чрез празни надежди: игри от лотарии и хазартни казина. Пълнете полиците им с книги, със списания и с още повече книги. Всичко това изисква време и колкото повече време прекарват тук, толкова по-малко време ще прекарват с Бога. "

" Изпълнете домовете им с компютри и с Интернет, където ние контролираме повечето от изходите. Направете ги да затънат в никога несвършващата информация. Дайте им компютри, лаптоп, за да работят винаги. Изпращайте им много електронна поща. Дайте им мобилни телефони, за да е лесно да говорят през цялото време. Изпращайте им много съобщения по тях. "

" Затрупайте децата с дейности, със спортни програми в училище и извън него, с танци, балет, скаут, кръжоци, с уроци по музика, с обещания и празненства. Натоваарвайте ги с много домашна работа, колкото се може в по-ранна възраст. Изпращайте ги в предучилищна градина, детски градини, отделяйте ги от родителското влияние и ги учете да бъдат самостоятелни от своите родители в живота, така че като станат тийнейджъри да нямат нищо общо с мама и татко. И като бягство от тях подложете ги на такова силно въздействие, че да отговарят на нашите насърчения за сексуална активност, за използване на Цигари, алкохол и наркотици. "

" Дори и в почивката си нека не бъдат невъздържани. Изпращайте ги на скъпо струващи ваканции. Направете ги да ходят, да

ходят, да ходят! И когато се върнат от почивката си да бъдат изморени, обезпокоени и неподготвени за идващата седмица. Не им позволявайте да излизат сред природата. Вместо това изпращайте ги в развлекателни паркове, на спортни състезания, на концерти, на кино. Направете тази пословица ваше мото: " Ваканцията ги прави достатъчно уморени, за да се върнат отново на работа и достатъчно опустошени да направят това".

5 Ако те избягват тези уловки използвайте църквите им срещу тях. Дайте им много отдели, отговорности и проблеми за да постъпват така, че времето им да се изразходва за "добри дела". Когато се срещат за Духовно общуване включете ги в клюки и незначителни дребнави разговори, така че да останат с обременени съвести и променливи чувства. Предизвиквайте криза след криза в църквите им, за да останат толкова заети с " запалването на пожари навън" и нямащи време да разпалят пламъка на евангелието в собствените си сърца. Насърчавайте ги да учат доктрини и евангелизиране. Оставете ги да посещават семинари за обучение, водещи институти и големи църковни конференции." " Направете ясен пътя за големи събирания между деноминациите, търсейки реформиране. Бъдете сигурни, че сте ги поставили да признават на първо място семейството и семейните ценности, но само на думи. Тогава ги включете във водени обществени спорни въпроси, като например аборта. Оставете ги да водят консервативен живот, на всяка цена и по всеки възможен начин ги задържайте да отпрат пътя си към Библията и към Бога като грешници, нуждаещи се от спасение."

" Времето е най-голямото ни оръжие и най-големия ни приятел, мои колеги. Нека да го използваме разумно и ги приспиваме в техните заблуди само още малко. Тогава и светът и църквата им ще бъдат наши и ще спечелим победата завинаги. Напред към победата, мои приятели!" С издигнати ръце Сатана призоваваше любимците си: " Към победа! Към победа! Към победа!" докато най-после единствено ехото и резултатите от това решаващо събрание проникнаха до нас днес.

Какво събрание беше това! Може и да не съм отгатнал всичките му подробности, но вие бъдете съдията на резултатите. Злите ангели тръгнаха, изпълнени със желание да вършат възложените им задачи и да карат християните да бъдат заети, заети, заети и да ги подтикват да бързат навсякъде. Мои приятели, ние не живеем живота в неговата простота. Животът ни е твърде натоварен. Цялата система е превъзбудена. Беше ли успял сатанинския замисъл? Планът работеше отвъд неговите най-безумни мечти. Сатана успя да качи целия свят на един експресен влак, който всеки изминал ден се движи по-бързо. Той не желае да намали скоростта му, за да може някой да слезе. Повече от тридесет години аз прекарах на този влак без да зная на къде пътувам. Ние хората сме забележително умели да не виждаме явните неща. Такова прозрение беше дошло, но трябваше да има свързване, комбиниране на едно от най-известните в света пусти, ненаселени места с почти неизвестно малко езеро, което да ни накара да слезем от влака.

Признавайки, че се нуждаем от известно време за откъсване от всекидневната работа в света, Сали и аз започнахме планирането на т.нар, от нас " извън времето". В края на юни 1982 г., заедно с децата се качихме на влака и потеглихме за най-северната част за полуостров Мичиган. Разположихме палатката си до брега на езерото Имп.

По това време на годината нямаше почти никой и след като опънахме палатката тръгнахме да се разходим покрай брега. Петгодишния Матей и три годишния Андрю веднага започнаха да хвърлят камъчета във водата и докато те бяха заети, Сали и аз седнахме на брага и се опитахме да си отпочинем. Стремителното бързане беше отминало.

За десет дни бях във ваканция от проблеми, телефони и отговорности извън семейството ми. Но когато стоях на брега почувствах, че цялото ми тяло беше като пред състезание. Обърнах се към Сали и й казах:

- Скъпа, ще ми измериш ли пулса?

- Разбира се, каза тя, като взе ръката ми в нейната и с присъщата й позната професионална роля на медицинска сестра го измери - пулса ти е 88.

Добре ли е това? - попитах аз

Не, Джим — отговори тя и нейното красиво лице прие загрижен вид. - Този пулс сигурно не е добре

за млад мъж на тридесет и три години, който просто стои на брега. Няколко дни по-късно бях водач на тима от моите синове по хвърляне на камъчета от същия бряг. Възхищавах се от усилията ми с уважение и страхопочитание, което само едно малко дете има към постиженията на своя баща. Чувствах се отпочинал, освежен и спокоен.

- Скъпа, би ли ми премерила пулса? - попитах отново аз. Резултатът беше 68.

Бях удивен! Математиката беше проста. След почивката сърцето ми биеше с 20 удара в минута по-малко, а това означаваше разлика от 29 хиляди удара на ден. Започна да ми става ясно под какво голямо напрежение бях живял и как то се беше отразило върху тялото ми.

Това простичко събитие даде тона на почивката ни през десетдневната ваканция. За какво всъщност беше живота? За първи път търсех отговор за успеха. Ако бях изработил сто хиляди долара миналата година, трябваше ли да направя сто и педесет тази година и двеста и петдесет следващата година? Къде ще спре това надпреварване и кога ще считам себе си за преуспял?

Когато гледах синовете си да хвърят камъчета във водата едно шокиращо осъзнаване ме прониза и с болка споделих със Сали: "Аз не познавам собствените си синове". Знаех кои бяха, знаех техните имена, знаех размера на панталонките им. Усигурявах им храна за техните коремчета, но в действителност не ги познавах като личности. Какво всъщност преследвах? Какво ни костваше то? Върнахме се в цивилизацията обезпокоени, пълни със съмнения от пътя по който бяхме вървели.

Моя успешен маркетинг на застрахователен агент ме "възнагради" с пълното заплащане на разходите за пътуването ни до Рено Невада. Всичко, което този нечестив град означаваше беше против това, което аз като християнин вярвах, затова попитах компанията:

Може ли да заплатите в брой вместо да пътувам до там?

- Не!

Мога ли да пътувам някъде другаде? Не! - - Или пътуването или нищо!

Заедно със Сали разгледахме картата на Невада и забелязахме, че на юг от Рено се намираше Йосемитския централен парк. Аз предложих: " Да вървим да направим резервация за самолета и за хотела, но всеки ден ще ходим до парка."

Беше шанс за Сали и за мен да прекараме известно време и всичко беше съгласувано. Напуснахме Уискинсон на път за Рено в началото на август. По-късно отидохме в централния парк и се изкачихме до кристално чистия поток, който слизаше от планината. Седнахме до потока и час и половина се наслаждавахме на песента на водата върху скалите. Благоуханието на боровете беше толкова силно, че чувствахме като че ли можем да го пренесем в дробовете си с всеки дъх.

Сред онази тиха обстановка, при онези спокойни потоци, изкачвайки онези величествени планини и сред планинските долини изпълнени с красиви цветя ние чухме Бог да ни говори по начин, по който никога преди това не бяхме чували да ни говори. След много дни прекарани в тази обстановка, Неговия глас ни се струваше странно силен, сякаш ни казваше: "Джим и Сали трябва да слезете от влака". Разбрахме, че да не се реши нещо, е също решение. Всеки път Бог ни предоставя избор, ние вземаме решението, дори ако то означава да не се прави нищо. Бог беше казал на Лот: Бягай за живота си, да не погледнеш назад... Бягай на планината. /Битие 19:17/

Беше нужно действие. Решихме, когато бяхме в самолета на път за дома, че трябва да опитаме да живеем по начина по който чувствахме, че Бог ни призовава да живеем.

Когато Бог сътвори човека Той го постави в градината, която бе сътворил за него. Не можехме да живеем в Едемската градина, но чувствахме, че колкото се приближаваме до първоначалния Божи план, толкова би било по-добре за духовното, умственото, и физическото ни здраве. Решихме да следваме Божия призив към сърцата ни и подобно на Авраам живял преди толкова много години, да се почувстваме като пришълци, следвайки нашия Бог към обещаната земя.

Решихме да задействаме плановете си. Обявихме къщата и бизнеса си за продан. Разгънахме картата на САЩ и планирахме къде искаме да отидем. Веднага някой от местата отпаднаха. Някой от нас не желаше горещия и влажен климат на юга. Последваха неодобрения за някои други части. Търсенето скоро се стесни до три географски места. Горната част на Мичиганския полуостров, северния Мейн, и тихоокеанския северозапад. Преди няколко години бяхме посетили националния парк Глеснер и бяхме привлечени от този бисер на континента.

През септември пак посетихме Монтана и подробно разгледахме района около парка. Безпокояхме се, че ако се разположим в него е възможно да започне строителство около нас, което да ни принуди да се местим отново. Накрая, в западния край на парка обходихме една от най-красивите пустинни долини останали в по-малкия четиридесет и девети щат. Тя граничеше на изток с националния парк Глеснер, а на запад - с подножието на планината Уайториш. Забелязахме, че 98 % от земята принадлежеше на федералното правителство. Очевидно бе, че ако всеки частен парцел се разработеше, долината никога нямаше да бъде изцяло разработена. Поглеждайки се един друг двамата вдигнахме палците си, бяхме открили нашата долина. Идвахме в Монтана!

Долината се простираше на шестдесет мили от север на юг и през нея течеше красива река. Населението ѝ беше 75 души във всичките шестдесет мили. Имаше само един парцел от 40 акра (1 акър = 4 046 кв.м.), който се продаваше. Служителят от службата за недвижими имоти ни информира, че той се продава на изплащане за пет години! Това беше добра новина, понеже ние трябваше да продадем къщата си преди да купим каквото и да е било друго. Ако собствеността не се продадеше за тези пет години имаше много добра възможност да си остане свободна, докато продадем нашата къща.

Нямаше много пътища за препитание в долината, но плановете ни не включваха аз да работя някъде отначало. Искахме да използваме част от искам за къщата ни, за да ми даде възможност да остана в къщи през първите няколко години, да помогна на Сали в отглеждането на децата и да има време за развитие на истинска връзка с Бога. Бяхме сигурни, че Бог ни водеше. Върнахме се в Уискинсон с определени планове за преместване в Монтана.

Плановете ни за преместването ни се бяха оформили, но приятелите и семействата ни твърдо се противопоставиха на това. Идеята им се струваше фанатична, крайна и глупава. Но бяхме решили да отмахнем всяко влияние, което възпрепятстваше пълното ни и цялостно предаване на Бога. Бяхме осигурили възможно най-добрата заобикаляща обстановка за нашите деца. Можехме да им дадем най-доброто и да ги предпазим от всичко останало.

Онези, които най-упорито се противопоставяха бяха наши приятели и църковни членове. "Вашият стандарт е много висок - казваха те - не може да бъде достигнат". А всъщност света, който ни заобикаляше, одобряваше повече, това което бяхме решили да направим, отколкото нашите приятели християни. Не бяхме никакви отживелици, искахме просто да отсечем, да отрежем отвлеченията, които ни пречеха за развитието на връзка с Бога, за каквато копнеехме, Желаяхме да отстраним от живота си онези неща, които бяха добри, нещо повече, дори онези неща, които бяха по-добри, за да можем да притежаваме най-доброто!

Планирането на закупуване на парцел земя включваше няколко обстоятелства, най-важното от които беше продаването на нашето място до март, ако искаме да имаме готов дом за настаниване, в началото на планинската зима. Всяко закъснение от този срок, дори и при опитни строители щеше да означава надбягване с времето. Но март дойде и отмина без нито едно предложение, на което мога да се реша, независимо от многото обяви. Разбрах това, което се случваше. Знаех, че Бог ни призоваваше, чувствах че Той ни водеше в плановете ни, но сега бях объркан. Приятели и роднини започнаха да ни се подиграват и се опитваха да ни убедят, че сме направили грешка. При това къщата не се продаде на определеното от нас време.

"Господи — казах аз - не съм ли разбрал какво искаш!" Накрая смутен и обезсърчен оттеглих предложението си за продажбата на къщата от борсата. В началото на май ми позвъни посредника от продажбата на недвижимите имоти, който ми каза:

- "Видях обявата на къщата ви на борсата преди няколко седмици. Имам клиент, който се интересува от такъв вид собственост. Мога ли да го доведе у вас?" ,

- "Разбира се!" - отговорих аз.

Той доведе твърде интересен клиент, който прекара доста време, за да оглежда цялата собственост и оборудването, с което я поддържах. Предложи ми шест хиляди долара повече от исканата от нас цена, като купи трактора и косачката на първоначалната им цена, макар че бяха употребявани. Появи се надежда и плановете ни се задействаха отново. Следващата задача беше благотворителния базар за намаляване на излшневствата от живота ни, които бяха доста. Сали се зае с разпродажбата. Аз се отправих за Монтана, за да купя парцела.

Веднага след като пристигнах отидох до магазина на Полбридж, където беше единствения телефон за околността. Позвъних на служителя за недвижими имоти и разбрах от него, че парцелът е все още свободен. "Ще отида да го видя още веднъж и ще дойда при вас да оформим документите" - му казах. След като огледах отново парцела и размислих, че наистина задоволява нуждите ни се върнах в магазина и позвъних в 14.30 часа.

"Съжалявам - отговори служителят - парцелът се продаде в 13.30 този следобед"

"Не може да бъде истина!" - силно смутен и обезверен позвъних на Сели, за да и кажа новината. Все така, обезсърчен, се изкачих на един невисок хълм и се помолих за случая. "Джим, вземи колата си и карай нагоре по долината" ми каза Господ. Нямах какво друго да направя. Обърнах колата и тръгнах на север в посока към Канада, все още съжалявайки себе си. Към горния край на долината открих, че съм се отклонил към шкакъв път към къща, без дори да знам защо бях направил това. Един възрастен мъж, очевидно пенсионер, косеше трева навън, ако въобще някога е имало там трева. Всъщност косеше бурените си." Ще го попитам дали се продават парцели, си помислих." Приближих се до него и му обесних какво търся. Той изведнъж ми каза:

- "Ще ти продам моето място"

- "Продава ли се" - попитах аз.

- "Да, сега!" - отговори той.

Разгледахме местото и малката около 90 кв.м. дървена къща. Бавно започна да ми става ясно всичко, което се бе случило. Бог ни бе приготвил друго място от самото начало. Купихме тази, малка дървена къща, построена върху пет акра земя, издигаща се над националния парк Гласиер и граничеща с Американското държавно горско стопанство. По-късно разбрахме, че Господ ни беше спестил строежа на къща. Беше ни извел в планината, за да можем да изградим характер вместо къща.

Когато се върнах в Уисконсин започнах да се разчупвам на парчета. Сали беше заета. Тя бе продала неща за повече от десет хиляди долара. Продадохме и бизнеса си, но подробностите от продажбата, ни причиниха значителни неудобства в близко време. Купувачат не беше в състояние да намери друг служител на мое място по-рано от октомври. Договореностите на продажбата изискваха аз да бъда най-малко на половин работно време в агенцията, докато се намери друг застрахователен агент, който да ме замести.

В началото на август напуснахме къщата и се преместихме в наша дървена къща в Монтана. Имах време само да принесем нещата и трябваше да се върна и продължа работата си с бизнеса. Сали и момчетата трябваше да продължат организирането на живота в най-малката къща, която някога сме имали. Беше й много трудно, не само защото трябваше да бъде едновременно и майка и татко, но и поради това, че и двамата бяхме израснали и живяли в градска среда. Бяхме живяли в провинцията, но животът ни там малко се различаваше от живота на хилядите други, живееш в предградията. Сега тук тя бе сама в това пусто ненаселено място. Работех напрегнато в агенцията, за да мога да се изравня с другите и да се върна в Монтана за следващите две седмици. Там също работех безумно непрекъснато, не само по поддръждане на нещата ни, но и по приготвянето за идващата зима и за снабдяването с дърва.

Така продължавах да идвам и да се връщам една седмица в Уисконсен другите две в Монтана, като карах всеки път 30 часа непрекъснато докато не бях почти пред избухване.

Най сетне новия застрахователен агент пое цялата работа. Пътувах към мойто постоянно пребиваване в Монтана, но когато стигнах, в къщи нямаше никой. Това ме обърка. Слязох надолу по пътя до къщата на някой от хората, с които

бяхме станали приятели, за да видя дали знаеха нещо. Да, знаеха. Те се и грижеха за двамата ми сина. Казаха ми, че жена ми, пренатоварена от напрежение, заболяла от пневмония и беше отишла в града на лекар. Бяха нужни три месеца за нейното възстановяване.

Най-после цялото семейство бяхме заедно в нашата дървена къща. След като изплатихме всичките си дългове и заплатихме цялата сума за къщата. Бяха ни останали 18 000 долара. Разделихме ги на три части и решихме да живеем с 6 000 долара на година. Живяхме просто без неща като например хартиени салфетки. Не можехме да си позволим такива луксове.

Тогава с мен се случи нещо. Напрежението с което бях живял в последните няколко месеца, взе своята жертва. Разболях се от пневмония и бях болен и то много болен в продължение на месец. Толкова бях отслабнал, че трудно ставах от леглото. А след това Сали си ступи крака на три места и за всичко това бяха нужни съответни медицински разходи. Водата за нуждите ни в къщи се изпомпваше от рекичка, но времето стана много студено и тя цялата замръзна. Имахме две малки деца, а нямаше вода освен тази, която разтопявахме от снега. Тъй като намахме вода трябваше да използваме мивка и тоалетна вода не можеше да се пропусне през нея. Развали се и камионът ни. Сали за втори път си ступи крака, а след това и пръст на ръката, когато използваше съседската машина за изцеждане на дрехи. Напълнихме 500 галонов варел с пропан, горивото на генератора ни, за да имаме слаба светлина седмица по-късно. Изгубихме цялото количество пропан във времето, което най-малко позволяваше това. Защо се случваше всичко това? Бог беше ли все още с нас? Преместихме се в планината, за да намерим Бог, а нямаше нищо друго освен трудности и проблеми още от самото начало. Постепенно пред нас се проясни, че Сатана се опитваше да ни обезсърчи и да ни накара да се върнем обратно към цивилизацията, където водата не замръзваше, лекарите бяха близо, удобствата в изобилие. Започнахме да осъзнаваме, че във всички тези трудности имаше вест за нас. Ако Сатана беше загрижен за преместването ни от тук, то тогава ние трябваше да сме на правилното място. Семейството ни взе решението, че макар и Сатана да се опитваше да ни погуби, ако останехме верни, Бог би ни опазил.

Бавно първата зима отмина. Дойде пролетта, а с нея и възстановяването на нашият източник на вода. Тъй като носехме дрехите си за пране в града, на Сали оставаше да изпере само някои от тях в къщи. Но тъй като канализационната система беше замръзнала, водата от прането беше проникнала навсякъде. Трудностите бяха станали такъв начин на живот, че Сали и децата се смееха, когато преместваха пакетите с храна и другите ценни неща за да не се намокрят и след това започваха да почистват.

Всичко това ни отнемаше време, но при планинските условия станахме по-разумни и се научихме как да предпазваме водопроводните тръби от замръзване и как да се снабдяваме с достатъчно дърва за през зимата.

Животът ни в планината не ни спасяваше, мои приятели. Той не беше вълшебно изцеление. Ако ни наблюдавахте през тези първи години, бихте видели семейство, борещо се да контролира себе си. Направихме си разписание и работехме упорито да го настроим да посреща нуждите на семейството ни. Заедно със Сали оставихме настрана времето и започнахме изцеление на брака си.

Накрая иммахме контрол и върху времето си. И с времето да размишляваме и споделяме дойде възможността да се приближим по-близо до Бога. Той беше използвал живеенето ни в това пусто, планинско място като средство да ни доближи до себе си без разстройствата и смущенията на забързания живот, който бяхме водили през всичките тези години. Скоро инструментите, които Бог ни беше дал -разписание, липса на отвлечане, суровата дисциплина на прост живот и великолепието на Неговите творения - започнаха да дават резултат в семейството ни.

Бяхме привлечени към Бог и един към друг. Ако ни познавахте преди и бихте ни посетили в този момент, бихте видели началото на жътвата от радост, събрана от трудните избори, които бяхме направили. Бихте казали като нас: "Заслужава си!"

Мнозина виждат нуждата от сериозни промени, но колко малко са в състояние да отделят себе си от обстоятелствата. Напоследък съпругата на един църковен служител бе писала: "Обаждам ви се, защото съм дошла до убеждението, че трябва да намаля скоростта на надбягването, да се придържам към разписанието си и да прекарвам повече време в молитва и с Божието слово. Разбрах, че съпругът ми няма да се присъедини към моето новогодишно решение. Аз сама трябва да се стремя към него. Осмислям смисъла на доброто, на по-доброто и на най-доброто. Истински желая да избира най-доброто." Пропаднах напълно. Чувствам се в капан. Имам отговорности като Библейски учител и ръководител на Библейски курсове, ръководител на мисионска работа в две църкви, координатор на средствата за двете църкви, ръководител на здравен курс и курс по въздържание, съветник по въпросите с обществото, ръководител и учител в Библейското училище по време на ваканциите за две църкви, ръководител съм на издаването на бюлетин на църквата и понякога съм редактор на този бюлетин."

"Прибавете към това църковните седянки и събиранията на пасторите, на които трябва да придружавам своя съпруг всеки месец. Трябва да посещавам и семинарите за ръководители и около шест други подобни събирания всяка година със съпруга ми, плюс събиранията на отделите в съюза, тъй като имаме същите тези отдели и в църквите."

"Когато пиша това, изглежда така глупаво, да имам такова разписание в светлината на освещението, което трябва да се извърши в живота ми, заедно с домашните ми задължения, в които съпругът ми не винаги участва. Свързана съм и с финансовата страна на дома ни и много пъти помагам на съпруга си като негова секретарка. Какво да откажа? От къде да започна? Животът ми е постоянна гонитба след несвършени задачи и разтревожени "объркани хора".

Кой е поставил тези товари върху живота на църковния служител? Със сигурност не е Бог. Боговдъхновената християнска

писателка пише:

"Господ никога не налага прибрзани и сложни действия. Мнозина поставят върху себе си товари, които нашия милостив небесен Баща никога не е планивал да ги изпълняват, да ги карат безумно да се надбягват един с друг. Бог желае да разберем, че не просляваме Името му, когато носим толкова много задължения, които ни претоварват и ни правят сърдечно и умствено обременени, ядосани, раздражителни и роптаещи. Дължни сме да носим само отговорностите, които Господ ни е дал, като уповаваме в Него и нежно пазим сърцата си чисти и състрадателни."

(Вести към младите, стр. 135)

Не много отдавна провеждах евангелизационни събрания. Веднъж, веднага след свършването на събранието, млада жена ми подаде бележка, която гласеше: "Обади се веднага на Мери!" Мери беше близка на семейството ни приятелка, с която не съм разговарял с години. О, не, ние си говорехме, но не сме разговаряли, имам в предвид истински разговаряли, през тези години. Бях учуден, че Мери ме търсеше в друг щат с такова съобщение. След пет минути и позвъних. Отговори ми съпругът и: - Слава на Бога, че ни позвъни! Мери иска да говори с теб!

- Но какво се е случило, Джон?

- Не мога да ти кажа, Джим. Нека Мери да ти каже. Мери плачеше:

- Джим, толкова ти благодаря, че ми се обади. Току що се върнах от лекарския кабинет. Лекарят ми каза да напиша последното си желание и завещание. Каза ми, че състоянието ми е безнадежно. Мога ли да дойда и ви гостувам за месец? Нуждая се от помощ! :- Да, заповядай!

Наистина ли? Не искаш ли да се помолиш за това. Мисля, че ти първо се молиш за всяко нещо.

Мери, аз съм се молил за това в продължение на десет години. Не е нужно да падам на колене повече. Наблюдавах живота ти. Разбрах какво е нужно да се направи за теб. Това е отговор на моите молитви. Ще те взема с колата от гарата. Ще те чакаме!

Когато Мери дойде, тя имаше кървящ тумур, разсейки и анемия. Беше в такова физическо и психическо изтощение, каквото не бях срещал в живота си преди. Беше на четиридесет и шест години. Ръцете и непрекъснато трепереха. Погледът и блуждаеше. Взехме я в нашата малка планинска къща и я поставихме в стаята за гости.

Какво се беше случило с моята приятелка? Бяхме израснали в един и същ град, на една и съща улица. Тя бе обхваната от американската, не бих казал "мечта", по-точно от американския мит. Работеше четиринадесет часа на ден, шест или седем дни в седмицата. Искаше да има дом - мечта. Чувстваше, че трябва да го обзаведе с изящни мебели. Живота започна да я контролира. Той беше и я погубил. Нейният лекар я пробуди от това й състояние.

Съвременната американска мечта е мит, който съществува не само в Америка. Той се среща в Австралия, в Нова Зеландия, в Англия, в цяла Европа, в Япония, в Бразилия и навсякъде по света. Хората са обхванати от него и той погубва живота им.

Казах на Мери: "Ние няма да ти проповядваме. Имаме различен начин на живот от твоя. Можеш да участваш във всичко, което желаеш да и да се чувстваш свободна да отхвърлиш всичко, което не желаеш." Цялото ни семейство започна да и служи и тя стана един нов член в ежедневието му. Участваше в сутрешните и вечерните ни Богослужения. Пееше с нас. Разхождаше се с нас, хранеше се с нашата диета, играеше вечер с децата на домино и "Не се сърди човече", участваше в нещото семейно време за четене.

Като медицинска сестра жена ми й помагаше в здравното обслужване и нейното здраве започна да се подобрява. След като намали скоростта на надбягването в живота си, сърцето й се роди отново желанието за Бога. В края на тридесетте дни тя ми каза: "Знаеш ли, Джим, мога да обобщя престоя ми с твоето семейство с три думи: малкото е повече."

Виждате ли, имахме по-малък дом от нейния. Имахме по-малко мебели от нейните, по-малко дрехи, по малко неща в гаража, по-малко от всичко, което светът предлага, но имахме повече от това, което света никога не може да даде. В дома ни имаше време един за друг. Ето защо тя каза: "По малкото е повече!" Пожелавам това да бъде познато на веки християнски дом!

Почти чувам някой да казва: "Простият живот е труден и скучен, Джим." Вероятно труден, но скучен? Отвъд задната ни врата виждаме лос и американски елен. Планинските лъвове все още скитат свободно. Мечката пътува невъзпрепятствано през тези останали девствени гори. Един ден, когато постирах дрехите на въжето, почувствах силно бутане отзад, което бе причинено от голямо магаре, което пъхаше носа си в задния ми джоб, за да си търси бисквити, които понякога му давахме. Имахме блажената възможност да опитомим дива мечка. Позволяваше ни да я милваме и дори да се покатерим по гърбината и с момчетата! Спечелването на приятелството с дивите зверове е малка частица от небото. Не е ли това по-хубаво от Дисниленд? Когато дойдете по-близо до природата, идвате по-близо до Бога, нейния Създател.

Децата ни никога не се отегчаваха. Всичко, което трябваше да направим е да кажем: Да, да можете да се покатерите на гърба на животното, да карете кану, да карате ски в гората. Да, можете да се качите нагоре в планината, да потупате и да хванете този елен. Да, можете да изучавате тези отдалечени гори. Да, да, да! Разбира се, да, ние ще дойдем с вас. В друга обстановка децата биха казали: не, не, не! Бунтуването е вложено вътре в тях. Толкова е по-добре да се живее там, където изборите на децата ни са ограничени желани избори.

Всъщност, простотата е строга дисциплина, а не нов вид законничество. Вършим това с Христос, за да Го въведем в нашия брак и семейство. Това не е просто някоя нова реформа, която следваме, мислейки, че сме спасени, понеже живеем най-простия живот в света. Христос живееше прост живот и Той е нашият пример! Спокойната простота на живота на Христос през първите тридесет години Го приготви за трите и половина години напрегнат живот на действена служба.

Какво ви говори Светият Дух? Не е ли: "Слезте от влака?" Бог обещава: "И Моят народ ще обитава в мирно селище, в утвърдени жилища и в тихи успокоителни места" (Исаия 32:18)

Нужно е да се върнем от забързания си път и да намерим почивката си, да открием нужната ни връзка с Бога. Когато преживеем този покой и увереност, ще узнаем, че Бог е с нас всеки момент, всяка секунда. За да намерим живата и действена връзка с Бога трябва да усмирим живота си. Да го опростим. "...Чрез завръщане и почивка ще се избавите, в безмълвие и увереност ще бъде силата ви..." (Исаия 30: 15) Не всеки е призван да се мести в ненаселено и пусто място, но всеки е призван да има безмълвно, успокояващо преживяване с Бога. Можете да започнете от там където сте, като опростявате живота си и намирате време за Бога и за семейството си. Не се изискват специални умения или много пари, за да се направи, а само решение за такова преживяване. Стихът от книгата на пророк Исаия завършва с обезкуражаващия коментар: "...но вие не искахте това" (Исаия 30:15).

Приятелю, не бива това да бъде казано за вас. Моля ви, не позволявайте това да ви бъде казано! Днес е денят, сега е часът. Можете да изберете да избягате към Бога и да намерите почивка.

ГЛАВА 4 ВЪРЗОП ОТ ИЗБОРИ

"..... изберете днес на кого искате да служите....." (Исус Навин 24:15)

Усилията ни за опростяване на живота дадоха чудесни резултати. Забързаността и лудостта на живота бяха изкоренени. Но само това не беше достатъчно да ми донесе каквото и да е продължаващо щастие или мир. Знаех, че Господ ни беше довел на това пусто място с главната цел за нашето духовно израстване. Изучаването на сложните теологични принципи през годините никога не доведе до онези промени в характера ми, които желаех да имам в живота си. Все още страдах от погрешното схващане, че по-голямото познание, по-цялостното изследване и по-съвършенното разбиране на теологията беше всичко, от което се нуждаех, за да се преобрази живота ми.

С тази мисъл в ума си, купих пет книги от пет добре известни и уважавани теолози. Тук в планината, най-последно имам и време и желание да получа познание, изработващо спасението ми. Започнах ревностно да чета. След като свърших и последната книга, у мен се появи объркване, каквото никога не бях познавал. Беше ясно, че нито един от водещите теолози не бе съгласен с мненията на другите. Ако те не можеха да разбират или да се съгласуват с евангелието, то каква надежда можеше да има за мен?

С цялото си сърце чувствах, че евангелието не може да бъде толкова сложно, колкото хората го правеха. Здравият разум ми казваше, че истинското евангелие ще ме спаси в онези области от живота ми, в които моята воля е доказала своята безпомощност. Това евангелие би ми дало силата, с която да контролирам чувствата, мислите и страстите си. Под ръководството на Господ бях направил редици промени в живота си, но все още копнеех за мир с Бога. Копнеех за пълна сигурност в спасението. Както споделих и преди, ние скоро разбрахме, че нашия тесногръд, еснафски живот е твърде сложен и забързан. Едва след като бяхме вече в нашето пусто планинско място започна да ми става ясно, че моята теология страдеше от същите проблеми, които имам, и които бяха така поразяващи живота ми, и в цивилизацията. Беше време, още веднъж да я опростя.

Върнах се към Библията, която изучавах с молитва. Това не беше време, през което доказвах някоя теологична позиция или получаване на някое доктринално разбиране. Обърнах се към Библията като грешник, който се нуждае от спасение. Знаех, че ако не намеря по-добра, по-дълбока, жива опитност, която да спаси Джим Хонбергер от собственото му "аз", бях загубен! Когато подходах към Библията с такъв смирен и изучаващ дух, тя стана извор на жива вода. От нейните страници започна да извира блага вест, кийто беше толкова проста и толкова приложима за живота ми, подобно на тази за планината, където Бог ни призова да живеем.

Библията ме научи на благата вест, която в нейната най-проста форма се отнася до изборите - прости, ясни, всекидневни избори. Тези избори, събрани заедно съставляват ширината и дължината на християнската опитност. Привилегия е за мен, в тази глава, да споделя с вас онези избори, които са били така преобразяващи за моя живот.

Някои могат да недоволстват, че твърде много съм опростил евангелието. Искрено вярвам, че това е невъзможно. Евангелието трябва да бъде представено така просто, че дори и малките деца да го разберат.

Други могат да ме обвинят, че поучавам спасение чрез дела. Нищо не може да бъде по-далеч от истината! Преди да открия истинското евангелие, прекарах целия си "християнски" живот, опитвайки се да бъда добър, да променя себе си със собствената си човешка сила. Нима не разбирах безсмислието на такава опитност? И отново съм безоглив към Христовото евангелие, което не само може, но и ще

произведе промени в живота на всеки мъж, жена или дете, който го приема. Тези промени са неизбежния, неминуемия плод на евангелието.

Онези, които не могат да приемат факта, че християнинът може напълно да се покорява и да върши добри дела, никога не са вкусили милостта и не са преживяли сила, извън самите тях. Тази сила "... може да ви предпази от претъпяване и да ви представи непорочни в радост пред Своята слава" (Юда 24).

Така че, ако сте склонни да критикувате, няма да погледнете благосклонно към следващите страници. Но ако вие, подобно на мен, копнеете за нещо по-добро, отколкото сте преживяли, ако искате да сте напълно сигурни в спасението, а не само от теологичните обяснения, ако желаете мир с Бог и съответстващ на това мир в сърцето, тогава разгърнете следващите страници и изучавайте заедно с мен този куп от избори.

Млада двойка младоженци започваха своя съвместен живот. Докато седяха в креслата на градското летище при Соленото езеро, очаквайки своя полет, те безмълвно се вглеждаха в отворената Библия в ръцете на младия мъж. Той бе скоро назначен евангелски служител, и неговата прилежност и ревност бяха ясно забележими. Младата семейна двойка, явно влюбена, с отворена Библия пред тях, се отличаваше от другите пътници и не можеше да остане незабелязана.

Ал, бизнесмен, посветен мормон я забеляза също. Седеше малко настрана от тях, тъй като чакаше за същия полет. Наблюдаваше двойката възможно най-скрито като извърташе погледа си, ако те погледнеха към него. Ал беше истински мъж и никога не искаше да бъде смятан за невъзпитан като се взира в някого. Твърде късно разбра, че младата двойка бе усетила неговия интерес към тях от известно време. Изведнъж Библията се затвори и младият мъж стана и закрачи към този чужденец, чието внимание те бяха така ясно доловили.

Ал беше посетил моето семейство, няколко месеци преди това. Той беше преуспяващ бизнесмен в Западна Монтана, не много далеч от мястото, където живеехме. Дойде в дома ни с още двама млади мисионери мормони. Предполагам, че целта ѝм беше да ме просветят за религията на мормоните, но изглежда Бог имаше други планове.

Ал беше очарован от наученото за нашия начин на живот, за целите ни в това населено планинско място и за разбирането ни на евангелието. Сближихме се и между нас започна едно продължително приятелство. Междувременно двамата мисионери бяха притихнали и се чувстваха неудобно, трудно произнасяйки дори и дума, докато Ал подкопаваше истинската цел на посещенията им със своя интерес към нашата религия. Открих, че Ал беше обаятелен мъж, независим мислител, който не се страхуваше да оценява собствените си вярвания и ценности. Тази рядко срещана човешка черта ме привлече към него и реших да запазя добрите отношения помежду ни доколкото беше възможно.

Един ден, когато карах колата близо до офиса на Ал, реших да го посетя. Искрено се зарадва да ме види и след размяната на обичайните поздравления, той започна да ми разказва за преживяването си на летището.

"Извинете ме, господине" - казал младият мъж, като се приближил към Ал. - Не можех да не забележа вашия поглед към нас. Мога ли да ви попитам нещо ?

"Разбира се" - отговорил Ал, докато се ядосвал в себе си за безпокойството на тихата млада двойка. "Господине, ако би станала катастрофа с нашия самолет преди да стигнем определеното място и всички загинем, бихте ли били сигурни в спасението ви за вечността?" "Мисля, че да" - отговорил моят приятел.

"Това не е достатъчно - отговорил ентузиазиранио младия мъж. Вие трябва да знаете! Нека ви попитам отново. Ако бихте умрели днес, щяхте ли да знаете, че сте спасен?" "Не зная" - отговорил честно моят приятел.

"Слушайте - казал служителят, докато разлиствал страниците на Библията си. Той прочел Йоан 3:15, 16: "И всеки, който вярва в него, да не погине, но да има вечен живот. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.";

Йоан 6:47: "Истина, истина ви казвам: който вярва в Мен, има вечен живот." И накрая прочел Йоан 11:25: "... Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мен, макар и да умре, ще живее." "Ето - казал той тържествено - сега, ако умрете днес, бихте ли сигурен, че сте спасен ?" "Да вярвам" - отговорил Ал.

"Тогава - казал младият служител оживено - вие сте християнин и ще имате вечен живот."

"Зная - казал Ал на младия мъж - искрено приветствам ентузиазма ви. И аз имах такава ревност когато отивах да мисионирам."

"Да мисионирате? - почти извикал младият мъж. Вие сте ходили да мисионирате? Да не би да сте от мормоните?" - попитал той отблъскващо. "Да" - отговорил Ал, озадачен от внезапния обрат, + "Защо не ми казахте, че сте от мормоните?" "Вие не

ме попитахте."

- "Съжалявам - казал евангелският служител — но мормоните няма да бъдат в небето." С тези V заключителни думи той се обърна и си тръгна.

След като свърши историята си Ал бавно се обърна към мен и ми каза: "Джим, аз съм объркан. Би ли ме осветлил по въпроса?"

- "Ще се опитам" - отговорих аз. Виждаше се ясно, че Ал не беше се засегнал от несправедливото и преднамерено отношение, което бе получил. Беше достатъчно интелигентен, за да не обърне внимание на неуместното пристрастие на младия мъж. Ал се бореше с по-дълбокия спорен въпрос как да узнае, как действително да узнае, дали бе спасен или загубен за вечността.

"Господи - помолих се мислено аз - дай ми мъдрост и думи, с които да удовлетвори този мъж. Помогни ми да прескоча бариерите, които поставяме помежду си поради деноминационна принадлежност и доктринални предубеждения." С цялото си внимание се обърнах към Ал и му казах: "Би ли ми дал лист хартия, за да мога да илюстрирам това, което искам да ти разкрия?" Ал ми даде лист хартия. Извадих химикалката си и започнах. "Ал християнският живот не е създаден от доктрини, вероизповедания, реформи или църковно членство. Той не е съставен и от вярвания, но християнският живот е връзка от избори. Когато Бог дава истини или светлина на разума ни, тя винаги се придружава от избор. Ние трябва да изберем да се покорим на Божията воля или да откажем да направим това. Когато Бог има всички познати на мен избори, тогава аз съм Негов."

- "Нека за илюстрация приемем, че християнският живот в своята цялост е съставен от сто избора." - казах аз, като написах числото сто върху листа. "Спомняш ли си за убицеца на кръста?" - попитах, като погледнах Ал. Той кимна и аз продължих: "Този убиец не знаеше много за християнския живот. Умът му долавяше само шепа избори, които съставляват християнския живот, да кажем например десет на брой. Но с тези десет избора, които единствено знаеше, той напълно се покори на Бог. Христос му даде пълната увереност на спасението му не поради голямото му знание, но защото той избра да се предаде на Бога във всички познати нему избори. Ако бе живял по-дълго, той би имал възможността да напредне в християнския си живот, и изборите му биха се задълбочили и разширили, за да обхванат целия диапазон на християнския живот".

"Там беше и Каяфа, юдейският първосвещеник, който искаше да убие Исус. Той знаеше за много истини от Божието слово. Имаше голяма светлина, която му даваше например седемдесет избора." - казах аз, като написах числото седемдесет. "Но да кажем, че бе избрал доброволно да се покори на Бога само в петдесет избора. Той имаше повече избори, беше се предал на Бог в по-голям брой избори, отколкото убиеца, но независимо от голямото си знание и повече избори, той се бунтуваше спрямо Бога.

Ако той бе на кръста вместо убиеца, Исус не би му дал пълна увереност за спасението му. Защо? Защото той не бе покорил всичките известни нему избори и предал своята воля напълно на Бога, докато убиецът бе направил всичко това.

"Ал - казах аз - вярваш ли, че Исус дойде на земята като твой Заместник и заплати цената на твоите грехове?"

"Да, вярвам."

"Обичаш ли Бога от цялото си сърце, ум и душа?" "Да, обичам Го."

Тогава - казах - ти си приел Исус като твой Заместник. Това е добре, но не е всичко. Трябва да приемеш Исус като Господ на живота си. Сега, в този момент, напълно ли си се покорил на всички известни на теб избори? В мир ли си с Бога?" "Не, не съм" — отговори Ал.

"Тогава, ти не си приел Исус като твой Господ, а без да Го приемеш като Господ, желанието да Го имаш като твой Спасител не е достатъчно да ти донесе мир с Бога в този живот или спасение в бъдещия. Защото двете са едно неразделимо цяло!"

"Виждаш ли, Ал, християнският живот не е толкова въпрос колко много знаеш или колко си активен, но дали всички познати на теб избори си предал на Божията воля. Всичките познати избори на убиеца на кръста бяха предадени. Затова той имаше стопроцентовото Божие уверение, макар и да имаше области в живота му, които се нуждаеха от поправление, за които той не знаеше."

"Но, Ал, ако човек, който и да е той, упорито и постоянно се съпротивлява дори само в една област, това противопоставяне го води в присъединяването му в големия бунт срещу Бога, водещ началото си от Сатана. Няма значение колко много желаеш Исус да бъде твой Спасител, няма значение колко силно чувстваше сърцата си привързани към Него, определеното противопоставяне на Неговото ръководство ще ни погуби в края, така както стана и с Луцифер."

- "Виждам, Джим. Никога не съм разбирал това преди" - каза Ал, явно борещ се с приемането на това ново разбиране. "Благодаря ти."

Разговорът ми с Ал свърши, но имаше още нещо от библейската история, от която можем да се поучим. Научаваме, че и други двама мъже направиха своите избори същия ден. Първият беше Петър. Той следваше Исус по време на Неговото активно служене. Имаше голяма възможност и бе осветен с голяма светлина. Макар и да беше рибар, следването на Исус му даваше много познати избори подобно като тези на първосвещеника. И Петър беше подчинил повечето от тях на Бога. Но в няколко малки области, той не беше сторил това. Желанието му за себевъздигане, поддържаната му гордост и упоритата му самоувереност не бяха предадени на Бога. Така скоро се оказа отрицателен се от Исус, макар че Го познаваше. Беше един от

дванадесетте ученици на Исус, и въпреки това пропадна, понеже не бе подчинил всичките познати нему избори на Бога.

Исус е другия мъж, обърнат с лице към изборите в същия ден. Той единствено показва пълно предаване и покоряване изборите си на волята на Своя Небесен Баща, но ясно се вижда вътрешната борба в молитвата Му към Неговия Отец в Гетсимания: "Отче Мой, ако е възможно, нека ме отmine тази чаша; не, обаче, както аз искам, но както Ти искаш...Отче Мой, ако не е възможно да ме отmine тази чаша, без да я пия, нека бъде Твоята воля." (Матей 26:39,42).

* Исус трябваше да избере, така както и ние трябва да избираме. Ако приемем Исусовото

"отношение" на "не Моята воля, а Твоята воля да бъде", това ще ни води да избираме правилно, дори и когато не чувстваме това. Точно в това мнозина са объркани и срещат трудност в живеенето на християнски живот, защото да бъдеш християнин не е веднъж взет избор, но постоянно предаване изборите ни на Божията воля. Това означава всяка минута да предаваме себе си на Бога.

Ден след ден се нуждая да живея за Исус. Моят фокус трябва да бъде насочен в Неговата воля, в Неговия път. Мнозина се опитват да направят това с човешка сила. Разчитат на силната си воля и твърдото поддържане на взетото решение да живеят християнски живот. Това винаги завършва с поражение.

Тогава, как е възможно да живеем всеки ден, всеки час, всяка минута за Божия слава? Много е просто. Трябва да живеем, както Исус живееше. Всяка сутрин Той отделяше време за Бога. Подобно и ние всяка сутрин е нужно да отделяме време, за да отдадем себе си на Бога, нужно е да Му се предадем в началото на всеки ден. Това не бива да става набързо, но да бъде достатъчно време за общуване с Него, за да чуем какво Той ни казва лично. Бог ни говори чрез Библията, чрез природата, чрез Провидението и чрез внушенията на ума. Тогава, след общуването с нашия небесен Баща и след като сме сигурни, че нищо не ни пречи да слушаме Неговия глас, можем да бъдем уверени, че Той ще ни ръководи.

Когато напуснем тихото място на посвещение, трябва да „вземем“ Бог с нас, за да общуваме с Него през целия ден. Нужно е да се научим да питаем: "Какво трябва да направя?" (Деяние 9:6). Бог желае да знаем, че в това не сме сами. Нуждаем се от помощ, идваща от източник извън самите нас в началото на всеки ден и след това през целия ден. Когато се научим да бъдем чувствителни към подтиците на Святия дух в нашите сърца и се научим да покоряваме желанията си винаги да вършат Божията воля, тогава: "...Христос живее в мен..." (Галатяни 2:20).

Но тогава идва и изкушението, вероятно същото онова изкушение, на което често сме се покорявали преди. В миналото ние сме стискали зъби като се опитваме да му се съпротивляваме, докато пропаднем или се насилим да му се подчиним. Няма радост в такава опитност. Приятели, истинският конфликт с изкушението настъпва в сърцето. Първо трябва да реша дали искам то да остане предадено на Бога. Когато предаването е моят избор, тогава собственото "аз" умира, победата е спечелена и Бог осигурява цялата сила да посрещем изкушението. Това преживяване е трудно, понеже личното аз трябва да умре, но това е единствения път за мир и радост като християнин!

Но изборът не ми носи заслуга пред Бога. Не съм спасен чрез моите избори. Самото желание да направя изборът на покорство към Бога е дар на Неговата благодат. Спасението изцяло е дар от Бога, и освен това то е избор да се покоря, което позволява Бог свободно да преобрази живота ми чрез действието на Неговата благодат върху човешкото сърце.

Жизнено важно е да се осъзнае това, защото мнозина, които са вземали името на Христос, живеят странното смесване на Христос и себелюбието, което се бори да управлява живота. Този вид християнски живот е едно непрекъснато изкачване и падане. Да бъдем родени от Духа, произлиза от опитността да позволим Христос да бъде единственият Управител на живота ни. Когато смесването престане, настъпва почивка за душата. Тогава научаваме истинската наука за спасението и небесния език, които всъщност са как да позволим Христос да има пълния достъп до всички мои решения и тогава чрез Неговата благодат, чрез жива вяра, да кажа Да на Бога и Не на себелюбието.

Всеки избор, до който сме доведени, ни предлага възможност да изберем да предадем волята и пътя си на Бога. Библията говори за това като смърт на собственото "Аз". Исус илюстрира тази смърт по следния начин: "...Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава само; но ако умре, дава много плод." (Йоан 12:24). Как житното зърно произраства? То трябва да бъде заровено в земята, или казано по друг начин, да бъде погребано, да бъде поставено в гроб. За останалата част от живота си растението черпи сила от този гроб. Християните трябва да живеят по същия начин, вкоренени в Голготския кръст — не просто съгласни с Голготския кръст, но истинско навлизане в преживяването му.

Не, ние не можем да умрем за греха, както Исус направи това. Но можем да умрем за греха. Апостол Павел пише по този повод в Галатяни 2:20: "Съразпнах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си за мене." Апостол Павел казва също: "...аз всеки ден умирам" (I Коринтяни 15:31). Очевидно апостол Павел не умира буквално всеки ден, но насочва към истинско християнско преживяване, в което ние трябва да умираме за собственото си "аз" всеки ден. Насърчени сме: да смятаме "...себе си за мъртви за греха, и живи за Бога в Христос Исус" (Римляни 6:11).

Изборът да оставим собственото си "аз" да умре и да се покорим на Божията воля е добре илюстрирано в Библията. Вероятно 2 Коринтяни 4:11 най-добре го изразява: "Защото ние, живите, винаги сме предавани на смърт заради Исус, за да се яви и животът на Исус в нашата смъртна плът." Това е истинско християнство. Нека да го илюстрирам.

Не много отдавна, в една студена зимна утрин се събудих както обикновено и прекарах повече - от два часа в изследване на Библията и в молитва. Търся Бога сутрин, понеже зная своята немощ и разбирам, че вчерашната опитност няма да ме спаси от днешните трудности. Всяка сутрин преди закуска се събираме заедно цялото семейство на поклонение

пред Бога и Го молим за Неговото ръководство и закрила през деня. Това е специално време за семейството ни, което ни сближава чрез силните връзки на любовта, оставаща през целия ден.

След нашето семейно поклонение, аз погледнах през празореца и пред погледа ми се разкри красивата гледка на новия тридесет и пет сантиметров бял пухкав сняг. Жена ми приготвяше вафли и виждах как боровинковия сос кипеше върху тях докато се печеха. Докато любимата ми закуска се приготвяше реших за няколко минути да почистя пътя от снега.

В планинската долина, където живеехме, всяка зима имаше много сняг. За почистването на снега имаше няколко начина. Можех да използвам специални лопати за сняг - трудният начин - или да използвам голям снегорин - по лекия начин. Скоро след като се преместихме в планината, реших, че се нуждаем от снегорин, който да свързва с моята Тойота.

Спомнете си, че живеехме с много малък доход и струващият три хиляди долара снегорин с хидравлична система въобще не се вместише в нашия бюджет. Но влагайки малко изобретателност и с използването на дървен материал за около шестдесет долара, направих един V-образен снегорин от Дървени греди, които облицовах с ламарина. Прикрипах го към предната част на бронята и той можеше свободно да "плува" по пътя, почиствайки снега и спестявайки ми много време.

Бях много доволен от моя ръчно изработен снегорин и макар, че не бе с необходимата красота, той ми спестяваше много усилия. Като се движех надолу по пътя със снегорина, който почистваше снега от двете страни на пътя, се наслаждавах на красивата природа и на деня, който прекарвах с Бога. Пътят до нашата къща, който се отделя от главния път, бе около шестотин метра дълъг. В края му имаше един твърде голям куп от сняг, оставен от големия снегорин, почистващ главния път. Почувствах тихото, нежно нашепване на Бога, Който ме предупреждаваше да не опитвам да се преборя със снега, но аз реших да го отстраня. В края на краищата, бях изринал купища сняг досега. Снегоринът се издигна над снега и се спусна надолу към пътя. Междувременно, докато снегоринът се спускаше, колата се изтегли над купа от сняг, така че, когато предния и край започна да се връща назад към пътя, тя се заби здраво върху върха на снегорина, повдигайки се във въздуха. Предните гуми не ставаха за нищо. Моята кола с четирите си колела бе заседнала в снега. Но бях блокирал и пътя с нея. Започнах да се притеснявам, понеже по пътя където живеех имаше остър завой и ако някой слизаше по него можеше лесно да ме удари без да има възможност да спре. Когато безпокойството започна да ме обзема, Господ отново повика към сърцето ми: "Джим, предай това на Мене." - ми прошепна същия тих, нежен глас. Тази сутрин бях избрал да предам всички мои избори на Бог. Сега трябваше да подновя този избор. И макар, че мразя да създавам неудобства, аз избрах да предам мислите и чувствата си. И тогава бързо добавих: "Господи, аз съм в опасно положение тук. Зная, че по нашия път няма голямо движение, но моля Те, не допускай да бъда наранен."

Трябваше да направя само едно нещо. Да поставя крика под колата и да освободя предния и край. Това щеше да ми даде възможност да откача снегорина и да го изтегля от пътя. И тогава да сменя колата до земята и да закрепя отново снегорина.

Пълзейки под предния край на колата веднага се намерих пред ново безсилие и изкушение да отида при Исус и да дам простор на чувствата си. Знаете ли, когато загребвате бял, пухкав сняг и пълзите под задръжката кола, целият сняг, който се вдига и пада по нея се разтопява. Чувствах се като под душ. Разтопеният сняг слизаше надолу по лицето и врата ми. Това нямаше да бъде чак толкова лошо, ако в очите ми влизаха капки от чист разтопен сняг, но сега в тях влизаха капки, замърсени с всичко, което се намираще по колата и дразнеха очите ми. Веднага се самосъжалих. Бях толкова изкушаван да кажа, че съм нещастен и жалък.

- "Подчини ми се" - Бог ме призова със Своя тих глас в мислите ми.

- "Но, Господи - отговорих аз - не желая това!"

- "Джим, това не е въпрос дали желаяш. Това е въпрос на желанието ти да предадеш дори тези дразнения на Мен".

Виждате ли, предаването на собственото "аз" е същността на Христовото учение. Аз все още трябваше да уча този труден урок.

"Добре, Господи, можеш да имаш тези обстоятелства - отговорих аз - само не допускай да ме наранят тук по средата на пътя."

Почти веднага, чух кола да слиза по пътя. "О, не!" - си помислих и като се втурнах да излизам из под колата, ударих главата си в задната и част. Беше силен удар, от който се появи подутина на главата ми. "Господи - казах аз - това не е честно, и аз не го желая!"

"Предай тези чувства на Мен, Джим. Не им се подчинявай. Аз съм с теб." Още веднъж трябваше да избирам, и още веднъж чрез Божията благодат аз се покорих на Бог и извоювах победа над мислите и чувствата си. Вярата не е само явяване в Бога, но и предаване на всички мои избори на Него - всеки ден, всеки час, всяка минута.

Хвърлейки поглед към колата по пътя, забелязах, че тя спря и от нея излязоха двама мъже. Те бяха ловци и дойдоха да видят какво става. Погледнах към снегорина и бъркотията, в която се намирах, и се засмях. Без дори да кажат "Здравей", започнаха да се смеят на моя снегорин. Имах желание да "сложам в ред нещата, но Господ отново ми говори и Ме помоли да предам раздразнението си на Него.

- "Защо нямате истински снегорин?" - един от тях ме попита.

Почувствах как в мен се подигна чувството на гняв. Тялото ми искаше да стане и да се отбранява, но отново

Исус ме призова да Му предам гнева си и чрез Неговата благодат приета чрез вяра, направих избора да предам чувствата си на Него. Евангелието е доста просто. Това е въпрос да кажеш Да на Бога и Не на себелюбието си. Това е вяра в действие.

- "Погледнете - казах аз - напълно съм застопорен тук. Бихте ли закачили верига за предната част на снегорина ми и с вашата кола да го изтеглите изпод колата. Така ще мога да го закача обратно за минута за моята кола и да го изместя от средата на пътя."

Те се съгласиха и след няколко минути аз отново се залових да чистя снега. Благодарих им и те си тръгнаха. В този момент по-малкият ми син Андрю слизаше по пътя. Жена ми знаеше колко време отнема почистването на снега по нашия път и след като се забавих толкова време, тя си бе помислила, че трябва да имам проблем и бе изпратила Андрю да провери обстановката. Като видя, че бях добре, той попита: "Какво се случи?"

- "Дълга история е" - отговорих аз.

- "Добре, тъй като ти си добре - продължи Андрю - аз ще отида да нахраня кучето на съседите. Тях ги няма и аз обещах да храня Оди."

Чувствах се като че ли съм воювал в битка и съм спечелил. Беше само девет часа сутринта, а аз бях на края на силите си. В миналото всяко едно от тези неприятности бе достатъчно да ме отдели от Исус и да дам път на собственото си "аз". Тъжно си спомнях всичко много добре, че когато се отделях от Исус и се отдавах на раздразненията си, аз ги пренасях върху жена си и семейството си. Бях нелюбезен и сърдит с тях, като че ли те баха виновни. Виждате ли какво прави греха в живота ни. Той прави нас и всеки около нас нещастен.

"Андрю - казах аз - защо не се качиш в колата и аз ще те закарам до долу. Ти ще нахраниш кучето, а аз ще почистя пътя им от снега. Сигурно ще бъдат доволни, че няма да разчистват сами снега." "Велико е - каза Андрю и заслизах надолу на към съседите. Карайки по техния дълъг и наклонен път за дома им, аз почистих по-голямата част от пътя до къщата, когато се натъкнах на четири дървета, които бяха паднали на пътя в снега.

Бях залостен! Не можех да ги повдигна, тъй като снегорина ми беше ръчно направен, нито можех да продължа напред. Почувствах се, като че ли не бях ставал от леглото тази сутрин. Отново трябваше да избира да подчиня чувствата и мислите си на Бога. Защото единствено чрез непрекъснато отричане на "аз"-а и постоянната зависимост от Христос можем да живеем християнски живот.

"Андрю - казах накрая - върви и нахрани кучето, а аз ще се обадя по радиопредавателя и помоля

майка ти да изпрати Матей тук с веригата, за да можем да преместим дърветата и да се отпразвим по

пътя за дома си."

Той слезе и отиде в къщата. Сали обеща да изпрати Матей - и аз излязох от колата, за да огледам обстановката и когато погледнах надолу към колата видях, че гумата беше спаднала. "Не, Господи. Това е просто много. Не искам да имам спаднала гума." Зачаках. Точно там чух подигравателните сатанински предложения: "Откажи се! Не си заслужава!". И тогава веднага чух насърчителния глас: "Не бива да се отказваш, Джим. Можеш да избереш да се държиш здраво, ако пожелаеш."

"Добре, Господи. Аз ще те послушам. Но аз съм изморен, Господи." Извадих крика и започнах да сменям гумата. В това време Андрю се върна. "Оди не ме пуска да вляза" - възкликна той.

Пак пожелах да се разстроя от този "друг" проблем и отново почувствах принудата на Господ да ме запази спокоен, за да разговарям любезно с моя син. А и Матей също трябваше да бъде тук досега, но не се виждаше от никъде. Още веднъж човешкото ми естество искаше да се подигне и да мисли по всякакъв зъл начин за сина ми, понеже не беше, навреме там, където аз чувствах, че трябваше да бъде.

"Джим - Божият тих и нежен глас говореше в тишината на ума ми - покори тези мисли на Мен. Държал си ги толкова много. Не се отказвай сега. Аз никога няма да те оставя, нито ще те забравя. Моля те, не ме оставяй, Джим."

"Добре, Господи. Аз просто ще отида и ще видя какво става с него".

Тръгнахме да видим какво става с Матей и едва бяхме започнали да изкачваме нанагорнището, когато го видяхме да слиза надолу влачейки верижния трион. Това, което ми направи най-голямо впечатление, бе че той бе работил здраво. Беше изпотен и покрит със стърготини, и дървени трески от триона.

"Татко, аз изрязах дърветата, наведени по пътя за дома и..." "Нищо, сине - казах аз - ще поговорим за това по-късно."

Не можех да повярвам на себе си, да говоря така на моя син. Подтиците от Господа бяха ясни. В допълнение на неръзксаните връзки на обшуване помежду ни, трионът беше вече тук, и скоро можех да опитам вафлите.

"Матей - казах аз - влез в колата и карай, а аз ще вървя пред теб и ще отрежа дърветата, които са по пътя." Направихме така и скоро последното дърво беше отстранено.

След това казах на момчетата: "Ще отида да почистя мястото пред техния гараж. Матей ще влезеш долу до къщата с брат си и ще му помогнеш да нахрани кучето. Оди те познава достатъчно добре. Сигурен съм, че ще ти позволи да

влезеш."

След като направих и последните движения пред гаража, видях, че момчетата имаха проблем. Кучето не им позволяваше да влязат през входа и да го нахранят.

- "Не ни дава да влезем вътре" - каза Матей.

Изкушението да възроптая срещу синовете си веднага се надигна в тялото ми. Искаше ми се да кажа: "Не можете да вършите нищо сами!" Благодаря на Бога, че не ме остави да направя това. Беше все още там, молец се за моето сърце. Дяволът беше казал: "Откажи се! Върви напред и се откажи!" Но и Бог беше до мен. Той ми шепнесе: "Дръж се здраво, Джим! Дръж се здраво за Мен! Не бива да се отделяш от Мен и да казваш думи, за които ще съжаляваш." Никой от нас не бива да се отделя от Бога. Винаги това е въпрос на избор.

- "Слушайте момчета - казах аз. Ще хвана кучето и ще го завържа, и когато направя това, вие ще изтичате вътре и ще оставите храната и водата колкото е възможно по-бързо. Тогава ще се върнем у дома и ще закусим. Аз съм гладен."

Тогава в себе си добавих: "Господи, моля не ме оставяй кучето да ме нарани! Това ще бъде твърде много!"

Оди не беше малко пуделче. Той бе фоксер от Аляска, голям и силен, каквото е и името на неговата порода. Хванах кучето и му поставих юзджиката. Той ръмжеше и душеше и се бореше, за всичко, което си заслужаваше. Момчетата никога не бързаха така, както когато поставиха храната и водата на кучето. Излязоха от къщата твърде бързо. Веднага щом пуснах Оди, той се затича към храната и започна да яде. Затворих пътната врата и се качих изморен на шофьорското място.

- "Направи всичко много добре, татко" - ме насърчиха синовете ми. Никой не ни познава по-добре, а също и борбите през които минаваме, както нашите семейства. Момчетата знаеха, че техният баща обикновено беше в реална трудност само с частици от проблемите, които ние имахме тази сутрин.

- "Слава на Бога - успех едва да кажа - но аз съм изморен. Чувствам се като, че ли съм воювал в Първата световна война, Втората световна война и във войната във Виетнам, с това което се случи с мен тази сутрин. Благодаря на Бога, то свърши, всичко свърши." - казах аз като се движехме по пътя за дома.

В книгата на пророк Амос глава 5, стих 19 се говори за човек, който е имал много проблеми. Той е бягал от лъв, когато го срещнала мечка. Избягвайки от двете животни, най-сетне влиза в къщи, за да опре ръката си в стената и да бъде ухапан от змия. Подобна опитност и аз имах тази сутрин. Бях бягал от лъва и избягах от мечката и отгатнете кой ме очакваше у дома?

Правилно - змията. Никога няма време, когато християнинът може да си почине и да каже всичко свърши. Точно това е момента, в който дяволът обича да ни събаря, знаейки, че сме уморени и започвайки да се отпускате. Думите: "Благодаря на Бога, всичко свърши", едва излязоха от устата ми, когато дъното на снегорина ми падна, оставяйки ме с изгледа на къщата. "Господи - въздъхнах аз - това не е справедливо. Аз съм много изморен. Почти можех да помириша вафлите, а сега друг проблем."

"Прав си, Джим. Не е справедливо да имате случилите се беди тази сутрин и не беше справедливо, че аз трябваше да напусна небето и да умра за твоите грехове. Джим, справедливостта няма нищо общо със ситуацията. Ти имаш избор! Може да бъде несправедливо, но ти все още можеш да предадеш проблема си на Мен и да спечелиш победа." "Много добре, Господи - казах аз - можеш да го имаш."

Отидох до гаража да взема чука и няколко пирона. Андрю изнесе вентилаторът за сняг, за да почисти снега около гаража, а Матей отиде да помогне на майка си. Аз продължих да се боря със снегорина. Поставих едно лъжливо дъно върху снегорина, за да го предпазва от събирането на сняг вътре в него и да го натиска надолу. Забих го обратно на мястото му и го изтеглих до дома ни.

Когато приближих гаража видях Андрю да бута вентилатора около ъгъла на гаража. Не трябваше да бута вентилатора за сняг. Той сам се привежда в движение. Бутането можеше да означава само едно - че той беше развален. Не! Просто не можех да понеса друг проблем. Чувствах се изморен и изтощен. Кръвната ми захар беше паднала. Разтреперан, отправяйки се към Андрю, чух как Бог призовава моето сърце, призоваваше ме да предам случилото се на Него. Вместо това, аз избрах да дам израз на волята си! Дадох воля на раздражението си. Избухнах рязко и гневно: "Кой направи това?!"

Андрю остана неподвижен и не каза нищо. Матей и Сали бяха излезли на верандата, там бях и аз. Всеки видя и чу какво се бе случило. Вдигнах вентилатора и го поставих върху коленете си, за да потърся проблема. Чух Бог да призовава моето сърце: "Върни се, Джим. Оправи нещата!"

Но аз не бях сигурен, че исках това. Разглеждайки вентилатора, видях, че малка гайка, която поддържаше зъбните колела с двигателния вал, липсваше. Живеехме в отдалечено място и отиването до града, за да купя гайката изискваше три часа път. Затваряйки очите си казах: "Господи, ако има някаква милост, моля Те, смили се над мен и ми прости."

Когато отворих очите си, с периферията си забелязах малко черно петънце. Когато отидох на мястото, където се намираще, видях, че беше гайката. Господ ми бе дал да видя повече отколкото дванадесетте стъпки в тридесет и пет сантиметровия сняг. На какъв добър Бог служим! Поставих гайката на мястото и се присъединих към семейството си на масата за нашата твърде закъсняла закуска.

Засмях се така, че усмивката достигаше до ушите ми. Семейството ми не можеше да повярва! Лесно можех да прочета мислите им: "Как можеш да се смееш? Та ти се отдели от Бога? Ние всички те видяхме да го правиш!"

"Вижте - казах на семейството си - зная, че се чудите защо съм толкова щастлив, но днес аз се държах здраво за Исус в повечето изпитващи обстоятелства, отколкото когато и да е било преди.

Спечелих победи над раздразнението си повече от когато и да е било преди. Да, зная, че се провалих със снежния вентилатор, но въпреки това не изчаках час или ден, или някорко дни, за да се върна при Господа. Веднага се покаях и го пополих за прошение, а сега моля и вас за това. Развълнуван съм не защото предполагах, но защото виждам Господ да действа в живота ми и зная, че Този, който е започнал добро дело в мен, ще го завърши!

Хвала на Бога, че външните обстоятелства не трябва да ни контролират. Когато се научим да избираме постоянно Христос като Първият, Последният и най-Добрият във всичко, скоро изборите ни ще станат навизи и навизите ще оформят нашия характер.

Например, семейството ми имаше привилегията да прекара един месец на остров Сейнт Кройкс.

Този остров, бивша холандска колония, беше запазил някои

европейски обичаи. Един от тях, който най-добре забелязахме бе карането, на ляво или на погрешната страна на пътя, както ние го виждахме. След като наехме кола на летището, аз отдръпнах колата и помолих семейството си да ми помага да я карам, тъй като абсолютно всичко беше на погрешната страна. Това бе най-мъчителната опитност, която си спомням. Трябваше да се напругам да не се връщам към старите си навизи.

Учудващо е, но след тридесет дни, открих, че можех да карам без дори да се замислям за превъзможните стари навизи. Бях се обучил сам и сега ми беше толкова лесно да карам по новия начин, както ми бе и по-стария. След като се върнахме в Щатите, се питахме дали ще имаме същото пренастройване към стария начин на каране. Въобще нямаше преходен период. Карахме просто по същия начин, по който винаги сме правили.

Тук има урок, който лесно можем да приложим в християнския живот. Трудно ни е да променяме начина, по-който винаги сме отговаряли на Бога, и мнозина, които започват да ходят с Него, намират това толкова неприятно и мъчително за себелюбивата си воля, че са склонни да се откажат. Но ако постоянствалите открият, че покоряването им на Бога става все по-лесно и по-лесно.

Но, както и ние открихме, че е така лесно да се кара в САЩ, така и християнинът ще открие, че все още може да избере по всяко време да се върне по стария път на греха. За Господ изборът е скъпоценен и Той никога няма да насили някой да не се отдели от Него. Вместо това ни дава вързоп от избори. Тези избори определят вечното ни местнахождение, както и сегашното ни щастие. Бягството към Бога е просто постоянно връщане и предаване на всички наши избори на Него.

ГЛАВА 5

КЪ СТЕ ВИЕ - КЪ Е БОГ?

"...Наистина Господ е на това място, а аз не съм знаел." (Битие 28:16)

"... И, ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на века." (Матей 28:20)

Изглежда точно това ние извършихме - избрахме Полбридж, Монтана, край на света. Петдесет мили ни отделяха от най-близкия асфалтов път и от електрически услуги. И само на няколко мили на север бе границата с Канада. Поради относително малкото население на нашата долина, един инцидент или нараняване можеше да се окаже животозастрашаваща ситуация. Може никой да не мине доста време, часове, а понякога и дни. Така че, нашето упование е винаги в нашия Небесен Приятел. Той никога няма да ни остави сами!

Есента в планината е красив сезон с хладни дни и великолепни цветове. През този особен есенен ден, жена ми учеше синовете ни, и аз излязох да насека дърва за огрев. Опитът беше добър учител. Реших не само да приготвя дърва за приближаващата зима, но и да поработя върху моето дългогодишно намерение да си приготвя дърва под ръка поне за две години. Искях да бъда готов в случай на нараняване или болест, при които няма да бъда в състояние да върша тежка физическа работа. Приготвянето на запас от дърва за две години би ми осигурило достатъчно резерви за преодоляване на

кризата.

Нагоре в долината, покрай езерото Типи, потеглих по път, който водеше до местност, в която, рано есента, бях забелязал няколко изсъхнали дървета. Като паркирах колата, видях върху един рид, не по-висок от 10 метра, паднало дърво, което се беше вклинило между друга две дървета. Беше по-сиво, с диаметър около 50 см, явно изсъхнало. Мислено реших да освободя мястото от дървото и тогава да отрежа другите дървета, за които бях дошъл.

Като изкачих рида, застанах откъм страната на дървото по надолнището и започнах да режа от върха към основата му около 40 сантиметрови цепеници за печката ни с дърва. Тъй като всяко отрязано парче падаше на земята, аз го прибутвах с петата си към края на рида зад мен и то се търкаляше надолу по стръмнината. Цепениците спираха близо до колата ми.

Това бе велик метод, и докато изискваше да стоя на ръба на стръмнината, имаше достатъчно място да завърша операцията, и аз никога и не помислих за друг вариант. Когато стигнах до мястото където дървото се беше вклинило между дърветата и започнах да режа, за да освободя дънера, почувствах нашепване, че трябва да се преместя от другата страна на дървото, но аз го отхвърлих. Все пак, моят метод на рязане работеше отлично.

Тази сутрин бях помолил Господ да ме ръководи и упътва. Желеах Той да бъде моя постоянен Спътник и Другар. Бях казал на Господа, че когато Той ми внуши да върша нещо, ще Го послушам. Внушението върху мислите ми отново се появи и този път попитах колебливо: "Господи, Ти ли си? Молиш ли ме да се преместя от другата страна?" - помолих се тихо.

- "Да, Джим" - дойде ясният отговор.

- "Добре, Господи - казах аз, като застанах от другата страна на дървото - но това е смешно." След завършването на рязането от другата страна на дървото, се втрених изумен, когато дънера,

тежък няколкостотин килограма, се откъсна с трясък и падна на същото място, на което стоях само преди няколко минути. Не подозирах, че падналото дърво се бе вклинило в другите дървета с толкова огромна сила. Всъщност, то бе отхвърлило натоварването, очаквайки ме да го освободя с последния съдбоносен отрязък.

Почувствах слабост като осъзнах, какво би се случило, ако не бях се изместил. Този дънер щеше да принесе кинетичната енергия от освобождаването си в смазващ удар върху краката ми в областта на коленете, който щеше да ме изхвърли от края на рида с все още работещия верижен трион в ръце, за да се търкалям около 10 метра надолу. Вероятно щях да умра от удара и последващото падане надолу с триона. А ако не се случеше това, имаше малък шанс да оживея, докато някой ме открие. Никой не знаеше къде точно се намирах.

* Без съмнение разбрах, че Господ ме бе спасил от много сериозно нараняване, и от възможна смърт. Бях се научил, че Господ, даже в тази ненаселена долина, бе готов да ми помогне, преди аз да разбера, че се нуждая от помощ.

В "Послание към ефесяните", 2 глава, стих 8 се казва: "Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога!" Благодатта е Божието постоянно присъствие в живота ми. Тя ме умолява, тя ме вика, опитвайки се да ме спаси от себелюбието ми. И ако аз послушам, Божият Дух ще ме ръководи, ще ме дарява със сили и ще ме пази.

Ако Бог прави всичко това, тогава какъв е моят дял? С желание постоянно трябва да предавам всяко нещо на Божия дух. Това е вяра! Тя е осъзнат избор да сътруднича на Божието присъствие. Тя определя и съществената разлика между това да бъда изхвърлен от края на стръмния рид и да стоя в пътя на нашия небесен Помощник.

Националният парк Глесниер и заобикалящата го околност поддържа най-голямото съсредоточаване на сиви мечки (грizzли) от останалите четиридесет и осем щата. Всяка година ни носи истории за нападения на мечки върху посетителите на парка. Мечките не разчитат топографските карти. Ако вършеха това, биха узнали, че пресичайки реката те напускат националния парк и навлизат в американското горско стопанство, с което граничи нашето място. Но границите, които хората поставят, не означаваха нищо за тези творения, които понякога са непредсказуеми.

Когато се преместихме в планината и се настанихме до резиденцията на тези големи животни, някои наши приятели ни предложиха да се въоръжим срещу възможната заплаха от дивите мечки. Аз отхвърлих тази идея. Не можех да повярвам, че Бог, Който ни доведе така далеч, ще позволи да бъдем нападнати и изядени от мечка. Уповавах на това което знаех, че Бог ще бъде с мен, защото Божията благодат бе тази, която ни доведе със Сали в тази девствена долина.

Приспособяването на Сали към силните ни съседи бе затруднено от нейните минали преживявания. Когато била малка, по-големите ѝ братя се шегували с нея, като ѝ казвали, че под леглото ѝ живее мечка, която ще изскочи от там и ще я изяде. Макар и достатъчно възрастна, за да осъзнае безумието на тази шега, тя живееше със страх, че действително би могло да се случи. Така моята скъпа жена щеше да дойде в планината, в Монтана, с продължителния и дълбоко насаден страх от мечки.

Проблемът беше, ме в Монтана мечките не бяха просто обект на детска фантазия; те бяха ужасна реалност, особено що се отнасяше до Сали. Мечките можеха да не изскочат изпод леглото ѝ, с който страх тя бе израстнала, но те можеха и наистина излизаха от горите без ни най-малко предупреждение за присъствието си. Само онези, които са имали контакт с диви мечки, могат да оценят колко безшумно такова голямо животно може да се придвижва през горските местности.

Трудно нещо е да пропъдиш придобити страхове, и още по-трудно е, ако те имат някакво основание в действителността. Точно това Сали трябваше да направи и започна борбата. Тя четеше, че "... съвършената любов пропъжда страха..." (1 Йоан 4:18). Четеше също и: "Аз, Господ ще им бъда Бог... И като склуча с тях завет за мир, ще премахна лютите зверове от земята, така че те ще живеят безопасно в пустинята и ще спят в горите." (Езекиил 34:24, 25). Отново онези стари страхове се бяха надигнали, толкова реални, както никога преди, които тя можеше да избегне само ако ги предадеше на Бога и уповаваше на нейния верен Приятел. Бавно се бе научила, че там където е Бог, страхът не бива да обитава. Беше битка срещу старите навици и наклонности до деня, когато тя не се изправи в сражение с тях лице в лице.

Приятелите ни бяха казали, че тази пролет в нашата местност имаше мечка (майка с три мечета). Три близнака са малко по-рядко срещани от два близнака и затова ни се искаше да ги видим. Ние предадохме желанията си на Господа по време на семейното ни богослужение една сутрин и Го помолихме да ни даде възможност да видим майката мечка с нейните мечета.

Разбира се, Сали добави: "но да бъде безопасно, Господи." След богослужението, забелязахме от прозореца, че на около двадесетина метра от него до малко дърво стоеше едно мече. Със сигурност знаехме, че наблизо имаше още две мечета с майка им. Като наблюдавахме от прозореца, видяхме как майката-мечка душеше с носа си и се придвижваше напред, за да открие благоуханието, което достигаше до нея.

"О, погледнете - Сали коментира - сигурна съм, че тя надуши мириса на вафлите ни." Беше точно така! Гледахме страшно изненадани, когато мечката се отправи в лека походка към верандата. Беше топла пролетна утрин и единственото нещо, което пречеше на мечката да влезе в къщата, беше леката врата с мрежа, която тя можеше да преодолее много лесно, само да пожелаеше.

Сали, както винаги практична, бързо отиде да затвори тежката вътрешна врата, но забеляза, че мечката я нямаше по пътя за вратата. Затова тя отвори мрежестата врата, и погледна навън. Мечката се катереше по парапета на верандата, за да достигне до нея. Нищо не ѝ пречеше възпитано да се качи по стъпалата, но явно катеренето ѝ прилягаше повече. Когато си мечка, малко се интересуваш какво мислят хората. Сали отстъпи назад, за да затвори вратата с мрежата, но не се зае да затвори вътрешната врата. Аз и двете момчета гледахме със зяпнали уста, когато тя остана там докато мечката идваше напред към вратата. Сали изглеждаше като закована на мястото, където само една лека врата ги разделяше, и сякаш те се преценяваха една друга.

Тогава Сали започна да говори: "Скъпа моя, твоята козина е така блестяща! Ти си красива!" Жена ми говореше така нежно на мечката! Не можех да повярвам, но на мечката явно ѝ харесваше. Сали излезе, като се възхищаваше на всичко - от дългите около десет сантиметра нокти до големите ѝ зъби, които тя показваше. Тогава тя се обърна към нас и извика: "Елате, излезте да я видите!" Нямахме желание да се приближим по-близо. След малко мечката се обърна и започна да слиза по парапета на верандата. Събра мечетата около себе си и заедно тръгнаха да следват разписанието, което мечешката работа изискваше тази сутрин.

Изведнъж пред Сали просветна, това което бе направила и обръщайки се към мен възкликна: "Аз съм освободена! Аз съм освободена!" Наистина тя беше освободена! Старите ѝ страхове бяха пропъдени. По-късно, когато разговаряхме, я попитах, защо бе постъпила с мечката по този начин. Тя ми отговори с истинската същност на случилото се: "Защото, Господ беше изпратил мечката. Знаех, че това беше безопасно." Божията благодат я бе избавила от вътрешното ѝ естество. Тя наистина беше избавена! Божието постоянно присъствие я поддържаше в изпитанието ѝ. Мечката продължи да ни посещава понякога, давайки ни възможност да завържем продължително приятелство с едно от нейните мечета. Но това е история за бъдеща книга.

За Сали, тази опитност завинаги промени отношението ѝ към мечките. Но, нека ви попитам: "Беше ли Бог се приближил към нас по-близо този ден и бе ли извършил чудо? Или Сали просто ясно осъзна Неговото постоянно присъствие с нас?" Приятелите, това е нашето усещане за постоянното Божие присъствие с нас, което отваря големите възможности на сърцето ни да вижда и разбира мощните дела на Бога за неше добро.

Мнозина от нас поддържат схващането за Бога, че Той седи на Своя трон в небето и понякога приклонява ухо към нас, като променя събитията в живота, за да отговори на молбите ни. Мнозина от нас гледат на Бога, като твърде отдалечен, твърде нависоко, подобно на земните монарси, които желаят да ни помогнат, ако е нужно, но рядко общуват с хора без благородническа титла. Ако посетите кое да е останало царство и разговаряте за проблемите, ще откриете, че те са загрижени за най-близките на царското семейство. Подобно, ако вие бяхте в състояние да четете сърцата и мислите на вашите приятели, бихте открили, че мнозина, ако не и всички, се чувстват неловко с идеята за един вечноприсъстващ Бог. Когато някой долови и разбере реалността, че Бог е нашия постоянен Съпътник, настъпва съответна промяна в поведението и отношението. Поведението, което се е проявявало във от разбирането за Царското присъствие, престава да съществува. Това е нормалната реакция на човек, който е разбрал, че е в присъствието на Един, който стои много по-високо от него. Онези, които откриват това обкръжение за неудобно, които не поддържат по-висок стандарт, сами ще се отдалечат от Царя.

Но макар че, много грешници желаят да стоят настрана от Бога или да отричат съществуването Му, не е възможно да се скрият от Него. Когато Адам и Ева съгрешиха, в страха си, те се опитаха да се скрият от Създателя. Но въпреки това Бог не ги погуби, Той ги потърси и продължи да ги обича и да се грижи за тях. Алкохол, наркотици, неморалност, материализъм и интелектуално отричане могат да замъгляват чувствата ви, но те никога не могат да направят невъзможното - да ви скрият от Бога. Библията е изпълнена с истории на личности, които са се опитвали да избягат от Бога: Адам и Ева, Павел, Йона, просто споменавам само някои. Всички пропаднаха в опита си да се скрият от Бога. А това и Писанието казва: "Къде да отида от Твоя Дух? Или от присъствието Ти къде да побегна?" (Псалом 139:7).

Библията говори, че Бог не отдава значение на уважението, както правят хората. Това означава, че Той не почита никого повече от другите. Бог не е благоразположен към любимци. Често хората казват: "Искам Бог да ми говори, по начина, който Той използваше в древните времена. Тогава нещата биха били по-лесни."

Приятелите, днес не е по-трудно! Ако Енох, Илиа или Павел можеха да ходят с Бога, то и вие също можете. Ако Бог желае да върви всеки ден с Джим Хонбергер, който е един от най-бавно учещите се и един от най-упоритите мъже на земята, ако Бог желае да ръководи и упътва такъв човек, какъвто съм аз, с моята силна германска воля и характер, то Бог желае да бъде също и вашия Съпътник и Водач!

Ако това е толкова лесно, защо тогава се борим? Защо само малцина намират Бог като постоянен Водител? Проблемът, с който се сблъскваме, е в отношението. Ние, хората, толкова сме свикнали да тичаме след собствените си дела, че се противопоставяме на ръководството на нашия любящ небесен Баща. Нужно ни е отношението на Самуил, който казваше: "Говори, защото слугата Ти слуша." (1 Царе 3:10).

Това състояние е пълна зависимост от ръководството на Един, Който вижда и знае това, което ние не знаем. За нас е загуба, да не желаем да слушаме Божия глас, защото това ни лишава от Неговото присъствие. Липсата ни на лесно поддаване в послушание на Неговия глас, прави християнския живот така обременителен. Толкова сме свикнали да бъдем под контрол, че дори когато се опитваме да бъдем чувствителни към Божия Дух, ние сме склонни да не зачитаме Неговото водителство. Тенденцията да се доверявам на собственото си знание повече от Божия подтик и ръководство, едва ли не ми коства всичко красиво, което виждаме около нас.

Когато пътувахме в Нова Зеландия преди няколко години, бях седнал на предното място до шофьора. Нова Зеландия е красива страна и аз се наслаждавах на гледката от планини, зелени пасбища и стада овце. Неочаквано, почувствах тихият, нежен глас на Божия Дух, който ми внушаваше да затворя очите си и така да почина за малко. Беше само 10 часа и 30 минути сутринта, както обикновено, отхвърлих мисълта, мислейки, че знам по-добре нещата от Бога.

Постъпвали ли сте по същия начин към Божието ръководство? Благодаря на Бога, че не ме остави сам, когато Го пренебрегнах и отново ми напомни да затворя очите си за малко. Макар и бавно да се научавах, аз си спомних миналите опитности и особено тази с дънера, който почти не ме погуби, затова реших да се покоря на второто напомняне.

Затворих очи и облегнах главата си назад, все още съмняващ се за целта на напомнянето. Бам! Тряс! Усетих малки стъклени частици върху лицето си преди да се излее поток от тях върху мен. От близкия хълм се бе откъснал къс скала, който падна точно върху прозореца пред мен. За разлика от американските нетрошливи стъкла, този прозорец се разтроиш на множество малки стъклени частици, които обсипаха косата ми, очите ми, бяха по ризата ми, дори и в ноздрите ми. Стоях и треперех.

Знаех, че още веднъж Господ ме бе избавил от сериозно нараняване. Бе спасил очите ми? На какъв добър Бог служим! Побиха ме тръпки при мисълта, че пак почти бях пренебрегнал Неговото ръководство. С все още затворени очи, благодарих на Бога, че Го имам като постоянен Спътник в живота си. Толкова много съм благодарен, че Той не е просто наблюдател, а е с мен във всички мои неволи, във всяко едно действие в ежедневния ми живот.

Господ желае да ни води - вас и мен - по пътя на живота ни на тази земя. Можем да разчитаме на Него, защото където сме ние - и Той е там!

Когато човек се убеди, че Бог винаги присъства сред хората, тогава идва и убеждението, че Той може да извърши велики чудеса за тях. Така беше и за тримата еврейски пленници, описани в книгата на пророк Даниил 3 глава. Те бяха извикани на посвещението на големия златен образ, който цар Навуходоносор беше поставил. Очакваше се всички да се поклонят на златния образ и всички го направиха с изключение на Седрах, Мисах и Авденаго. Царят беше разгневен от това, което той считаше за явно неподчинение и ги заплаши с ужасна смърт, ако откажеха да се подчинят. Щяха да бъдат завързани и хвърлени в пламтящата огнена пещ, за да умрат като пример за всички онези, които отказват да се подчинят на царя.

Младежите тихо отговориха: "... нашият Бог, на Когото ние служим, може да ни отърве от пламтящата огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави." (Даниил 3:17). Нямахме отчаяние от положението, в което се намираха, нито невярваща плахост, а просто тихо, пълно упование, че Бог ще бъде с тях.

Цар Навуходоносор беше така разярен от отговора им, че заповяда да нагорещят пещта твърде много и да ги хвърлят в нея. Това бе немислено действие породено от един, неконтролируем характер, следващ своя си път и това коства живота на няколкото негови силни войници, които огненият пламък уби, когато хвърляха пленниците в пещта.

Царят не можа дълго да се радва на своя триумф над непокорните еврейски младежи. Поглеждайки към пещта той възкликна: "... Ето, виждам четирима развързани мъже, които ходят сред огъня, без да са засегнати от пламъците; и по изгледа си четвъртия прилича на син на боговете." (Даниил 3:25). Когато кризата дойде, Бог бе до тях, видимо присъстващ, за да насърчава, да ръководи и запази. Той беше там през цялото време. Небето не е по-далеч днес, отколкото тогава, но Бог може да направи малко за нас, когато изгубим усещането за нашата постоянна зависимост от Него.

Историята на тримата еврейски младежи преди всичко е живо доказателство на живот с вяра. Те винаги уповаваха на сила извън самите тях и постоянно се покоряваха на тихия и нежен глас на Един, Който ходеше с тях.

Докато пишех тази книга, аз изпитах силата на вечноприсъстващият Бог и Неговата запазваща ръка. Няколко дни наред валеше силен дъжд. Земята беше прогизнала. През нощта, преди аз и Сали да отлетим за Далас, Тексас за поредица от евангелизационни събития, дъждът премина в сняг и рано сутринта имаше около три сантиметра сняг на земята. За жалост, с много вода върху чакълестия път, той замръзна и се превърна в плъзгаща се маса от лед, камъни и сняг.

Отдалечеността на нашето планинско място изискваше да напуснем дома си рано сутринта, за да бъдем навреме за сутрешния си полет. В тази особена сутрин бяхме на пътя в 4 часа и 30 минути. Карайки надолу по познатия планински път към цивилизацията, стигнахме до остър, подковообразен завой и започнахме да се плъзгаме. Но, когато започвате да се плъзгате с незастопоряващи спирачки вие не се плъзгате на една или друга страна, а право напред без следа от каквото и да е контрол.

За жалост, в тази част на пътя, право напред означаваше близко запознанство с големите канадски тополи. Ако успеехме да ги избегнем, пътуването нямаше да бъде по-добро, тъй като в този участък склонът беше силно наклонен и без съмнение щяхме да пропътуваме само малко разстояние преди нашият Форд да започне да се върти на 360 градуса по целия път до рекичката долу.

Представих си въздействието от сблъсъка с дърветата и мигновения удар. Извиках: "Господи, не!" и тогава тръгнахме с 60 километра в час.

Изведнъж спряхме. Фордът беше спрял на пътя в участъка на стръмния склон. Канадските тополи бяха само на три сантиметра от вратата на Сали. Излизайки внимателно от колата, взех фенерчето и проучих обстановката. Колата се бе

наклонила така силно, че едно от колелетата ѝ бе почти на земята.

Като се върнах отново на пътя, проверих гумите и разбрах, че не можем да обясним по човешки доброто, което ни се бе случило. Гумите бяха насочени право към дърветата и въпреки това нещо или някой ги бе отблъснал настрана в последния възможен момент. Нямаше никакво естествено препятствие, и наклонът щеше да ни бутне още по-силно в дърветата, но вечноприсъстващият Бог ни бе избавил. Часове по-късно, когато работникът от градската пътна помощ успя да освободи колата ни, като я повдигна отстрана на дърветата, установихме, че нямаше дори и драскотина по нея.

Всички ние, включително и аз, сме длъжни да се молим и да развиваме едно все по-нарастващо усещане, по-съвършено чувство за Божието присъствие с нас. Тогава ще можем да отговорим по много по-подходящ начин на Неговите предложения и ръководство. Когато осъзнаем Божието присъствие, сърцата ни ще общуват по-лесно с Господа и ще Го опознават все повече и повече. Нашето сътрудничество ще става все по-съвършено чрез вяра, любов и упражняване. Но това ще изисква много смелост и решителност да се изтъргнем и освободим от властта на бремето ни.

Едно от най-скъпите и привлекателни имена на Исус е Емануил, което означава: "Бог с нас." Нужно е да научим, че Бог не е в някое твърде отдалечено място в небето и само понякога гледа към нас, надолу към земята. Не, когато Исус напусна земята, Той обеща да изпрати Утешителят, Божият Дух, за да бъде винаги с нас. Това е такава утеха за мен сега. Днес аз не се моля на Бог, който е някъде далеч, но аз Го познавам като мой постоянен Спътник и Приятел. И Той е такъв!

ГЛАВА 6

ДА ВИЖДАМЕ НЕВИДИМИЯ

"...Защото издържа като човек, който вижда Невидимия!"(Евреи 11:24)

След битката при Гетисбърг, генерал Робърт Ли, случайно срещнал офицер, който анализираше някои от грешките при Гетисбърг.

Млади човече- казал Ли- Защо не ми казахте това преди сражението? Дори и такъв невеж човек като мене може да види всичко това сега!

Повечето от нас приемат предпоставката на Ли, че двадесет на двадесет от събитията, които са се случили, са неизбежна част на живота ни, но все пак има някои особени спомени. Неудобни спомени за това, което можеше да бъде... ако само. Ако само знаехме тогава, каквото знаем сега. Кой от нас може да погледне назад в историята на живота си без угризение на съвестта си и без болка за сторените грешки или за чувствата на съжаление? За погрешните усилия да съдим другите, за пропуснатите благословения, за изгубените възможности? Дори и когато четете тези редове, минутите преминават една след друга във вечността, оставяйки следа след като бъдат записани, и които ще видим отново в бъдещето. Ще бъде ли вашата бъдеща история така изпълнена със съжаление, както миналото ви?

Приятелю, уверявам ви, има път, който мога да ви покажа чрез филма за моя живот като християнин. Никои не ме е научил на това, което споделям с вас. То ми отне години- буквални години-на трудности и пропуски и на много грешки докато си представя и начертая всеки един от принципите. Досега разбрахте, че аз не бях удовлетворен само от интелектуалното знание, но желях истина, която има практическо приложение в живота ми. Надявам се да може да запала същото желание и у вас. Това ме стимулира, тъй като религия, отделена от прилагането ѝ всеки ден, всъщност всяка минута в живота, е почти безполезна.

В ранната християнска църква, религията беше жива и силна. Тя променяше живота така пълно, че хората бяха изпълнени със страхопочитание. Беше религия със сила.

А в наши дни намалява членството в църквата и се пренебрегва причината за нейното съществуване. Защо в църквите, във всички християнски църкви, има толкова новоповярвали, които се отделят от тях с възмущение? Защо само малцина от младите в църквите изглеждат да се държат здраво за вярата? Защо религията прави само малко различие в броя на разводите сред християнските семейства, сравнени с тези в света? Казано честно, ще спрете ли да си задавате такива въпроси?

Църковните ръководители имат отговори и те са родените твърде много програми, отнасящи се до тези слаби страни. Почти всяка една е тъжен провал! Защо? Защото те се опитват да се справят със симптомите, а не със самия проблем. Голямата загуба в християнството е, че само малко, много малко от онези които изповядват, че са християни (много малко даже от служителите) са завладяни от евангелие, способно да преобразява цялостния им живот.

Това бе смело твърдение. Позволете ми да го покажа нагледно!

Веднъж бях поканен да говоря пред група служители. Аз съм най-обикновен проповедник-мирянин, а не професионален служител. Какво трябваше да кажа когато се обръщам към "експерти"? Когато застанах на подиума, казах: "Желая всеки път когато служителят застане на амвона, голям екран да се спусне надолу зад него и да показва как той е постъпвал през миналата седмица - в дома с децата си и жена си, как е отговарял на изкушенията и трудностите. Бихте ли станали и проповядвали при тези условия?"

- Не!- отговориха служителите.

- Тогава, приятели, вие не сте открили евангелието.

Исус не би имал никакъв проблем при такова условие. Той знаеше, че Неговите дела бяха така справедливи и чисти, както и доктрините Му.

Историята на ранната църква е записана в книгата "Деяния на апостолите". Делата, не доктрините, нито вярванията, нито проповедите на апостолите, но делата - това бе знака на истинското евангелие. Защото "... по плодовете им ще ги познаете!" - Матей 7:20

Скъпи читателю, желаяш ли да бъдеш поставен пред такъв критичен поглед, пред такова внимателно изследване? Ако не, тогава ще те покая да направиш нещо различно с тази книга, отколкото си правил, с която и да е друга, която си чел. Това, което държите в ръцете е книга, с която може да се изработи проект, който ще трябва да изградиш в живота си. Тя е за теб, читателю, за да вземеш опитностите описани тук, и да ги обмислиш, да размишляваш над тях, да ги усвоиш в практически аспект, докато те станат твои собствени.

Изисква се твърде малко от теб, за да живееш такъв живот. Нужно е само да развиеш усещането си за Божието присъствие с теб през целия ден и тогава трябва да бъдеш мотивиран да действаш под Негово ръководство. Много е просто - внимавай и виж!

Една вечер ми позвъни мъж, с когото се бях запознал преди няколко години. Той и семейството му ни посетиха, за да видят нашия планински дом и начина ни на живот. Споделихме с тях практическото евангелие, което прилагаме в живота си, но те просто не се интересуваха от него. Сега този мъж ми каза по телефона: "Джим, бих искал твоето семейство да ни гостува в края на седмицата. Зная, че вие сте разбрали практическото евангелие, а ние се нуждаем от помощ за семейството и брака ни!" Казах му, че ще се моля за това. В последствие, след като почувствах, че имам Божието одобрение да го направя, позвъних на Роб и ние уточнихме датата на посещението.

-* След като пристигнахме вечерта в петък, Роб ме помоли да се поразходя с него. Знаете ли, той не ми беше казал цялата история. Роб не предвиждаше, че съдията ще каже: "Всичко е свършено!" Само малко преди да ми позвъни, жена му бе казал, че тя се разделя с него. Била много ядосана. Почти всичко си отивало. Не били останали никакви чувства. Тя планирала да го остави и да вземе децата със себе си. Роб я попитал дали иска да остане, ако той се промени. Жена му се съгласила, ако той действително се промени, тя да остане. Така че Роб имаше уикенд, през който да се промени, ако искаше да спаси брака си.

- Роб - казах веднага щом той ми разказа цялата история. Бог, Когото опознах в планината, - Негово евангелие, е така мощно и аз ти гарантирам, че можеш да станеш ново създание в Христос до неделя. Но, Роб - продължих аз - не мога да ти гарантирам, че твоята жена няма да те остави!"

- Добре, какво трябва да направя? - попита той.

- Просто вземи един текст от Свещеното писание и го приложи за живота си. Този текст се намира в посланието на ап. Лков 1:19 "...нека всеки човек да бъде бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи."

Роб ме погледна и с цялото си изражение казваше: "Така ли?" То бе такова, като че ли говореше: "Толкова пъти съм го чел, и това предполага ли, че ще спаси брака ми?"

Да, това е проблемът, който мнозина от нас имат с Писанията. Четем ги и продължаваме по пътя си, без никога да спрем и да размислим какво практическо приложение имат те за живота ни.

Аз продължих: "Роб, какво според теб означава всеки човек да бъде бърз да слуша?" Това означава, че ти трябва да развиеш у себе си чувството за Божия глас, усещане за Божието присъствие с теб през целия ден. Това че, за първи път в живота си, ще трябва да оставиш някой друг да ръководи действията ти. Ще трябва да се научиш да изследваш всяка ситуация и да я филтрираш, да отделиш това, което знаеш и виждаш чрез невидимия Бог, Който знае това, което ти не знаеш."

"Всичко в този свят е планирано да се прилага чрез вяра в невидимия Бог. Видимият свят е враг на невидимия Бог. Светът вдига глъчка за вниманието ти, изградено от чувствата ти и иска настойчиво да го слушаш. Но ти ще трябва да превъзмогнеш този навик и вместо него да слушаш Божия глас". И ушите ти ще слушат зад тебе слово, което... ще казва: Този е пътят, вървете по него (Исаия 30:21)

"А сега, Роб, какво означава "бавен да говори"? Това означава, че ние пречистваме всяка наша дума чрез Бога, за да може Той да ни ръководи!

Роб нямаше навика да пречиства думите си. Всъщност това бе основната причина да бъде в затруднено положение с жена си. Можех да си обясня — защото и аз съм бил в същото състояние — но сега можех да говоря като човек, видял разликата, която този пречистващ процес извършва.

Спомням си, че една сутрин работех в гаража, където почиствах и наточвах един от верижните си триони. След като го напълних с газ и масло, го поставих на мястото му, готов да бъде използван в бъдеще. Радвах се на стореното с моите ръце, но не обичам мириxa на бензин по ръцете си, затова преди да се захвана с друга работа, отидох до задната врата на дома ни, която е близо до банята, за да измия ръцете си. Насапунисвайки ръцете си, чувствах се щастлив от добрия ден, който имах с Господа. "Какво правиш, скъпи?" - чу се нежен глас от към вратата. Обърнах се да видя Сали, която гледаше към мен. Изведнъж почувствах нещо да се надига в мен, готвейки се да изрече: "Какво искаш да кажеш? Не виждаш ли, че си мия ръцете. Това е глупав въпрос!"

Във миналото бих казал всичко това, дори много повече. Моят брак би пострадал. Но когато тялото ми се надигаше, аз чух тихия глас на Бога да ми казва: "Постъпи нежно Джим!" Кой глас трябваше да послушам, гласът на тялото, който искаше да възроптая за глупавия въпрос на жена ми или Божия глас? Толкова съм благодарен, че избрах да кажа: "Мия си ръцете, скъпа!"

Добре, скъпи. Аз просто исках да видя как преминава твоя ден - моята мила жена отговори, без да се нарушава хармонията между нас.

Мъже, защо след като сме се оженили за своите съпруги, искаме да вършат всичко и да изразяват всичко точно както ние искаме? Нужно е да разберем, че в нашите съпруги Бог е вложил красиво различие и баланс в живота. Не бих изразил запитването по същия начин, както тя го направи, но истинската причина, поради която бях привлечен към моята съпруга беше, че мисли, действа, гледа и дори помириxa по друг начин различен от моя. Това, джентълмени, е добра вест!

Така че, искам да знаете, всички вие мъже, че моят брак - по-важното, моето отношение към чудесния човек, за когото съм се оженил - рязко се промени, когото веднъж за винаги разбрах и научих да пазя тези различия. Ако искате да подобрите своя брак, научете се да култивирате у себе си усещането за Божие присъствие с вас и да отговорите на това. То действа всеки път, но Роб все още не беше го открил.

"А сега, Роб, нека да погледнем към последната част на текста - продължих аз - "бавен да се гневи", означава, че дори когато нашите съпруги и деца ни провокират, ние избираме да останем в Исус и позволяваме на Светия Дух да ни ръководи и контролира вместо пристъпите на гняв, както много често те са правили това в миналото. Избираме да предадем гневните чувства на Бога и да оставим Той да ги премахне от нашия живот преди те да са наранили тези, които обичаме.

Роб и аз се разхождахме дълго - разходка, която беше придружена със сълзи. Тази нощ той си легна с много мисли в главата. Така започна един от най-удивителните уикенди, които някога съм преживявал.

Когато се събудихме на другия ден, се питах дали той ще продължи. Молих се за тази двойка, на която никои човек не можеше да помогне, но с която Всемогъщия Бог се бореше. Тази сутрин имаше прекрасна закуска и когато седнахме на масата забелязах, че пред Роб имаше голяма купа овесена каша, от която се издигаше пара. След като благодарихме на Бога за храната, Роб стана и започна да сервира закуската. Сервирането изглеждаше да бъде първото променено отношение, извирало от него.

Стоях в очакване да видя дали Роб бе отсял и пречистил своите действия чрез Бога, когато той изведнъж спря сервирането, но след мигновена пауза подаде купата на моя син. След това сервира на другия ми син, на жена ми, на мен, на неговата съпруга и на децата си. Докато вършеше това, аз тайничко погледнах към жена му. Тя гледаше съпруга си с широко отворени уста. Знаете ли, искрено вярвах, че през целия им съвместен живот, това бе първият й случай да вижда Роб да сервира на някой друг, освен на себе си. Роб беше станал бърз да слуша. Божият Дух се бе разкрил на съвестта му и той бе започнал да се сътрудничи на Този, който е невидим..

Малко по-късно, по време на закуската, неговата пет годишна дъщеря започна да тича из стаите невъздържано - като казвам невъздържано, имам предвид, че тя пречеше на баща си, когато той говореше. Дали Роб си спомняше какво говорихме предната вечер относно това да бъде бавен да говори и бавен да се гневи? Това наистина си беше естествена наклонност на Роб и той я демонстрира като смъмри дъщеря си грубо и гневно. Изведнъж той спря. Никога не съм виждал някой да прави това, което той направи - просто наведе главата си надолу пред всички нас за момент и след като отново погледна дъщеря си, погледът му беше изпълнен с Божия Дух и всеки можеше да види разликата. Отново погледнах към жена му и я видях учудена от промените в нейния "безнадежен" съпруг. Стоях и гледах всичко това, но дори и аз трудно повярвах на контраста.

Виждах живота на този мъж да се преобразява пред очите ми. Невидимия Бог ръководеше и поучаваше провала му като съпруг и оставяйки този процес Роб изработваше спасението си със страх и трепет. "Изработвайте спасението си със страх и трепет. Защото Бог е, Който според благоволенията Си, действа във вас и да желаете това, и да го изработвате." (Филипяни 2:12,13)

Бих желал да споделя с вас преживяването през целия уикенд, който протичаше все в тази посока. Беше прекрасно! Накрая по време на дискусиата ни почти в края на уикенда, Роб имаше възможността да се освободи от една от несправедливостите, упражнявани към жена му. Това беше просто малък, мил сарказъм, на който се смее, но жена му я заболя и тя заплака, тъй като удара бе насочен към нея. А това бе продължавало с години. На края то така я бе закоравило, че не бяха й останали никакви чувства и тя искаше да се разведе. След тишината, която последва след неговата необмислена шега, Роб погледна към жена си и откровено извика: "Защо ти направих това? Правил съм го през целия ни семеен живот. Ще ми простиш ли?" Бихте могли да си представите угризенията на съвестта и себенеавиждането, изписани на лицето му. Жена му заплака силно, защото в крайна сметка, тя бе затворникът на надеждата. В неделя следобед четиримата възрастни останахме сами. Исках да узная, какво щеше да направи жена му. Щеше ли да го остави? Не, тя бе решила да остане.

"Виждам малък проблесък на надежда, че нещата ще заработят." - отговори тя. Оставихме ти със светлата надежда за

бъдещето, но също и с мисълта, колко лесно Сатана може да преобърне новото преживяване. Надеждата е всичко, което мнозина желаят, дори само проблясък на надежда, че нещата ще заработят, независимо дали проблема е лошо протичащия брак или самотния родител или нещо съвсем различно от това.

Мойсей също имаше проблеми.Беше натоварен с ръководството на целия народ от упорити и себеуповаващи личности, които вървяха към Обещаната земя.Не бих пожелал такава работа на никого!Но Мойсей "...издържа като човек, който вижда Невидимия."(Евреи 11:27). Той се научи да вижда видимите неща - липсата на храна, нямането на вода, буттга, змиите, идолопоклонството - чрез

очите на невидимия Бог.Когато направи това, всички проблеми потънаха в мрак.Нищо не бе трудно и невъзможно за Бога.Ако развиваме у себе си това усещане и доверие в Него, Който знае и вижда всичко бихме видели по-добре Божията ръка във всичко, което се случва в живота ни,

След повече от две години в планината, узнах, че може би ще си намеря някаква работа, без обаче да ми е ясно, какво ще трябва да работя.Вярвах, че моят Небесен Баща знаеше, какво трябваше да правя аз.Но, това беше още в началото на моята опитност и преживявах трудно време за следване на Неговото водителство.Бог трябваше да бъде настойчив, за да привлече вниманието ми.

Докато изпълнявах някои поръчки в града, така се случи, че минах покрай собственика на службата за недвижими имоти. Бяхме работили с Пол, когато за първи път обмисляхме решението си да се преместим в Монтана.Макар и да не бе в състояние да ни помогне, той беше приятелски настроен, нещо типично за жителите на западните щати.Сега той ме посрещна топло и каза:"Знаеш ли, напоследък си мисля за теб.Смятам да разширя службата, свързана със земеделска и планинска собственост и мисля да те наема да работиш с мене." Благодарих му, но отхвърлих идеята му.В края на краищата голяма част от живота си бях прекарал в продажби и знаех, че продажбата на недвижими имоти изискваше много време, прекарано в офиса и в участие в съвещания по продажби.Трябваше да получа лиценз, а и не можех да продавам имоти без телефон.По онова време, единствената телефонна връзка в нашата долина бе радиотелефона, който бе толкова скъп, че нямаше смисъл да се мисли за него.

Но идеята не си отиде напълно и скоро започна да се появява всеки път, когато отивах в града и виждах Пол в магазина или на улицата и той винаги ме насърчаваше да помисля за работата при него.Накрая се съгласих да се срещна с него и да поговорим за възможностите.Все още бях сигурен, че тази работа бе загуба на време, но ставаше ясно, че Пол не може да се откаже докато не му представя колко не практична беше тази идея.)

Скоро аз и Сали седяхме срещу Пол в неговия офис.

И така, какво те смущава да започнеш работа при мен, Джим?

Добре - започнах аз - нямам нужния лиценз.Трябва да заплатиш всички разходи за моето обучение, включително за учебниците и за изпитите. Пол кимна с глава и аз продължих.

Когато дойдох в планината работих много усилено, за да придобия контрол над времето си.Ако аз ще участвам в управителния съвет, трябва да ми обещаеш, че няма да присъствам на никакви съвещания.Трябва да бъда оставен да работя много или толкова малко, колкото аз желая.Трябва да ми плащаш всички осигуровки и разходите за реклама.

Това ли е всичко, което искаш, Джим? '

Не! Нужно е да заплатиш поставянето на радиотелефон в дома ми и разходите по него. Това ли е? — попита той. Да - отговорих аз.

Добре, с едва прикрит триумф той бръкна в бюрото си, извади два големи учебника и ми ги подаде.Разбрах, че държах ръководства за вземане на изпити за лиценз.

Ти си луд- успех неясно да кажа. Предлагах му най-лошите неща в света. Никой бизнесмен нямаше да вложи пари без гаранция за тяхната възвращаемост. Пол само се усмихна и каза:

Уведоми ме кога си готов за изпита.

Едва по-късно бях разбрал, че Пол бе проверил как се справям с работата, като се бе свързал с някои свои колеги в Уископсин. Те му бяха казали:"Джим върши най-добрата работа сам. Просто го остави сам и той ще върши всичко добре,"

Със закъснение разбрах, че Бог бе променил събитията и се опитваше да привлече вниманието ми. Реших, че единствения възможен начин за мен беше да подхождам към продажбата на недвижими имоти, по който се Опитвах да подхождам към целия си живот.Винаги се питах:"Господи, какво желаеш да направя сега?" Затова, когато се срещаш с клиент се обръщах към Бога да ме ръководи в избора ми на собственост, която да му покажа. И Господ благославяше моята зависимост от Него.

Бях казал на Пол, че е луд, но беше ли наистина такъв? Скоро станах служител номер едно в общия брутен приход и службата ни зае първото място в щата. Помислете си, ако бях отхвърлил идеята за работа по продажба на недвижими имоти. Независимостта от Бога винаги е била проклетие в живота на Джим Хонбергер. Научавах се ден след ден да ставам все по-малко зависим и уверен в собственото си ръководство. Молих се Господ да ме направи по-чувствителен към ръководството на Неговия Дух. За нещастие, аз съм така бавен да се научавам, че понякога се отчайвам дали ще се науча изобщо. Виждате ли, Бог желае да ръководи всеки един от нас по пътя на живота ,но понякога Неговото ръководство не ни се струва така

осезателно , освен ако не погледнем назад в миналото.

Джим, ще се изкачиш ли до парника и да го затвориш за през нощта преди да отидеш на разходка? -ме попита Сали една вечер.

Разбира се - отговорих аз и се заискахвах към него. Той трябваше да се проветрява през топлото време, за да не става задушно в него. Но нощите в планината дори и през лятото, ставаха студени и за това отдушниците трябваше да се затварят, за да се запазят нежните растения. Беше шест часа вечерта, когато свърших работата по парника. Обикновено вечер се разхождах край реката. Това ми помагаше да се разведря и да си почина преди нашето семейно време в шест часа и тридесет минути. Тази вечер промених разходката си и вместо покрай реката реших да се разходя покрай задната част на нашето място.

Тръгвайки, почувствах следното внушение в ума си: "Джим, трябва да кажеш на жена си в каква посока ще вървиш. Можеш да бъдеш разкъсан от сива мечка." Това ми се струваше толкова глупаво. Все пак бях в ползрението на дома си. Така че, аз го отхвърлих, но то отново се появи и отново аз го отхвърлих настрана, но се почувствах неспокоен и все още борещ се с него в ума си.

След като бях извървял два километра, стигнах до един малък остър склон на възвишението на нашето място, което наричахме тераса. След като започнах да слизам по склона, почувствах студ, който нямаше нищо общо с времето.

Оглеждайки се, видях женска мечка с мечета. Стоеше на хълбоците си на около стотина метра от лявата ми страна и гледаше втръчено право към мен. Когато по този начин те гледа мечка, тя не стои просто на мястото си и само да гледа. Тъй като мечките не виждат достатъчно добре, те се отместват малко назад или малко напред, за да фокусират и да насочат погледа си точно към вас. Това е най-обърканото и страшно преживяване, което можете да си представите. Когато гледах към мечката, в съзнанието ми изпъкна отчетливо библейската история за пророк Елисей и присмиващите му се деца, които Бог наказва с две мечки. Те „нашляпаха“, така да се каже, четиридесет и две деца. Не можех да помогна, но се питах дали и аз трябваше да бъда нашляпан в случай, че не послушам тихия и нежен глас на Божия Дух. Погледнах към близките дървета и си помислих: "По никакъв начин не мога да го направя! Освен това, интуитивно знаех, че трябваше да подходя към този видим проблем чрез силата на Невидимия. Исус казва: "Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме слушат" (Иоан 10:27). Осъзнавах, че не бе достатъчно да зная, че Бог ми говори. Не бе достатъчно и да осъзная, че Неговото решение е да ръководи живота ми. Трябваше да Го следвам и точно тук аз се бях провалил. Помолих се: "Господи, прости ми! Какво искаш да направя сега?"

"Тръгни надолу, към подножието на възвишението, за да не те достигне мечката и бързо върви към дома си!" Това бе внушението, което получих и аз тръгнах към подножието на възвишението и започнах бързо да се предвижвам към дома си. Но дори и в този момент, аз не се покорих напълно. Благодаря на Бога, че ни изоставя, когато просто не успяваме да слушаме. На какъв дълготърпелив Бог служим!

Моята майка често ми казваше: "Джим, това твое любопитство ще ти донесе голяма беда някой ден." И докато тичах към подножието на това малко възвишение се питах какво ли прави мечката? Все пак нищо не бе захапало гърба ми докато тичах. Докато се покорих на внушението да се върна към дома си, обърнах гърба си на мечката, а аз мразех да бъда с гръб към една мечка.

Бях стигнал до половината път, когато реших да погледна какво прави мечката. Като погледнах назад видях я на мястото, където очаквах да бъде. Тя бе покачила мечетата си на едно дърво, те ревяха, но внимавах в пътя на майка си, докато тя се занимаваше с мен. Оглеждайки се наоколо, аз я видях да стои на хълбоците си на мястото, което току що бях напуснал и гледаше право към мен. Познавах мечките достатъчно добре и това състояние означаваше, че тя щеше да връхлети върху мен. Но като чуваше своите мечета да реват върху дървото и запаления огън в очите ѝ ми казваше, че не е доволна от мен. Погледнах към дома си и си казах: "Няма никакъв начин да стигна до него!"

Имате ли идея, колко бързо бяга сивата мечка? Те бягат много по-бързо от мен, даже с повече адреналин в кръвта си! В Псалом 34:6 се казва: "Този сиромаш извика и Господ послуша и от всичките му неволи го избави!" На такъв Бог искаме да служим! А вие? Бог, който избавя онези, които викат към Него. В бедата се помолих: "Господи, ще се науча ли някога?" "Остани спокоен, Джим. Всичко ще завърши добре" Когато отново погледнах, видях мечката да слиза надолу като реवेशе към мечетата си. Те знаеха как да се подчиняват и започнаха да тичат. Беше месец юни и те бяха все още много малки, като две пухкави топки, но в края на лятото щяха да пораснат достатъчно, за да станат по същия начин хищни и страшни като майка си. С мечетата край себе си, мечката още веднъж се обърна към мен и изрева с отвращение, преди всички те да тръгнат с лека походка към гората.

Преодоляването на навика да игнорираме невидимото присъствие на Господа, може да стане със силата на вярата. Развитието на духовното усещане би трябвало да бъде най-важната цел за ръководство в нелекия път на живота ни.

Аз не съм единствения, който страдам от трудностите, когато изгубя усещането си за вечно присъстващия Бог. Семейството ми също страда. Така е още от времето на навлизането на греха в света. Когато Ева се приближи до Адам със забранения плод, той знаеше, че тя не се бе покорила на Бога. Но тъй като Адам обичаше Ева така силно, беше невъзможно да си мисли върху идеята да се отдели от нея. Той избра да яде от плода, за да остане с нея, даже и ако единственото им бъдеще беше смъртта. Вижте обаче как неговото отношение се промени, така че вече волята и пътищата му да не се предават на Бога.

Когато се срещна със своя проблем, Адам обвини Ева, след това обвини Бога, че я беше създал. "Жената която си ми дал за другарка, тя ми даде от дървото та ядох" (Битие 3:12). Винаги откривах, че обикновено жена ми понасяше главния удар от моето безсилие, когато губих от погледа си присъствието на Бога. Но открих също, че нищо не подобряваше толкова брака

ми, както научаването ми да филтрирам, да отделям "видимото - моите думи и дела чрез влиянието на "невидимия" Бог.

През годините, в които започнах да работя по продажбата на недвижими имоти в планинския район нещата се промениха много. Сега работех изключително за Бога чрез проповядване и писане, като споделях онова, което Той ме научи. Семейството ми започна да получава покани за разнасянето на евангелието в различни места по света.

Бяхме току що се завърнали от Австралия и Нова Зеландия, където в продължение на два месеца срещнахме много прекрасни хора, на които служихме, според нуждите им. Често гостувахме на семейства, които ни канеха и през тези два месеца ние четиримата, никога не се хранехме сами. Когато сляхме от самолета в Калиспео, Монтана, бяхме твърде изтощени. Чувствахме се като хавлиени кърпи, пуснати в някой стар модел пералня. Цялата ни енергия беше изцедена и копнеехме за уединение и приготвяне на протичка храна.

Поемайки по северното разклонение на пътя, установихме, че по не го има повече от шестдесет сантиметра сняг. Със снегорина пред колата карах по пътя за дома ни. Снегът беше дълбок и колата го изхвърляше пред нас. Когато пристигнахме помолих Сали да запали печката и да приготви проста гозба.

Матей - казах аз - ще занесеш ли нещата, които ще разговаря от колата? Той се съгласи. После помолих Андрю да вземе устройството за почистване на сняг и да почисти пътеките и мястото около гаража. Всеки пое към своите задължения. Скоро усетих приятен мирис на храната, когато тръгнах за дома след разтоварването на колата. Мнозина правят нещо като на шега и то отново се потвърждава да бъде истина. Изпразних колата и излязох навън от нея да проверя под седалките и да съм сигурен, че нищо не съм забравил. Тогава видях Андрю, свършил работа с почистването на снега и вече готов да се прибере. Бях научил момчетата, че инструментите не бива да се прибират не почиствени, а напълно годни за следваща употреба. Това означаваше да заредим нещата като например верижния трион и да го напълним с бензин. Или да вземем четката и да почистим всички сняг от почистващото устройство преди да го внесем в гаража.

Спазвайки наученото, Андрю взе скъпо струващата четка, за да почисти съоръжението. То все още работеше и на него му се стори, че може да притиска четката и бързо и с рязко дърпане назад да премахне снега. Това щеше да му спести усилията да спира и да пуска устройството, докато го докара до гаража. Като всеки един от нас и той беше изморен от двумесечното напрежение.

Бях зает под седалката на колата, когато чух силен метален звън. Нямахше нужда да се надигам, за да узная какво се беше случило. Когато погледнах видях, че перките бяха захванали четката и я бяха така извили, че металната ѝ дръжка приличаше на тирбушон. Андрю беше на колене, опитвайки се да изтръгне четката. Запътих се бързо към сина си с изобличителни уми. Когато застанах до него, той не погледна нагоре към мен, вероятно се страхуваше от моята реакция.

Помислете само за минута. Току що се бяхме завърнали от проповядване на практическото евангелие на другия край на света и той беше загрижен, ама наистина загрижен за поведението на баща си. Толкова съм благодарен, че той не погледна към мен веднага. Това ми даде няколко благословени минути, за да чуя гласа на Бога, който ми казваше: " Джим, ще ме попита ли какво трябва да направиш?"

„ Не, Господи, аз зная, че той постъпи погрешно и мисля, че трябва да му предам малък урок, за да се поучи от грешката си" , казах аз, извинявайки себе си. „Просто му се усмихни, Джим."

„ Да му се усмихна?! Това е шега, Господи! Защо, това беше скъпата ми четка, която той просто прахоса."

„Просто му се усмихни, Джим. Естествените последици са достатъчни."

Разбира се всичко това продължи само за част от секундата. Изисква повече време да се прочете, отколкото да се случи.¹ Андрю погледна към мен и аз му се усмигнах. Казах му: " Хайде да вървим да ядем."

По-късно докато се хранехме, Андрю каза:

Татко? Да, синко.

Съжалявам. Постъпих глупаво. Знаете ли, ние всички сме вършили безумни неща в живота си. Господ единствено е прав. Естествените последици от действията на Андрю бяха достатъчни, за да го предпазят от нова грешка. Той никога повече не направи това. Ако аз му бях предал урока, както плътта ми желаше, той можеше лесно да

бъде напразен. Синът ми щеше да насочи вниманието си към защитата от бащиния гняв, вместо да научи себевладението. Какво би получил Андрю от Евангелието, в което аз вярвах и бях проповядвал два месеца, ако то не бе в състояние да ме задържи от изговарянето на думи, за които бих съжалявал? Знаех какво заключение щеше да си направи и щеше наистина да бъде прав! „Ако някой смята себе си за благочестив, а не обуздава езика си,... неговото благочестие е суетно" (Яков 1:26)

Това е проблемът на християнството днес. Повечето младежи виждат религията на родителите си зад затворената врата суетна, и когато са достатъчно зрели, се отделят от такава безполезна религия. Знаех, че някои деноминации са загубили 75 % от младежите си. Не трябва да ни изненадва този факт, понеже не сме се научили да признаваме Божието невидимо присъствие с нас и да се покоряваме на Неговите нежни умолявания. Бог желае да прилагаме тези принципи във всички наши взаимоотношения, както с наши близки приятели, така и с непознати, които срещаме на улицата. А това включва ли и онези, които не се отнасят с нас мило? Ще ви оставя вие да бъдете съдията.

Когато някой живее в планината, джипът не е лукс, нито остаряла кола от предградията, но абсолютно необходим, ако някой трябва да се придвижва през зимата. Бях зависим от колата, за да не изолирам жена си и семейството си в планината, така че се отнасях твърде грижливо към механичните и нужди.

Когато дойде време да заменя моя джип Тойота, аз отидох в града и купих нова солидна кола. Скоро след купуването и, започнах да чувам звук от една от главите и. Не бе добър звук за слушане от нова кола, затова я закарах до сервиза и там внимателно смених главата, тъй като колата беше още в гаранционния срок. Към края на този срок, чух същия звук, идващ от главата на другото предно колело. Този път като знаех каква е повредата позвъних направо в сервиза.

Вие трябва да сте разбрали, че е слабост на характера ми да се ядосвам. Трябваше да извървя дълъг път, докато се убедя, че всичко започва да се изглажда. Този път реших да си помогна като потисна изкушенията, за да не загубя самоконтрол и да се гневя. С тази мисъл позвъних в сервиза още в 8 часа - самото начало на работния ден. Обясних какъв е проблема на Брент, помощник - началника и го помолих да ми каже колко време ще отнеме отстраняването на повредата. "Около час" - отговори той.

Реших да се поразходя из града и да изпълня някои дребни поръчки. Планирах това внимателно, така че да се върна обратно към 9 часа и 15 минути. Бях сигурен, че до тогава колата ми ще бъде поправена и нямаше да има основание да се ядосвам.

Когато се върнах, забелязах, че тя все още беше на същото място, където я бях оставил. Възможно бе да я бяха паркирали след отстраняване на повредата, но това малко ме озадачи и обезпокои, и с лошо предчувствие влязох в техническата служба.

Готова ли е колата? - попитах Брент от гишетото.

Нямахме възможност да я погледнем - отговори той. Почувствах нещо да се надига в мен.

Кога мислите, че ще можете да я погледнете?

Не зная. Наистина не мисля, че има проблем Джим. Отново почувствах как в мен се надига гнева. Исках да се изправа пред него и да защита правата си. Благодаря на Господ, че Той е винаги на помощ във време на опасност, а аз бях в опасност, не от службата на мениджъра, а от собственото си тяло, което искаше да има контрол над мен.

"Предай това на Мен" - пошепна Господ в мислите ми.

Брент - попитах със спокоен тон - как можеш да знаеш, че няма повреда, след като даже не си я погледнал?

С явно недоволство той се съгласи да се качи в колата, но съвсем скоро се върна обратно.

- Не мисля, че и има нещо - каза той със сигурност.

- Не чули звука? - попитах аз.

- Да, чух го. Но мисля, че това е така, защото този джип се движи по сух път, а не по снежен, където е възможно малко плъзгане.

Това беше най - странното обяснение, което някога бях чувал.

Но това е същия звук, който идваше от другата страна, когато имаше повреда. - продължих аз. Не, различен е.

"Господи, това не е честно! Той е с предразсъдъци за положението без да има някакво основание." "Просто остани с Мен, Джим. Ти не бива да се отделяш от Мен, независимо от това как другите се отнасят към теб."

Брент, ако смениш главата и звукът изчезне, би ли се съгласил, че това е проблема? - попитах аз. Не — отговори той.

Не би ли се съгласил, че този е проблема, не зависимо дали ще смениш или не главата на колелото?

Не, не бих се съгласил - отговори той ядосано.

Добре, Брент, явно не мога да те накарам да смениш главата на колелото.

Да, не можеш - отговори убедително той.

Брент, следващата седмица съм планирал да замина за Европа и жена ми трябва да остане сама с колата. Сигурен съм, че е същият проблем какъвто бе и с другата глава. А след като се върна, ще е изтекъл гаранционния срок.

Това е твой проблем - каза той.

Ние просто не се разбираме, нали? - попитах аз.

Да, не се разбираме.

Предполагам, че ще отстраниш повредата, ако закарам колата до дома и се върна обратно, в случай, че стане по - лошо. ,

Да - каза той - можеш да платиш ето там - като ми подаде разписката.

Тръгнах към касата с унил дух. "Господи - помолих се тихо никога не са постъпвали към мен така не справедливо и дори съм принуден да заплащам за това. Твърде много е!" "Довери Ми се, Джим, и предай всичко на Мен."

0, колко е трудно, когато чувстваме, че сме прави, а правата ни са потъпкани и кака плътта ни иска да се бори с неправдата, която са ни сторили.

Без да зная, Сам, началник на службата, бе наблюдавал всичко, което се бе случило. Той се приближи към мен и ме попита: .

Джим, доволен ли си от оказаната помощ?

Въобще не съм доволен - отговорих аз и му обясних цялата ситуация.

Ако аз сменя главата и не се чува повече звук, би ли заплатил за снемането и поставянето и? - Разбира се - отговорих аз - но ако звукът изчезне, бихте ли се съгласили, че проблемът е в главата и бихте ли покрили разходите от гаранцията?

Сам се съгласи и вкара колата в сервиза. Смених главата и звукът изчезна. Бог държеше положението в ръката си и имаше решение за мен през цялото време. Нямахме нужда да се защитавам, когато Богът на целия Универс бе на моя страна. Аз само трябваше да Му предам всичко.

А вие, в този миг, чувствате ли невидимото присъствие на Бога да призовава вашето сърце? Той желае да бъде ваш Помощник точно сега. "И ушите ти ще слушат зад теб слово, което ... ще казва: Този е пътят, вървете по него" (Исаия 30:21). Бог желае да ви даде сили за живот, който не се поддава на покровителството на плътта и на притеглянето на света. А това, става когато света ни вижда избавени в настоящето вместо избавени само от нашето минало, и когато нашия живот показва, че имаме Божия сила, а не само форма на набожност. Днес по-голяма част от църквите са загубили тази сила и мнозина са принудени да си тръгнат от тях. Хората копнеят за сила, която да ги избави от самите тях, сила, която прави живота ни тук на земята радост. Те желаят повече от убедителните слова за радост на онзи свят.

Това преживяване може да бъде изпитано от всички. За мен тази опитност не бе преживяна, докато не открих в сърцето си истинския копнеж да сътруднича с Бога всеки ден, всеки час, всяка минута. А от това тя разцъфна. И днес тя продължава да цъфти и да дава плодове когато се обръщаме към видимото чрез невидимия Бог. Не пиша тези редове като някой, който е дошъл до това заключение, без да е преживял напълно възможността, което ни очаква, а като един, който е убедил. " Които не гледаме на видимите, а на невидимите неща, защото видимите са временни, а невидимите вечни" (2 Коринтяни 4:18).

В началото, когато започнах да виждам и да разбирам това преживяване, трябваше да се моля всеки ден: if Господи, моля Те, помогни ми да бъда чузгзствителен към Твоето присъствие, за да може и най-тихото нашепване на Исус да раздвижи душата ми." Сега може да пиша като едГТГкойто е преживял по-дълбокото навлизане в живота и е достигнал до зрелост. И аз не съм единствения. Когато пътувам в различни страни по света, виждам да има малцина тук и там, които с желание полагат усилия, за да направят това преживяване свое.

Мнозина го желаят, но тъй като то включва постоянно себеотричане, малцина изглежда го постигат. Сърцето ми се съкрушава, като виждам, че те са дошли така близо до тази опитност и са почувствали влечението на сърцето си за единство с Бога. Те чувстват и виждат как Бог е бил с тях през целия им живот и съзнават, че промяната на живота им би направила по-лесно предаването им на Бога. Осъзнават, че всичките си избори трябва да подчинят на Него. Осъзнават, че Бог е винаги с нас, за да ни води и направлява, ако желаем да Го следваме. Но те никога не се променят. Това може да бъде само умствено въздействие, но не и истинско сърдечно желание и действие. Не позволявайте това да ви се случи. Роб бе мотивиран да направи реално това преживяване, понеже бе в опасност да загуби цялото си семейство, но много повече са в същата опасност, но не я осъзнават. Какво трябва да ви се случи, за да ви мотивира?

Две седмици, след като посетихме семейството на Роб, у мен се появи желанието да разбера как вървят нещата с тях. Върнал ли се бе Роб по стария си път или бе опазил усещането за Божието присъствие и се бе покорил на Неговото ръководство?

Тогава Роб позвъни: "Джим, жена ми стана моя най-добър приятел! Ти не би повярвал на това, но жена ми и аз всяка вечер стоим и разговаряме до късно през тези две седмици. Знаеш ли, тя трябваше да ми каже нещо. Аз никога не съм го знаел. Никога не и бях дал шанс за това. Искам да ти благодаря - каза той. Искам да ти кажа, че ти също можеш да използваш нашия случай, за да помогнеш и на други да видят и повярват. Аз не знаех, че жена ми мислеше да ме напуска. Наистина не знаех, и ако аз не знаех това, сигурно има и други мъже, жените на които имат същото намерение."

Роб споделяше за риска от временната загуба, но далеч по-лоша би била загубата на съпругата и децата му за небесното царство. Наистина ли вярвате, че те могат да израснат до едно по - висока духовно ниво отколкото е вашето? Заслужава ли си усилието? Христос ни учи, че ние заслужаваме това усилие, защото Той казва: " И заради тях Аз осветявам Себе си ..." (Йоан 17:19). Не трябва ли да направим същото за тези които обичаме?

От всяка житейска ситуация Роб бавно се учеше да вижда невидимия Бог и да бъде ръководен от Него. Вие и аз можем да имаме същото преживяване, но така сме свикнали да следваме наклонностите си, чувствата си и да реагираме на видимия свят около нас, че е нужно време да се "преобучим" да чуваме Божия глас и да чувстваме Неговото присъствие във всяка ситуация. Над хаоса в света, отвъд глъчката на емоциите, по — силно от интелектуалното ни знание е тихото присъствие на Бога, Който очаква единствено нашето приемане и сътрудничество, за да ни ръководи, утешава и упътва. Това е ключът за живот без съжаление и скърби, _

ГЛАВА 7

ИЗБИРАТЕЛНО СЛУШАНЕ

"...Говори, Господи, защото слугата Ти слуша" (1 Царе 3:9)

" Ръцете ми се плъзгаха по въжето, а стъпките ми ставаха бавни и чувствителни. Ставах така бавни, че моя петгодишен водач, можеше лесно да ме изостави. С всяка стъпка идваше усещането за навлизане в свят, където цареше мрак и слушането беше най скъпоценното чувство." Това ми разказваше мой приятел. Заедно с жена си бяха вървели по неповторима туристическа пътека със затворени очи. Почувствех се силно привлечен от преживяването.

" Ръцете ми замръзваха, макар че температурата беше доста над нулата. Но аз се противопоставях на желанието си да сложа ръкавици, поради страха да не загубя чувствителността им. Ръцете ми, когато въжето се плъзгаше по тях, повече от краката ми, показваха изминатото разстояние. От време на време взех по него ни съобщаваха за свършване на част от дължината му. Завоите усещахме единствено по ъгловите промени на въжето."

" След скорошното разтопяване на снега, мирисът на земя ме придружаваше, докато вървах. Приятният мирис на кедър ни известяваше за тяхното присъствие по пътеката. Повечето от ароматите бяха приятни, когато изведнъж усетих неприятен мирис от разлагащ се труп. Вероятно е умряла мечка, си помислих. Миризмата беше силна и осъзнавах, че трупа беше наблизо. Това ме разтревожи, най-вече от вероятността да се изплашим от събуждането на мечките след затоплянето на времето, към която мисъл ме водеше и миризмата на умрялата мечка."

"Докато вървах ставах изключително зависим от това, което чувах с ушите си. Скърцащият под краката ми сняг, ме предупреждаваше за плъзгащи участъци. Бълбукането на планинския поток се чуваше все по-ясно и ми подсказваше, че бих могъл изведнъж да попадна в студената вода. Но много по-убеждаващ и предупреждаващ глас бе гласа на моя петгодишен син, който бе поел ролята на водач. "Тук има много сняг, тате" или "Внимавай, има пън" - предупреждаваше той. Усмивках се на мисленето му, че не може "да внимавам" за нищо. И тогава изведнъж връхлетях върху него. Той съзнателно бе застанал пред пъна, за да ме запази от опасността. Пълната ми зависимост от него ми беше неудобна и трудна. "Понякога вървахме без да разговаряме, но след малко започвах да се страхувам, че той ще mine напред и ще ме остави сам с трудностите на невидимите обстоятелства. Извиквах само да разбере, че е точно до мен. "Моля те не ме оставяй", го умолявах. Без неговите очи можех да вървя, по пътеката единствено опипвайки въжето. Но с неговия поглед можех да вървя уверен, че той ще ме предупреждава и пази от опасности. "О, татко никога няма да те оставя"-възкликна той, като не можеше да повярва, че аз си мислех това."

*Когато стигнахме до края на въжето, всъщност до края на моето пътуване, аз махнах превръзката от очите си, за да бъда заслепен от светлината на деня. След като се оправих и можех отново да виждам добре, съзрях усмихнатото лице на моя водач, сияещ към мен, щастлив от увереността към него."

V/ Бог желае да води теб и мен точно по този същия начин. Може да имаме много доверие в Него. Но вероятно никага не сме Му се доверявали напълно в живота си. Може би не познаваме никой лично, който уповава напълно на Бога. И въпреки това Той не ни е обиден. Познава човешкото ни естество, със склонността му да отказва Неговото ръководство. Все още Бог стои до нас, за да ни помага и уверява, точно както малкото момченце, че Той може да извърши работата. Виждате ли Бог, познава всичките проблеми, всичките съкрушения на сърцето, с които се срещаме в този живот. Той има решение за всеки един от тях. Още по-утешително, много по-утешително е, че Бог на целия Универс ни съчувства в нашите борби.

Библията казва: "Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите слабости, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас..." (Евреи 4:15). Това е добра вест! Исус знае през какво преминаваме. Той знае какво чувстваме, колко се изморяваме и разбира сърдечните ни желания, много по-добре от най-добрия ни земен приятел. Точно като петгодишния водач, Исус ни казва: "...Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя." (Евреи 13:5)

Доверието е ключа, който "отключва" Божиите ръце да работят за нас. Лишен от зрението си, моят приятел се доверяваше на настроението на един друг, който можеше да вижда. Този урок се запечата силно в мен. Той изпъкна с особена сила отново по време на един от многото полети, когато пътувах за провеждането на евангелизации и семинари по целия свят. Бях се научил да оценявам високо труда, на контролорите на движението във въздуха както никога преди това. Радостен съм, че те могат да виждат голямата картина, всички опасности и препятствия върху екраните на своите радари. Те са, които носят отговорност и пилотите просто следват техните наставления. Но това е повече от технология. Благодарен съм на истинската загриженост, която всеки един от тях чувства, относно безопасността на онези, за които са отговорни.

Това искам да подкрепя с един пример. Приближавахме международното летище при Лейк Сити. Контролорите

бяха свършили своята работа и нашият самолет, благодарение на наставленията им и на уменията на пилота, се готвеше да се приземи на пистата. Слизяхме все по-надолу към земята и бяхме на височина по-малко от 900 м, когато изведнъж невидимата ръка на гравитацията ме притисна към възглавницата на мястото ми и самолетът вместо да се приземява започна бързо да набира скорост и да се издига нагоре. Какво се бе случило? Пилотът ни информира, че контролорът забелязал нещо, което радарът не успял да регистрира. Приземяващият механизъм не бил напълно разгънат. Докато екипажа оправяше нередността, нито един от пътниците не възрази срещу предупреждението на контролора, въпреки закъснението. Неговото предупреждение ни спаси от погубване.

У Нека предположим, някой ни съветва, че Бог трябва да направлява живота ни, че трябва да се покорим на Неговите предупреждения и да се доверим на Неговото ръководство, за да не погинем, а ние останем възмутени, раздразнени и противопоставящи се. Причината е ясна. Не чувстваме нужда от ръководство. Не излизаме направо и не казваме, че нямаме нужда от Божието ръководство. Всъщност ние изповядваме нуждата си от Него, но делата ни разкриват лъжливото ни изповядване.

Стана твърде популярно сред християнските среди да се има "...вид на благочестие, но отречени от силата му..." (2 Тимотей 3:5). Например изразът: "Какво Исус би направил?" е станал известен християнски образ в културата, разпространяващ се във всичко - от тенис фланелките до играчките. Химикали, значки, плакати - всички те разгласяват вестта. Тя е станала предмет на проповеди и обект на изучаване в младежките групи. Всичко това звучи добре. Изглежда правилно и въпреки това то е най-често хуманизъм, маскиран като християнство. В своята голяма мъдрост човекът е потърсен да реши как Исус би постъпил във всяка ситуация на живота.

Сам Исус ни казва как Той решава да върши или да не върши нещо, като казва: "...не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил." (Йоан 5:30). Той уповаваше постоянно на Божието ръководство.

Много пъти съм питал хора, какво биха направили, ако бяха на мястото на Исус, когато Му известиха, че Неговият най-добър приятел Лазар, беше умрял. Вие и аз бихме се разтичали и изцелили нашия приятел, но Исус не направи това. Той остана там, където беше и остави Неговият най-добър приятел да умре. Виждате ли, Бог беше планирал нещо великолепно за Лазар, много по-прекрасно от това да го изцели от болестта му. Но ако ние бяхме там вместо Исус, бихме отrekli тези планове, защото не сме се научили да имаме Божия контрол над целия живот.

Често една идея изглежда разумна от теоритична гледна точка, но когато се приложи в реалния живот, ни се струва абсурдна. Например, бихте ли искали да летите с пилот, който решава да действа въз основа на това, което мисли, че контролорът би му казал да прави в дадена ситуация, вместо да прави това, което изисква контролора? Ако вие не намирате този начин на летене много сигурен, защо тогава го приемаме в нашия религиозен живот? Вероятно, защото цялото ни религиозно преживяване е неуравновесено.

Ние, хората, живеем с мисълта, че уравновесения живот включва Бог и мен, които вземаме контрола на моя живот, като Бог ме тегли на горе, а себелюбието ми - надолу. Това може да бъде баланс, но той не води до никъде. Следователно, трябва да разберем дали религията ни има реално приложение в живота ни. Дали тя ни води постоянно нагоре? Ако ли не, тогава това, което наричаме религия е един нещастен живот на постоянно връщане назад и тръгване напред. По-лошо, това е религия, която позволява нашето умствено съгласие с истините да успокоява мисленето ни и да оправдава делата ни, докато всъщност стоим на два стола. Това е най-лошият вид измама, понеже мислим, че вървим по пътя за небето, докато стоим точно на същото място, в същото състояние, приготвено за унищожение, на което сме били и преди да намерим нещото, наречено религия!

Спомняте ли си за Роб, когото срещнахме в предходната глава? Религиозното му преживяване се нуждаеше да стане практично, да се упражнява в живота. Само интелектуалното знание не можеше да го направи ново създание в Христос. Първата стъпка за всеки, който желае да има променен християнски живот, е да стане "бърз да слуша" (Яков 1:19). Желанието за истинско слушане е ключът, който отваря вратата за действено общуване във всички наши взаимоотношения, а отсъствието му е най-голямото препятствие.

Харолд беше израстнал, както той описва в "култова" религия. В зрялата си младежка възраст, бе отхвърлил основните доктринални стълбове на религиозната си група. С изключение на един - простия начин на живот. Той все още бе скъп за сърцето му и негова мечта. На четиридесет години Харолд беше като мнозината американци. Беше се оженил повторно и от двата брака имаше три деца. С втората си тридесетгодишна жена Дженифър, живееха в богатата част на Кънектикът, извън Ню Йорк. Двамата бяха професионалисти и печелеха добре, но начинът им на живот изискваше и много разходи. Сега в средата на живота си, Харолд се чувстваше все повече неудовлетворен. Бе постигнал много в света, но той бе ненаситен. Като изповядващи се християни, той и Дженифър бяха прескачали от църква в църква през последните няколко години, опитвайки се да намерят удовлетворение. Дженифър, макар и по-нерешителна от съпруга си, също търсеше удовлетворение от живота. Това е трудно за вярване, защото като мащеха на две деца от първия брак на Харолд, животът е твърде напрегнат. Двамата бяха преминали през трудни моменти на приспособяване, формирайки смесеното си семейство. Със сигурност бъдещето можеше да бъде по-добро. Вече със собствено малко дете, майчинството бе копнежът на сърцето й. Само ако можеше да си стои у дома. Ако можеше да си има повече деца. Само ако икономическото състояние беше такова, че тя да можеше да не работи, би била щастлива.

Собствеността, която се продаваше в съседния щат, включваше повече от 40 декара ниви, гори и езеро. Къщата беше стара и голяма, такъв бе и хамбарът. Тя беше прекрасна собственост, наистина като мечта за някого, който можеше да я

превърне в действителност. Не струваше скъпо според стандарта на Кънектикът и когато Харолд дойде да я види, направи предложение за купуването ѝ. На пръв поглед изглеждаше, че двамата от тази семейна двойка имаха едни и същи мечти. Със сигурност това бе женитба направена в небето, но тя не беше такава. Много малко съпруги биха се радвали, ако съпругът им купи имот без тяхно одобрение, а Дженифър дори не бе го видяла. Но имота бе голямата мечта за Харолд, което включваше и построяването на нова къща. Дженифър, както винаги практична, бързо осъзна, че при тези допълнителни разходи, никога няма да остане у дома си, без да работи.

Работата по закупуването на имота продължи повече от няколко месеца. През това време Дженифър се опитваше да накара Харолд да разбере нейната загриженост, но той все оставаше това настрана. Харолд не слушаше. Мислеше себе си за по-мъдър и с по-голям опит. Напрежението между тях стана така силно, че тя отказа да подпише документа за покупката. Във всичко това без каквото и да било съмнение, имаше вест за Харолд. Когато я разбра, той отказа да се вслуша в нейното предупреждение и не промени решението си. Чувстваше, че има право за мечтата си и нищо не можеше да го спре. Купи собствеността без Дженифър. Мнозина жени са преживели такъв избор. Може да не са имали съпруг, който да купува имот без тях, но има толкова много начини, при които мъжете могат да бъдат нечувствителни към техните грижи и безпокойства.

Промените настъпваха бавно и постепенно. Дженифър не можеше да спи добре. Беше с мрачно настроение и неудовлетворена от работата си. Щастието и в дома сега бе само горчив спомен. За първи път тя започна да се оплаква от съпруга си и открито да мисли да го напусне. Малките неща, към които бе гледала със снисхождение и любов, станаха непреодолими планини.

Накрая Харолд осъзна, че неговата жена бе станала така нечувствителна към него, и че наистина има нещо нередно. Мислеше, че може би работата и бе много напрегната и започна да я насърчава да я смени. Неспособността му да види собствената си гордост и нечувствителност, а също и нежеланието си да слуша, действително да слуша жена си, потвърждаваше в мислите и най-лошото, което мислеше за него. Сега то бе дало своя плод в жетва на нечувствителност.

Но все пак Харолд трябваше да постигне мечтата си. Платиха на двама кредитори ипотека, единият за дома им в Кънектикът, а другия за мечтата на Харолд. А мечтата на Дженифър да не работи и да си стои у дома се бе превърнала на пепел върху олтара на упоритата гордост и своенравна нечувствителност. До кога щяха да продължат по този начин? Никои не можеше да отгатне. Трудно е, нали? Със сигурност ние не сме така безчувствени. Или сме?

Когато започнах да ухажвам Сали, бях твърде чувствителен към нейните мнения, коментари и желания. Тя беше постоянно в ума ми. Стоях си на чина в клас с моите тетрадки и учебници и пишех нейното име, украсено отвсякъде със сърца. Но скоро след като се оженихме, започнах да не се вслушвам в това, което ми говореше и се отнасях с нея като към нещо удобно за мене. Какво се бе случило? Общувах само когато ми се искаше или има нещо неотложно. Така частица след частица нашият брак губеше от ревността и свежестта си. Тези качества, които правеха бракът жив, трептящ и радостен за преживяване, бяха изчезнали.

✓ Когато вземат името на Христос, християните имат ний-голямото право да бъдат в брачен съюз с Него. Много от нас, твърде много от нас, след като са взели Неговото име, постъпват по същия начин, както Харолд и аз бяхме постъпили с нашите бракове. Ние или игнорираме ръководството на Бога и преследваме наши цели или гледаме на Бога като удобство. Отделяме време за Него когато ни е удобно, когато това ни харесва и се втурваме настоятелно към Него когато настъпи криза.

Моят брак се подобри, когато качеството на общуването ми със Сали се подобри, и всъщност това стана, когато аз наистина се научих да я изслушвам. Този принцип е истинен за всяко взаимоотношение. Ефективното взаимоотношение винаги започва с изслушването на другата страна. Моята връзка с Бога изявяваше този принцип отново и отново с течение на времето. Да се слуша гласа на Бога е почти изкуство в днешното общество. Нека да потърсим и открием начините за общуване между Бога и човека.

Повечето хора мислят за Библията, когато разглеждат общуването между Бог и човешката раса. Наистина Библията придава на нашите умове разбирането за Бога и ни посочва пътя за връзката ни с Него. "Цялото писание е Боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата..." (2Тимотей 3:16).

И пак същата книга от Библията ни предупреждава, че Писанията могат да бъдат неразбрани или неправилно излагани. "Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от какво да се срамува, като излагаш право словото на истината" (2Тимотей 2:15)

Написани са толкова изследвания върху Библията, но понякога те могат да бъдат обърквачи. Независимо какво се опитвате или сте се опитвали да научите в миналото, позволете ми да ви насърча да оставите другите книги и идеи и да се обърнете към Божието слово със сърдечно желание Бог да ви осигури практическо ръководство за настъпващия ден. Отидете при Писанията като грешник, който се нуждае от избавление и се наслаждавайте на Божието присъствие. "Замълчете и знайте, че Той е Бог." (Псалом 46:10) Ако направите това, Библията ще стане за вас повече от свещена история, повече от предложения как да живеете свят живот. Често ще чуваме от Нейните страници Божия глас, който ни говори лично.

Истинска религия е онази, която преобразява целия ни живот. Тя е една приложима религия. Не е просто теория, а нещо което да изпитваме практически. Тогава Библията осветява пътя напред със своя блясък. Тя ни осигурява котва, един непогрешим източник, спрямо който можем да изпитваме нашите разбираня.

Природата все още ни показва пътя на нейния Създател. Сред нея аз се научих да разпознавам Божия глас. Когато

разсейването от "цивилизованото" общество се отстрани, човешкият ум е по-податлив да слуша гласа на Бога! Макар, че и природата е под проклятието на греха, тя продължава да разкрива Божиата мъдрост и ред. Сред словата и величието на творенията, можем да почувстваме великата мощ на нашия Бог и заедно с това собствената си недостатъчност. Но човешкият ум може да вземе и най-възвишените преживявания и да ги изврати за своя погибел. Чарлз Дарвин пътувал сред красиви места и там, заобиколен от най-чудните и необикновени творения на Божието сътворение, почувствал, че природата му говори. Но вестите които мислел, че чува, не били сверени и изпитани с Божието слово. Ако той искрено би желал да изпита теорията си, както Бог заповядал: "Нека прибягат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях" (Исаия 8:20), тогава не би навлязъл в мрака и заблудата, мислейки, че е открил нова и вълнуваща светлина.

Бог говори и на нас, чрез Провидението Си в живота ни. В своя неизразим стремеж за нашата обич, Бог-подрежда обстоятелствата за наша полза. Това не е някакво тиранично действие от Негова страна, за да ни контролира, но обратно, като всеки родител, Той действа да промени обстоятелствата, така че Неговите деца, вие и аз, да направим правилните избори. Спомняте ли си когато отидох да купувам собствеността в планината, само за да бъде продадена тя под носа ми в последната минута? Дали Бог ме ръководеше? Тогава не чувствах това, но Той ме ръководеше и щеше да ми говори чрез Провидението Си.

Има и друга страна на водителствата на Божието Провидение. Те са, които аз наричам "руна". В книгата Съдии 6 и 7 глави, четем за историята на Гедеон, когото Бог издигна да освободи народа Му.

Гедеон послуша Божиите наставления, но тъй като не се доверяваше на собствените си възможности и таланти, помоли Господ да потвърди дадените му постановления, чрез използване на къс вълна - руно. "И Гедеон каза на Бога: Ако искаш да освободиш Израел с моята ръка, според както си казал, ето аз ще сложа руно вълна на хармана. Ако падне роса само на руното, а цялата почва остане суха, тогава ще знам, че ще освободим Израел с моята ръка, според както си казал. Така и стана. Като стана рано на сутринта, той изтиска руното и от него потече роса. Събра се пълен леген с вода. Гедеон каза на Бога: не се разгневявай против мен, аз ще проговоря само още веднъж, нека опитам, моля Ти се, само още веднъж руното. Но сега нека остане сухо само руното, а по цялата почва нека падне роса и същата нощ Бог направи така - само руното остана сухо, а по цялата почва падна роса." (Съдии 6: 36-40)

Аз използвах руна в моята опитност. Не, аз никога не съм оставял руно вълна върху почвата. Може би щеше да бъде по-добре да направя това в някой случай, но нека споделя с вас опитност с едно от моите руна.

Бях на лов с лъкове за сърни, скоро след като станах християнин, или може би трябва да кажа, мислех, че бях станал християнин. Във всеки случай, докато ловувах, чух Господ да ми говори в тихите дълбини на ума ми. Тихият нежен глас казваше: "Свали лъка си, Джим." Знаех, че това бе Божият глас. Знаех и какво Той иска от мен да направя, но аз упорствах. Почти дръзко казах на Господа: "Добре, ако Ти искаш да се откажа от ловуването с лък, доведи някой при мен с 35 милиметрова фотокамера и обектив за предаване на снимки от разстояние, тъй като аз все още желая да ходя из горите. Но, Господи, те трябва да ми ги дадат и на половин цена."

Чувствах се доста безопасно след тази молитва. Бях дал на Господа предизвикателно "руно", невъзможна задача, молба на моето маловерно сърце. Никога не бих произнесъл такава молитва днес. Но това беше тогава, откъдето съм се върнал.

ГЛАВА 8

НАШИЯТ НАЙ - ГОЛЯМ ВРАГ

"Той трябва да расте, а пък аз да се смаявам" (Йоан 3:30)

Уилям Мърори беше привлекателен и влиятелен мъж. Само на четиридесет години, той бе вече изпълнителен директор на голяма международна корпорация. Но през последната седмица размишляваше върху нещо друго, различно от удряване и договори. Беше завладян от мисли за собствената си смърт. Вечерята в ресторанта започна с тъпа, но постоянна болка в челюста му. Скоро започна да му се повдига от идващите на вълни пристъпи. Каза на жена си, че не се чувства добре и иска да си отидат къщи. И тогава припадна на пода.

От "Спешна помощ" го намериха с опасна за живота му сърдечна аритмия, но успяха да нормализират сърдечния му ритъм. По-късно, в интензивното отделение, той излезе от колапса. Последната седмица прекара в неяснота от изследвания и процедури. Диагнозата? Масивен сърдечен инфаркт. Още по-лошо - изследванията на сърцето установиха голямо запушване и в друга артерия. Беше определен за процедура за отпушване на артерията. Това не само щеше да го предпази от повторен инфаркт, но както и той се надяваше, и от операция "байпас".

Процедурата премина леко и той бе преместен от интензивното отделение, във вътрешното отделение, където го очакваше жена му. Кардиологът скоро дойде при тях с няколко "преди и след процедурата" снимки. Показвайки снимките, той им обясни, че 95% от плаките на кръвоносния съд са били отстранени и са останали само около 5% от тях. Колкото и добре да беше това, специалистът трябваше да сподели и някои не добри вести.

"Вашите липиди - каза той - включително и вашият холестерол в кръвния поток са в двойно по-големи количества в сравнение с нормалните. Още по-лошо, съотношението между "добрия" и "лошия" холестерол също не е добро. Нужно е да се проведе лечение с медикаменти за намаляване на вашия холестерол. Ще помоля и диетолога да дойде да ви види, тъй като трябва да бъдете на строга диета, докато нивата на холестерола и липидите се понижат. След шест месеца ще преоценим диетата на базата на постигнатото намаление на стойностите им. След като се възстановите ще ви включим в рехабилитационна програма за сърцето ви. Накрая, трябва да знаете, че вече сте изпушили последната си цигара. Така ще можете да предпазите кръвоносните си съдове от повторно запушване."

Кардиологът каза всичко това с оптимизъм и след като отговори на няколкото въпроса на семейната двойка, напусайки стаята, той каза: "Ще се видим утре."

Уилям изчака лекарят да излезе, обърна се към съпругата си и каза решително: "Няма да живея по този начин!"

Цяла седмица беше размишлявал трезво за възможната смърт. И сега, когато опасността от смъртта беше отминала с помощта на съвременната медицина, този иначе интелигентен и практичен мъж не желаше да направи необходимите стъпки за продължаване на живота си.

Всеки мислеше, че пушенето, храната, изпълнената с напрежение работа, начина на живот и семейните истории на Уилям бяха го довели до състоянието, в което бе в момента. Но, тези рискови фактори не бяха врага, с който трябваше да се бори. Истината е, че най-големият враг на Уилям се бе борил с него и го бе победил. Неговото себелюбие не искаше да жертва и не желаше да умре. Желанието беше по — силно от причината, апетитът - по-силен от разума. Когато Уилям умря млад, в неговия смъртен акт можеше да се прочете "смърт - резултат от естествени причини". Но истината е, че Уилям бе убит от своята упорита себелюбива воля.

Когато се преместих в планината, много приличах на Уилям. Духовният ми живот беше за спешно отделение, нуждаеше се от възраждане и съживяване. Мислех си, че в планинското пусто място можех да избягам от голям брой врагове, ако искате да ги наречем рискови фактори. Мислех, че влиянието на света е враг. Мислех, че служителите, които говорят лицемерно от амвона - лъжливите пастири, както Библията ги нарича - бяха врага. Мислех, че грижите, бизнеса с неговата забързаност, работата по цял ден в света, бяха моя враг. Мислех, че всички те бяха врагове, които ми пречат да живея християнски живот.

И бях прав. Тези неща са врагове и пречат за развитието на истинско християнство. По всеки възможен начин трябва да бъдат отстранени от живота ни, за да се намали в голяма степен влиянието им.

За нещастие, аз живеях с мисълта, че битката срещу влиянието на тези врагове, съставлява духовната борба в живота ми. И тя продължи да ме преследва докато не се преместих в планината и там установих, че дори и при идеални условия на заобикалящата среда, каквито можех да си представя, бях все още същия човек, такъв какъвто бях когато напуснах Уисконсин. Дойдох в планината да водя битка с греховете си само, за да открия че те не бяха нищо повече от симптоми на истинския ми проблем. Нека да ви кажа открито, това беше горчиво хапче за поглъщане, когато разбрах, че истинския проблем, истинския враг и истинския рисков фактор беше моето собствено "аз"!

Това беше проблемът! Личните ми грехове просто бяха неизбежния плод на "себелюбието ми", което контролираше живота ми. Точно тук, мнозина, които искрено се надяват и желаят да бъдат християни, пропадат. Бог трябва да притежава цялото сърце, което представлява всички мои избори, предадени на Него. Той не желае да има само някои от изборите ми или дори най-много от тях, Той иска всички. Ключът за живот, изпълнен с Духа е, когато предадем всичко на Господаря Исус Христос. "Никой не може да слугува на двама господари..." - казва Исус.

Защо? "...Защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира ..." (Матей 6:24)

Когато се ожених за Сали, аз се съгласих да се откажа от всички мои предишни приятелки. Всичките си чувства предадох на нея. Всичките ми предишни интереси бяха изоставени. Умрях за моя стар ергенски живот. И сега, когато се бях оженил за Сали, но в същото време продължавах да се срещам със старите си приятелки или приятели, какво би станало с връзката ми със Сали? Знаете, нали? Не можете да останете дълго време свързани в брак, нали? Да предположим, че извинявам поведението си като казвам: "Но аз продължавам да съм женен за нея. Тя е моя жена. Аз и принадлежа." Това е нелепа идея, дори за размишление.

Но точно това се случва с мнозина християни. Опитват се да се държат за миналите си желания, докато прегръщат Исус. В същото време с възмущение осъждат всеки, който би дръзнал да постави под въпрос предаването им на Христос, като нелюбящ и критикуващ. Все пак те са добри хора. Вършат добри неща. Те са новородени, или поне претендират за това.

+ . Примерът за богатия младеж е включен в Библията с определена цел. Той, беше добър човек и ръководител. Днес, мнозина биха познали, че той беше новороден. Но искаше да се "ожени" за Исус, като в същото време бе в тясна връзка със себелюбието си. Не искаше да остави предишните си "приятелки" заради Исус.

Мнозина пропускат важния урок от тази история. Не беше единствено голямото му богатство, което го задържаше да следва Христос, но преди всичко желанието му да ръководи живота си, богатството си, себе си.

В Священото Писание, Исус седем пъти разглежда своя кръст, който носи. Много ясно Исус постави изискването за ученичеството: "...Ако някой иска да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва" (Лука 9:23). Умирането на собственото "аз", на себелюбието ни е не добре разбрано и от църквата и от отделните християни.

Това не е еднократна смърт, но всекидневно умираме на моята воля и на моя път. То настъпва, когато с желание позволим те да бъдат заместени с Божията воля и Божият път, независимо колко разпъващо е това за моите желания. Тази смърт настъпва когато доброволно изберем да се откажем от правото си да ръководим себе си. Тогава ние действително ставаме Божии деца.

Същото беше и преживяването на Исус, когато се молеше: "... не Моята воля, а Твоята нека да бъде" (Лука 22:42). Тогава и Джим можеше да изпита това преживяване, което беше Божието намерение, в същия оня ден, когато Исус се зае със славния стремеж към моя живот. Обикновено за западната брачна връзка, жената не е свободна от мъжа си докато носи името му. Когато вземе името му, тя дава израз на желанието си не само да му даде своята зестра, живот, цели или дори самоличността си, но много повече - тя желае да сподели с него най-интимните кълчета от своето естество. Тя предава собственото си "аз" на онзи когото обича.

Малцина, които претендират да бъдат християни, желаят тази дълбока интимност и предаване на Бога. Още по-малко са онези, които са ги постигнали. Защо? Защото това е процес и съвременната църква напълно е загубила от погледа си този факт.

Когато си определяте среща с някого, не започвате с жертвите, които трябва да се направят. Вместо това, искате да спечелите обичта му. Бог прави същото с нас. Постепенно се развиват чувствата към другия човек. Отначало те заемат малко място в сърцето ви, а и вие желаете да им отдадете малко от вашето "аз" на тях. След това този специален човек започва да става все по-важен за вас и желанието ви да му се отдадете нараства и продължава да расте, докато двамата станете "една плът" след женитбата.

По същия начин е и връзката ни с Бога. Това е постепенен процес, който ни води към брачна връзка, при която двете страни се сливат в едно.

Светската гледна точка на популярното християнство днес е объркала този процес така силно, че ако някой прояви и най-малък интерес към Христос, се приема за християнин. Библията често говори за църквата като "невяста" на Христос. В тази светлина, нека използваме аналогията с брачната връзка, за да разберем по-добре процеса на ставане на християнин, на истински християнин.

В живота, състоянието преди женитбата, е безбрачието. Ще го наречем първи етап. При него обикновено има благоприятна възможност да мислим за друго състояние, в известна степен за зависимост от някой друг. В християнството, този етап на безбрачие би бил живот, отделен от Бога. Животът е ръководен единствено от себелюбието и без да се съветваме с Бога. Желанието да се мисли, че Христос има роля в живота на някого зависи от отделната личност.

Тогава, в етап втори, някой идва и проявява интерес към нас. Казва нещо или събужда вътрешно решение и ние му позволяваме да влезе в живота ни, макар и в малка част от него. Така е и с Бога. Той ни показва Своята любов и загриженост и Неговия интерес поражда в нас желанието да Му позволим да има голяма част в живота ни. Мнозина мислят, че са станали християни в този етап, но това е само началото.

Интересът, зароден през втория етап, поражда привързаност, която се стреми да прерасне в брачен съюз - етап трети. В този етап се ражда желанието за съвместно съжителство. И се прави годеща. Но все още личностите са отделени. Те все още имат контрол над себе си и все още могат да променят мнението си. Нищо не е написано върху камък, както се казва.

За човека, който се е отнесъл с внимание към Христос, преживяването е много сходно. Бог продължава да ни привлича към Себе Си. Личността получава уроци на зависимост и доверие в Бога. Тя започва да се учи да предава волята си на Него. На лице е желанието да направи Бога свой приятел (или Партньор) за цял живот. Но себелюбието има все още контрол в живота и и пълно "бракосъчетание" не се е извършило.

Четвъртият и последен етап е сватбата, брака. Когато двамата с желание са готови да оставят всички други и да поставят всеки нуждата на другия пред своята, тогава е сватбата, тогава се сключва бракът. Те сливат волята си, за да стане "една плът". Това е ежедневен стремеж и предаване на другия от брачната връзка.

Когато човек е привлечен трайно от Божията любов, той доброволно избира напълно да се предаде на Бога и тогава той или тя става християнин и всъщност тогава се жени. В този брачен съюз себелюбието трябва да умре и не може да има никой и нищо друго, което да заема по - високо място в сърцето освен Бог. Само след пълно предаване, името християнин е заслужено.

Поддържането и задълбочаването на тази връзка е новото предизвикателство за християнина, тъй като все пак свободата на избора остава. Брачният партньор може да избере да бъде и неверен. Разликата в промяната на намерението в етап трети и в етап четвърти е, че в третия етап завет никога не е сключван. Бог никога не премахва правото на християнина да промени своето намерение. Никога не ни насилва да влезем във връзка с Него. Вместо това постоянно ни привлича с любов.

Някой може да попита: "Джим, наистина ли казваш, че човек не е християнин, ако не е достигнал четвъртото ниво?"

Отговорът ми е: "Да, никой не е християнин на базата на професия или знание. Единствено сме християни, ако цялата ни зависимост е предадена на Бога".

"Но, Джим - можете да ми кажете - целия християнски свят поддържа друг стандарт. Това означава, че всички ние разбираме, че ни говориш от теоретична гледна точка, но трябва да се отнасяш към хората там където са. Вероятно всичко това е много добро на интелектуално ниво, но дали е практически приложимо?"

^Всичко това е напълно практически приложимо. Нека с вас да преминем през един обикновен ден и да видим дали това преживяване не е онова, за което винаги сме копняли през живота си.

Денят ми започва в 21 часа вечерта. Това е така, защото ако не съм в леглото в 21 часа, няма да се събудя достатъчно рано, за да прекарам нужното ми време с Бога. Това време е важно за мен. Аз съм силно влюбен в това, тъй като открих, че Бог е влюбен в мен. Това е прекрасно време, в което мога да отида при Него като при мой най-добър Приятел и аз съм надарен и изпълнен с Неговата благодат за настъпващия ден. Прекарвам 2 часа и 30 минути в молитва и тихо размишление върху Неговото слово, като моля моя небесен Баща да ме приготви за борбите, които са пред мен и за които не зная нищо. Той не само знае какво ми предстои, но Той е планирал и как да се избавя. Божията постоянна грижа да ме избавя, е постепенно разкриване пред моя бавно схващаш ум, колко много ме обича Бог.

През това време не изучавам Библията просто за информация или за потвърждаване на някоя доктрина. Отивам при Божието слово като грешник, който отчаяно се нуждае от избавление. Отивам, за да открия визора на Един, много по - Свят и по - Силен от мен. Когато някой погледне величествена планина или великолепието на Големия Каньон, нормалната реакция на всеки е страх и почуда. Ако наркотици или алкохол не са замъглили вашите чувства, тогава ще почувствате колко е нищожен човек. Това усещане исках да получа от Бога всяка сутрин, усещане, което ме кара да осъзная колко съм слаб и безпомощен. Ако чрез общуването си с Бога през това мое време чувствах своята нужда, това прерастваше в голямо желание да бъда с Бога през целия ден, защото зная, че без Него не мога да направя нищо.

О, приятелю, тези ранни утринни часове са много повече от просто казване на молитвите ни и четене на Библиите ни. Това е време за създаване на жива връзка с Бога. Опитвали ли сте се да използвате тостер, който не сте включили в електрическата мрежа? Всеки от нас е имал такава опитност в едно или друго време. Когато тостерът не работи, изхвърляте ли го? Разбира се, не! Включвате го. Свързвате тостера в действена връзка с източника на енергия. Това е което трябва да направим с нашите посвещения. Включете ги!

Много хора, които са се опитвали да имат време за посвещение рано сутрин, откриват, че то е като невключения тостер. Произнасят молитви, четат Библията или Богородъжновени книги, но никога не намират живата, действена връзка с Източника на сила. Стойте в Божието присъствие! Търсете го както давещия се търси избавлението. Копнейте не за познание на религията или на Библията, а за познаване на Бога, защото Той сам казва: "И ще Ме потърсите, и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце" (Йеремия 29:13).

След свършване на това тихо време с Бога, винаги има възможност гордостта и себелюбието да се проявят. След закуската в онази особена сутрин, бързах да свърша моите домашни задължения, тъй като щеше да дойде мой приятел, за да ме вземе от дома. Бяхме си разделили задълженията, така че жана ми да не се товари с всичко. Момчетата трябваше да си оправят леглата и да помогнат за готвенето и почистването.

Когато минах край стаята на синовете си, забелязах, че едно от леглата не беше оправено. Внушено ми бе, че

трябва да го оправя. Бързах и се опитах да го отблъсна. Все пак това беше негова работа и исках той да се научи на отговорност. Но внушението отново се появи, а заедно с него и напомнянето, че бях обещал на Бога да извърша всичко, което Той ми каже в този ден. Така че отидох и оправих леглото на сина ми и се отправих да свърша моите домашни задължения.

Сред тях тази сутрин беше и приготвянето на дърва за печката. Тъй като живеехме в планината, ние се отоплявахме и готвехме на печка с дърва. Обичах да цепя дърва и дори не го смятах за задължение. Но самото естество на тази работа позволява да се отклони умът и скоро открих, че мисля за мой приятел, който не беше съгласен с мен. Мислите ми бяха видели всички негови-грешки и се насочиха към защита на позицията ми. Същият познат глас, с който бях общувал сутринта ми заговори: "Джим, нужно е да се молиш за брат си, а не да се самооправдаваш".

"Добре, Господи, но за какво да се моля?" Виждате ли как гордостта ми се надигна почти непреодолимо и аз се почувствах несигурен и колебаещ се, че искам това.

"Джим, желая да се молиш да направиш нещо за своя несъгласен с теб приятел. Желая да се молиш да направиш нещо, което ще изисква част от времето ти, дарбите или парите ти".

Само след минута вътрешна борба, при дънера за цепене на дърва, реших да предам всичко на Господа. Себелюбието ми бе умъртвено и аз се помолих с молитвата, която Господ искаше от мен. И знаете ли, само след няколко седмици, Бог отговори на молитвата ми. Даде ми възможност да извърша нещо за този мъж, което изискваше част от времето и дарбите ми.

Мои приятели, мислите ни са там, където битките могат да бъдат спечелени или загубени. А аз трябваше да се сблъскам с още няколко мисловни битки онзи ден.

Тъкмо бях свършил задачите си, когато видях моя приятел да се упътва към дома ни. Посрещнах го на вратата. Минавайки покрай пералното помещение, реших да взема окачената си отвън връхна дреха и отгатнете какво видях? Кош с изпрани от жена ми дрехи. Чакаха да бъдат окачени на въжето.

"Джим, желая да закачиш тези дрехи вместо жена си."

"Но това не е в списъка ми със задължения, Господи. Освен това ме чака приятеля ми. И все пак те са дрехи на жена ми."

"Джим, аз желая да закачиш тези дрехи на въжето. О, Джим, те са и твои дрехи, не само на жената ти."

Точно тогава и точно там трябваше да вода битка в мислите си. Трябваше ли да се покоря? Ако го направех, какво щеше да си помисли приятелят ми за мен, докато ме чакаше? Конфликтът нарасна много бързо. Повече време изисква да се опише, отколкото да се случи. Щастлив съм да кажа, че избрах да предам мислите и мъдростта си на всезнаещия Бог.

Поканих приятеля си да влезе вътре и му предложих чаша вода. "Ще бъде тук само след минута" - казах аз и се запътих към вратата с кош изпрани дрехи.

Но при въжето се появи нова битка. Исках да направя "бърза работа и да вървя". А исках ли да свърша добра работа и да оправям всички гънки по дрехите, както жена ми правеше, когато ги заканваше? Библейският принцип е: "Всичко, което намери ръката ти да прави според силата ти, направи го..." (Еклизиаст 9:10). Тялото ми желаше да се надигне и да ме контролира. Колко лесно бе да оправдая гордостта си и да кажа: "Жена ми трябва да е благодарна, че все пак съм ги закачил." Но Господ беше с мен в тази, изглеждаща незначителна нужда, и ме насърчи да се подчиня и покоря. Дълбоко в себе си знаех от горчива лична опитност, че това беше единствения път за истинско щастие.

След като внимателно закачих всяка една дреха, започнах да усещам поглед, отправен към моя гръб. Моето усещане се потвърди. Моят приятел стоеше до прозореца с чаша вода в ръка и ме гледаше недоверчиво. Всичко ми беше отнело само няколко минути, преди да мога да се кача в колата му и да тръгнем.

Джим, защо простря дрехите на жена си? - попита ме той.

Първо - отговорих аз - това не са дрехи на жена ми. Те са наши дрехи. Второ, Бог ми каза да направя така.

Чудно е, но това е същият разговор, който имах с Бога.

Какво значи: "Бог ми каза да направя така"? - попита приятелят ми.

Това значи, че Бог ми говори в мислите ми и ми каза да закача изпраните дрехи - отвърнах аз.

Моята мисловна битка откри тема за разговор, който продължи през цялата сутрин. Не бях се замислял, че чрез покоряването на Божиите внушения бих имал възможност да обясня духовни неща на моя приятел, но аз направих точно това. Когато с него се върнахме в дома ми по - късно, той определено бе решил, че желае подобно ходене с Бога. Виждате ли, Бог знае какво точно е нужно, за да достигне всеки човек. Проблемът е, Джим да му сътрудничи. ~

Казахме си довиждане с моя приятел и се разделихме. Като вървах към дома си помислих, че мога да прекарам известно време в изучаване на Библията и в молитва. Но веднага щом влязох вътре, почувствах, че жена ми бе. неспокойна. Тя се занимаваше с обучението на двамата ни сина. Но и предстоеше още и готвене през този ден. А и прането беше изсъхнало и трябваше да се изглади.

"Помогни на жена си, Джим" - дойде към мен познатия глас.

"Но, Господи, планирах да изучавам Библията". Може ли себелюбието да бъде включено даже и в Библейското изучаване? Със сигурност може, особено когато възникне нещо друго, което пречи на плановете ни. Всеки път, когато у мен

се зараждаше желание да умъртвя гордостта си, се приближавах все по - близо до семейството си. За мен гладенето на дрехи е участ по - лоша от смъртта. Не обичам да гладя. Гладя дрехи, но извън това, което аз наричам принцип.

Започнах с гладенето и изгладих две ризи. След това продължих с една блуза на жена ми, която отпред имаше голям брой плисета. Не беше лесно да се изгладят, но за да се изгладят много добре, както Сали правеше, досещате се, че се изискваше поддържащата Божия сила. Когато свърших с блузата, Сали остави приготвянето на храната и дойде да ме види какво съм направил.

Тя одобри всичко. Не можех да повярвам! Хвала на Бога! Аз тържествувах, защото за първи път изпитвах удоволствие от гладенето на дрехи.

Повечето от дрехите бяха изгладени, когато Сали ни извика за обяд. На масата бе любимото ми ядене. Сали бе приготвила грах, царевица, кафяв ориз и домашни бисквити. Малко бях направил, за да узная, че следващата мисловна битка с гордостта ми, беше само след минути. Когато седнахме на масата, забелязах, че на нея имаше бурканче с домашно консервирани домати. За вас това може да не е важно нещо, но аз обичам домашно консервирани домати. Обичам да ги сложа върху ориза или даже върху царевицата, но сега имаше един проблем, който аз видях от пръв поглед. В бурканчето имаше домати само за един от нас, а до мен стоеше по-големия ми син, който също много обичаше домати, дори повече от мен.

Наведох глава, за да кажа молитвата преди ядене, но дори когато се молах плътта ми надигаше гласа си в мен. "Страбчи ги бързо! Вземи ги преди Матю да направи това. Ти ги заслужаваш. Ти си платил за тях." Чували ли сте някога вашето тяло да ви говори по този начин?

Не е нужно да ви казвам какво Господ ми каза да направя, нали? Отново бях изправен пред избор. Стоях и гледах как Матю ядеше домати. И досещате ли се? Аз оживях. Не е ли учудващо? От това да слушам гласа на тялото си и да се придържам към апетита си, сигурно сте си помислили, че животът ми е бил зависим от тези домати.

Обядът свърши и синовете ми отидоха да измият чиниите. Сали се зае да изглади останалите дрехи. Открих, че имам малко свободно време и седнах в шезлонга с моята Библия. Лек звук извести за падането на пластмасово нещо, което със сигурност беше капачката на скорбялния спрей. Тя бе паднала до краката на Сали. "Вдигни капачката вместо жена си, Джим" — ми пошепна познатия глас на моя постоянен Спътник. Отначало исках да споря и да кажа: "Капачката е до нейния крак. Всичко, което тя трябва да направи е да се наведе и да я вдигне. Защо аз трябва да правя това?" Благодаря на Бога, че Той не води такива разговори с нас. Той само трасира пътя на отговорността и го издига пред нас, за да го следваме без извинение и роптание.

Оставих Библията настрана и станах от стола. Отидох, вдигнах капачката от пода и я оставих на дъската за гладене. Отново седнах на шезлонга. И докато сядах срещнах любвеобилния поглед на Сали. Той ми каза всичко. Знаех, че тя бе разбрала за себеотрицанието, което се изискваше от мен, за да стана от този стол. Нейното разбиране и това, че тази малка любезност бе усилила любовта ѝ към мен, си заслужаваше всяко мое усилие.

Преди да си легнем, един от синовете ни дойде при мен. Видях, че беше дълбоко развълнуван, но не знаех за какво става дума. Колебаваше се, но след това започна. "Татко, видях, че тази сутрин ти си ми оправил леглото. Цял ден очаквах, че ще ми направиш забележка за това, но ти не го направи. Можем ли да разговаряме за пътя на християнина и за онзи път, по който ти ходиш?"

Досега вие срещайте моя най-зъл враг - себелюбието ми. Всеки от нас има да води битка с враг. Какво ще изберете да вършите с вашия враг - вашата гордост, вашето себелюбие? Лесно е да се засмеем на нещата, които вършим за себе си, но в крайна сметка, това съвсем не е смешна тема. Да позволим на гордостта ни да остане и да ни ръководи в живота, е да убием себе си така сигурно, както е направил това самоубиеца.

Прекарах много от живота си в търсене на моя път и в очакване той да ме направи щастлив. Но нека ви кажа направо - това беше окаяно съществуване. Когато не изберем да предадем себелюбието си, и не позволим на нашата стара плътска природа да умре, тогава целия конфликт и недоволство от живота се надигат в нас, погубвайки не само нашата радост, но и радостта на всички около нас.

Вътре в нас е заложена способността да изберем какво ниво на съществуване желаем. Свободата на избора, възможността да управляваме волята си, е най-големия дар, с който Бог е надарил човешката раса. Правилно използвана, човешката сила на избора, ни свързва с Бога на целия Универс и чрез Неговата сила и ръководство можем да станем благословение за света. Неправилно използвана същата тази сила на избора ще води човека към дела, от които целия свят потръпва. Погледнете назад в историята, проследете живота на диктаторите, чиито имена са символ на жестокост и ще разберете, че във всеки случай, всичко започва с малкия, изглеждащ незначителен избор да следват своя си път.

Нека го кажем с думите на Джеймс Русел Лоуел: "Веднъж за всеки човек и за всеки народ идва мига на решението, в борбата между истината и лъжата, за доброто или за злото; ... И изборът преминава винаги между тъмнината и светлината."

ГЛАВА 9

НАИСТИНА ЛИ ВЯРВАТЕ?

"... Вярвам, Господи! Помогни на моето неверие." (Марк 9:24)

Едно от благословенията на живота в планината е водата с превъзходно качество. Разбрах, че мога да направя живота по - лесен като инсталирам водна система, използваща естествената гравитация. Този вид система не може да работи на всяко място, но ако височината е достатъчна, няма нищо по -добро от нея в планинското място. Не изисква електрическа енергия и няма части за сменяне.

Нашето място е от онези благословени места с воден извор, отстоящ на около 60 м нагоре по възвишението и на около 600 м от дома ни. Всичко, от което се нуждаехме, за да направим такава гравитационна водна система, бяха един багер, който да изкопае дълбок канал, за да не замръзва водата, и да поставим тръби с дължина 60 м. За нещастие, след като поставих 60 милиметрова тръба, установих, че са нужни някои приспособления към нея, които трябваше да купя от града. Ранното ми отиване в него осигуряваше закупуването на тези части и поставянето им преди багерът да дойде в 9 часа и да засипе канала.

Ставайки както обикновено в 4 часа и 30 минути, почувствах напрежение от предстоящото тричасово пътуване до града. В ума ми се появи мисълта, че мога да пропусна личното си време с Господа, за да отида и да се върна навреме. "Господи, ти ме разбираш. Аз обикновено прекарвам това време с Тебе, но тази сутрин имам работа."

Благодаря на Бога, че ми нашепна следната мисъл: "Джим, ти се нуждаеш от време, прекарано с Мене. Трябва ти си сигурен, че имаш жива връзка, а не според случая. Остани с Мене, докато тялото ти се подчини."

Предадох плана си на Господа и прекарах моето лично време с Него. Напуснах дома си, размишлявайки върху стиха за запаметяване тази сутрин, който беше Йоан 15:5: "Аз съм лозата, а вие сте пръчките ..." Докато карах надолу към града по безлюдното северно разклонение на пътя, си мислех за близката и жива връзка, която пръчките имат с лозата.

Изведнъж, от канавката на пътя, пред мен изскочи много голям елен. Немаше време да натисна спирачките при 80 км/ч без да го нараня отстрани. Чу се отчайващо тупване, придружено от звук на счупени стъкла и пластмаса. Капакът на мотора стана на хармоника и скарата се пречупи. От радиатора започна да излиза пара, когато назъбените фрагменти на скарата се забиха в неговата повърхност. Цъкането на вентилатора се присъедини към свистенето на радиатора и се бе получил твърде отчайващ звук. Оставайки малка дупка от счупени части, спрях отстрани на пътя.

Последното нещо, което почувствах в този инцидент беше пребъдването в Лозата. Докато все още стоях в колата с ръце върху кормилото, чух нежния и тих глас, който никога не престава да привлича вниманието ми. "Джим, точно сега ти се нуждаеш от Мен. Вярваш ли, че аз съм все още с теб точно сега и че мога да реша този проблем в твоя полза?"

"Господи,- не чувствам това. Имам в предвид, че плановете ми да доставя частите изглеждат напълно изгубени. Човекът с багера ще дойде, а мен няма да ме има там. Колата ми е повредена. Вентилаторът продължава да цъка. Продължава да излиза пара. Не само, че няма да бъда в къщи в 9 часа, но едва ли ще мога да се прибера до вечерта. Не, Господи, не чувствам, че Ти си с мен в този момент."

Искаше ми се да изляза от колата и да определя повредата, но както обикновено, Бог имаше други планове за мен.

"Джим, спомняш ли си закуската, която жена ти приготви за теб?"

"Сигурно ми се присмиваш, Господи! Колата ми е смазана, а ти искаш да стоя тук и да ям!" "Джим, ако ти сега не закусиш по - късно няма да имаш време. Кръвната ти захар ще се понижи. Ще станеш слаб и раздражителен. Трябва да извадиш закуската и да я изядеш бавно и внимателно."

"Да ям бавно?! Защо, Господи, дори в къщи не ям бавно, а сега тук - сам и в смачканата кола!" "Само ми се довери, Джим." "Но, Господи" "Дъвчи бавно, Джим."

Така аз стоях там и дъвчех бавно, или поне се опитвах да правя това. И след двадесетина минути свърших със закуската. Чудех се дали ангел няма да се появи, но никой не идваше. "Джим, спомняш ли си, че жена ти ти сложи ябълка?" "Господи - възкликнах аз - и ябълката ли?"

Започнах бавно да ям и ябълката. След като свърших с нея, видях колата на горската служба да се качва нагоре по другата страна на пътя. Когато тя спря, с благодарност разбрах, че познавам шофьора.

- О - надникна той през прозореца на моята кола - напълно си застопорен тук.
- Наистина - съгласих се аз.

- Слушай - каза той - Имам радиотелефон в колата. Искаш ли да повикам пътна помощ?

- Да - отговорих аз.

След като позвъни, той си тръгна по своя път, а аз останах да размишлявам, че някой друг бе дошъл по безлюдния път и че този някой друг имаше радиотелефон в колата. Това беше много преди мобилните телефони да се появят, а тогава дори и радиотелефоните бяха рядкост.

Почуствах, че трябва да изляза от колата и да събера всички стъкла и части, които се бяха разпръснали по пътя. Така друг нямаше да пострада от моето бедствие. Когато вдигнах и последните части, дойде "Пътна помощ" от града, за да вдигне колата ми. -Къде искате да я закарам? — попита шофьорът.

Спомних си, че бях продал имот на добър човек, който бе собственик на магазин за дрехи и дадох на шофьора неговия адрес. Когато седях до него в колата, си мислех, че мога да взема кола под наем и изкушението да се безпокоя за подробностите, отново се появи. Колкото и странно де изглежда за един бивш застрахователен агент, няхах застраховка за кола под наем. Това ме раздразни, тъй като трябваше да платя доста пари за застраховката.

Какво се е случило, Джим? - ме попита собственика на магазина за дрехи, който ме

разпозна, когато се упътих към вратата.

Нараних елен - отвърнах аз.

Добре, ще ти помогна. Тук преди имаше служба за коли под наем и те ми дадох доста

безплатни талони. Те са твои. "Благодаря Ти, Господи!" — беше всичко, което можах да кажа в себе си. Тогава шофьорът от "Пътна помощ" ми предложи да ме закара до тази служба за коли под наем и аз радостно се съгласих. Взех кола, купих необходимите части и даже успях да бъда вкъщи, за да свърша работата навреме, преди да е дошъл багерът.

В редица случаи, всеки, който претендира, че вярва в Господа, трябва да се изправи пред въпроса: "Наистина ли вярвам? Наистина ли аз вярвах, че бях клон, свързан с Лозата онази сутрин? Клонът няма да прекарва каквото и да е време да се безпокои дали лозата ще се погрижи за неговите нужди. Той само се концентрира върху растежа. Никое от моите безпокойства онази сутрин не свършиха нещо. Господ беше изработил всичко в подробности и Той извърши всичко без каквато и да е помощ от мен.

Когато Исус бе тук на земята, Той говори на хората за безмислието на безпокойствата им. Исус казва: "И така, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем? или: Какво ще пием?, или: Какво ще облечем?... понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави." (Матей 6:31-33).

Наистина ли вярваме? И аз се питах.

Както и по-рано споменах, имаше много мечки в нашата околност. Отхвърлих идеята да се въоръжавам, за да се предпазя от тях. Вместо това, реших да завися от Господа, Който да ме защитава и предпазва, когато имаше опасност. Мнозина разглеждат отношението на зависимост от Бога като предположение, но аз знаех, че в някое време и на някое място моята зависимост щеше да бъде изпитана и проверена. Тогава и само тогава бих имал възможност да потвърдя, дали наистина вярвам в моя Бог.

И възможността дойде, но не по начина или по времето, както аз очаквах. Бих искал да кажа на Господа: "Утре в 11 часа ще бъда готов да изпиташ търпението ми". Но това не става по този начин. Винаги трябва да бъдем готови да дадем отговор на нашата вяра.

Един ден гарвани летяха над дърветата. Това обикновено означаваше, че някъде има умряло животно. Момчетата бяха загрижени, че мечката, която милвахме и хранихме от ръка може би е умряла. Попитаха дали могат да отидат и да проучат къде се намира. Не само им позволих, но се съгласих да отида заедно с тях. Знайте, че юношите не винаги искат да вървят по един и същи път с баща си, затова аз ги оставих да вървят .напред по пътя, където гарваните грачеха. Пътят се разделяше на две пътеки, успоредни една на друга. Момчетата тръгнаха по едната, а аз по другата.

Никога не ми беше идвало на ум, че при трупа може да има сива мечка. Но тя беше там. Благодаря на моите синове, че бяха още твърде млади и зелени . Те извикаха силно, така че мечката да ги чуе, че идват и да реши да напусне мястото колкото се може по - бързо. И тя го направи, но по пътеката, по която вървах аз. Срегнахме се лице в лице от близко разстояние. Мечката се изправи на хълбоците си, ръмжаща и озъбена. Сивите мечки изглежда се придържат към решението, че ако не си търсите белята би трябвало да стоите на разстояние от тях, но ако я търсите - ще бъдат много щастливи да ви направят услугата да я намерите.

Винаги съм знаел, че това някой ден ще ми се случи. Тайничко се чудех, как ли ще реагирам в този момент. Трябваше ли да се обърна и да изтичам по пътеката или пък да заема фаталната позиция -да покрива главата си, както някои експерти съветват да се прави? Може би щях да се покача на някое дърво или щях да падна на колене в отчаяние. Никоя от тези мисли не ми мина през ума.

Когато стоях лице в лице с най - страшния звяр на планината, в която живеехме, аз не чувствах страх, понеже Един, много по - силен, стоеше до мен. С почти предизвикателен жест, аз протегнах ръка и отчупих вейка от клона пред мен и казах: "Господи, тя цялата е Твоя!"

Приятелите ми трудно вярваха, че пулсът ми си беше в нормата, но това бе истината. Нямаше паническо покачване на адреналина или пот по челото, но само тиха увереност, че бях в ръката на моя постоянен Приятел и Покровител. Знаех, че Суверенът на универса, беше моя крепост и мой щит.

Едно от най-любимите ми обещания в цялото Писание е: "Господ ми е помощник, няма да се убоя ..." (Евреи 13:5).

Все още с втрещен в мечката поглед - сякаш осъзнавайки къде се намирам - започнах да се безпокоя за момчетата, да не би да слязат надолу по пътеката, за да ме търсят. Исках да извикам и да ги предупредя да стоят там където бяха. Но това означаваше да покана удара върху себе си. Извикайте пред черна мечка и тя обикновено ще побегне. Но да извикаш пред сива мечка, означаваше тя да нападне. Изборът ми беше лесен - като родител трябваше да запазя децата си.

"Момчета! Стойте там, където сте!" - извиках силно аз. Вярна на инстинкта си, мечката се спусна на лапите си и започна да ме приближава, когато изведнъж се обърна да погледне зад себе си. Момчетата още от малки бяха научени да идват веднага, щом ги викнем. Така, че когато извиках: "Момчета!", те без да чакат да чуят останалото, започнаха да тичат.

Техните викове и шума от чупенето на вейки и клончета по пътя им към мен, разубедиха мечката да напада. Скоро момчетата се появиха на отсрещната страна на мечката, която в този момент беше и свирепа, и отчаяно искаше да избяга от тези странни същества, които не играят по правилата. Като извърши широко заобикаляне около мен на около стотина метра в гората, тя се върна на пътеката зад мен, все още ръмжейки и пръскайки слюнка, оставяйки ни, но разбира се, без съмнение за чувствата и към нас. Тогава се обърна и затича надолу по пътя, далеч от нас.

Разговаряйте с някой, който живее в местност населена с мечки. Ще се убедите, че бяхме направили всичко погрешно, но въпреки това бяхме запазени благодарение на милосърдието на живия Бог, Койта не само контролира всички творения в този свят, но и винаги ни придружава.

Скоро след този случай, трябваше да летя до Айкрон, Охайо. От нашето местно летище в Колиспел, Монтана, нямаше директен полет. Всички полети се извършваха от авиоцентъра в Солт Лейк Сити. Полетът ми до там беше спокоен. Отправих се към борда на самолета за Синсинати и намерих мястото си. Нямах представа, че по - нататък нещата ще се развият така зле.

Капитанът на екипажа ни информира, че има механична повреда, поради което нашият полет ще има закъснение. Веднага се помолих: "Господи, Ти знаеш, че трябва да хвана самолета за Акрон и трябва да бъда навреме на летището там. Моля Те, помогни на тези мъже да оправят повреда бързо."

И изведнъж почувствах, че това ще бъде едно изпитание. Имах само 45 минути между пристигането ми в Синсинати и отлитането ми за Акрон. Вечерта трябваше да говоря на евангелизационно събрание и ако пропуснех този полет, всички тези хора трябваше да чакат. Затова се помолих: "Господи, ти знаеш нуждата на тези хора. Не позволявай на Сатана да тържествува. Зная, че Ти можеш да направиш този самолет да отлети, така че да има достатъчно време да хвана връзката. Моля Те, Господи, помогни тези мъже да пуснат самолета, така че да имам време да хвана другия!"

Минаха двадесет минути, след това тридесет, след това четиридесет минути когато капитанът каза, че ще излетим след пет минути. "Господи, четиридесет и пет минути. Аз трябва да отлети веднага щом пристигна. Няма никакво излишно време, нито даже минута." Когато излях сърцето си пред Господа, Той ми нашепна в ума ми тези мисли: "Джим, вярваш ли, че аз съм с теб?"

"Да, Господи, аз проповядвам това."

"Вярваш ли, Джим? Вярваш ли наистина, че аз мога да осигурия този полет за теб?" "Дааа - казах малко разтреперан - Вярвам, че Ти можеш да направиш това." "Вярваш ли, че ще Го направя?" Това е по - дълбок въпрос, нали?" "Да, вярвам."

"Ще направиш ли всичко, което можеш, за да хванеш самолета?" "Да, Господи."

"Тогава аз ще задържа самолета за теб."

И когато стюардесата мина, аз я помолих: "Може ли да се обадите до пилота на самолета за Акрон, за да задържи самолета заради мен?"

- Господине - отговори тя вежливо - има повече от четиристотин пътници в този самолет. Не можем да направим това само заради вас.

- Но - започнах да обяснявам - това не е заради баба или дядо, които ще ме чакат на летището. Това е заради цяла зала пълна с хора, пред които трябва да говоря и ако не съм там ...

- Съжалявам, господине.

Помислих си, че вероятно и е трудно да решим проблема или аз бях подбрал неправилно, затова се опитах да помоля друга стюардеса, но получих същия отговор. Тогава промених тактиката и помолих нещо, което може да изглежда много егоистично, но аз не молах за себе си, но заради онези бедни хора, които трябваше да ме чакат в залата.

Мога ли да бъда първия пътник до вратата, когато се приземим?

Тя ме погледна, сякаш искаше да каже: "Вие наистина мислите само за себе си, нали?" След като споделих

проблема си с нея, тя се интересува да ми помогне. "Да, веднага щом самолетът се приземи на пистата, елате до тази врата и аз ще бъда с вас там. Когато вратата се отвори, вървете."

"Добре - казах си - Бог е с мен и стюардесата също. Бог ще задържи самолета." Синсинати е огромно летище с много терминали и безкраен лабиринт от врати. Попитах стюардесата, която ми помагаше, къде точно трябваше да влезе в гигантския комплекс, за да хвана самолета. Имаше да премина през три терминала! Взех пулвера си и го прехвърлих на ръката си. Знаех, че ми предстоеше повече от горещо преживяване. С пулвера и кожената чанта бях до вратата, когато тя се отвори.

Преди години имаше реклама с един футболен играч, който тичаше по летището, прескачайки през багажи и плъзгайки се между хората. Спомняте ли си я? Точно такъв бях аз! Прескачах, лъкатушках между хората и тичах. Изпотен, най - сетне стигнах до моя вход и казах: "Къде е самолета?"

Нямаше никой освен служителката, която ми каза: "Господине, самолетът излетя преди пет минути."

- Но Бог ми каза, че Той ще задържи самолета за мен — измърморих аз.

Тя ме погледна, а това означаваше, че тя наистина ме погледна. Как бих искал да видите изражението и в този миг.

- Господине? - ме попита тя въпросително.

- Да, но вие трябваше да кажете на пилота и да върнете самолета, защото аз трябваше да бъда в него. Бог ме увери, че самолетът ще бъде задържан.

Успях да видя как товареха самолета.

- Не може ли да вземете колата и да ме поставите на стълбата? Зная, че тя е там. Вие трябва да ме качите на нея!

Но тя не направи това. Служителката ме изгледа така, като че ли пред нея стоеше човек, който не е с ума си. Но аз знаех с ума си, че Бог беше Бог на всяка твар и за Него нямаше нищо невъзможно. Аз вярвах в това! Наистина ли слушах Бог да ми говори? Наистина ли беше Бог на всяка твар, както Библията казва? Наистина ли беше загрижен да изпълни обещанието си към мен? Отдалечих се от мястото, където беше служителката и седнах в залата за отпътуване. Наведох главата си и се помолих: "Но, Господи, Ти ми каза, че ..."

"Джим, наистина ли вярваш,, че аз съм Бог на всяка твар? Наистина ли вярваш, че Аз мога да върна този самолет, ако Аз избира това?"

Казах: "Господи, аз ... не зная. Не съм сигурен. Не зная, но мисля, че го направих. Направих всичко, което можах, както Ти ме помоли. Вярвах, Господи. Аз наистина вярвах, но доказателството е пред очите ми ... Да, вярвам, Господи, но помогни на моето неверие."

И докато стоях, борейки се с това, което се беше случило, служителката ме тупна по рамото. Тя

каза:

- Господине. - погледнах към нея и тя продължи - Не разбирам, но самолета се връща обратно към изхода.

- Хвала на Бога! - казах аз, скачайки от мястото си - какво се е случило?

- Не зная - отвърна тя - не зная.

- Вие трябва да разберете - измърморих аз.

- Ще разбере, ще разбере. Аз също искам даузная това!

Тя взе телефона си и се обади на служителя, който стоеше до изхода. След това ме повика, за да ми обясни положението. Изглежда този служител, който ръководеше полета на самолета, а вие сигурно сте го виждали, защото той е един, който стои винаги там с конусообразен прожектор, забелязал, че предната гума на самолета е протрита и беше наредил той да се върне, за да се смени. Това трябваше да се направи, докато аз вече седях на мястото си с наведена глава и Бог ме питаше: "Наистина ли вярваш, Джим?"

Надявам се, че някой ден ще се срещна с онази служителка, тъй като трябва да и задам няколко въпроса. Бях толкова развълнуван, че успях да хвана полета и тогава не казах нищо, но исках да я попитам: "Вярвате ли в Бог?" Исках да я запитам, тъй като улових в нейния поглед, че тя ме смяташе за човек "различен" от другите. Някой ден ми се иска да я попитам, но може никога да нямам тази възможност. Затова искам да попитам вас: "Наистина ли вярвате в моя Бог?"

Приятели, Бог ме избави от сивата мечка. Той ми даде всичко, от което се нуждаех, когато колата ми се повреди. Бог върна самолета за мен. Вярвате ли, че Той е личен Бог и на вас? Мислите ли, че може да ви избави от всичките ви проблеми? Наистина ли вярвате, че Бог има решение за всички трудности или беди, които срещате?

Не, вие не вярвате! И това е отговорът защо имаме проблеми в домовете си, с децата си, със съпругите или съпрузите си и в нашите църкви. Защо не виждате протегнатата Божия ръка като такава? Къде е проблемът? Проблемът е в самите нас! Ние винаги сме заети с търсене на своите си решения, със своята си мъдрост и не отиваме никога при Бога на целия Всемир,

Който има решението. Ние не идваме при Бога, за да му кажем: "Господи, нуждая се от Теб. Моля Те, извеждай ме стъпка след стъпка от моите трудности."

"Защо - попитах Господа - не можа Ти да направиш така, че самолетът да бъде при изхода? Тогава бих повярвал."

"Защото в най-тъмния час, Аз светя най-силно, Джим. Каква беше твоята роля? Да, но спомни си какво се казва в Захария 4:6: "... не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите." Джим, ти трябваше да разбереш, че никой от разговорите ти със стюардесите, никое от твоите фантастични тичания по летището, никой от опитите ти да убедиш служителката да те качи на стълбата на самолета ти направиха добро. Поисках ти да ги извършиш, за да видя дали ще Ми се покориши ще Ми сътрудничиш, но няма сила в нищо, което ти можеш да направиш. Цялата сила е в Мене."

Бог често допуска до нас да дойде най-тъмния час, за да ни избави, да ни напомни, че Той е великият Бог на Универса. Когато търсим Бог постоянно във всичко, тогава можем да преживеем Неговата закрила. Християнският живот се изгражда не само от всецяло преживяване на Неговото ръководство, но и приемане на Неговата сила. "А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии чеда..." (Йоан 1:12)

Бог желае да даде на Своите деца сила, която да ги избави от всички техни трудности, беди и безпокойства. В Исая 58:11 се казва: "Господ ще те води всякога ..." Искате ли това? Бог желае да ръководи живота ви, делата ви. Съгласни ли сте да бъдете ръководени? Тогава ще имате лично преживяване с Бога. Ще имате преживявания, които да споделяте. Може да не бъде самолет, но ви гарантирам, че ще бъде преживяване, с което Бог ви е избавил от вашите проблеми. И когато ги споделите с други хора, те могат да повярват също.

Ето защо Бог допуска да имам тези преживявания, за да могат и другите да вярват, а не само аз.

И така, нека ви попитам отново: "Наистина ли вярвате в моя Бог?"

ГЛАВА 10

БОГ-ВСИЧКО И ВЪВ ВСИЧКО

"Не че сме способни от само себе си да съдим за нещо, като от нас си; но нашата способност е от Бога." (2 Коринтяни 3:5)..

- "Джим, би ли дошъл на събранието на служителите от службата за недвижими имоти следващия месец и да споделиш своите тайни с другите? - ме попита собственикът на службата.
- "С удоволствие."- отговорих аз и щастлив продължих по пътя си. Бях поласкан. Все пак когато започнах работа по продажба на недвижими имоти в планината, някои от същите тези професионалисти, изразиха мнение, че аз ще умра от глад в планината, а сега бях на първо място по продажби, отчасти благодарение на това, че никой друг не работеше в долината, в която живеех. А това означаваше, че аз имах целия списък на продажбите и сам ги извършвах. Цял живот съм се занимавал с продажби и чувствах, че съм разбрал едно или друго от взаимоотношенията между купувачите и продавачите. Разбира се, че можех да споделя методите и технологиите, които ми помагаша работата ми да бъде успешна.

Всичко беше добре до моето тихо време с Господа следващата сутрин. Господ ми зададе въпрос, на който аз няха готов отговор.

"Джим, ще кажеш ли на служителите истинската причина за успеха си? Или просто ще споделиш с тях какво е изиграло твоето човешко естество, за да ти помогне да успееш?"

"Но, Господи, - запротестирах, желаяйки да променя посоката на разговора - те не искат да Те познават - Теб, Човекът зад моите методи. Те се интересуват само от методиката ми."

Знаех, че мъжете и жените, които щяха да присъстват, не очакваха каквото и да е духовно подчертаване и в ума ми започна мисловна битка. Какво би станало ако аз се изправа и им кажа истинската тайна на моя успех? Можех да си представя, как те ме молят да напусна трибуната точно по средата на изложението си. И най-после, ако не можеха да ме изгонят навън, знаех, как те не биха се интересували от къде идвам и много вероятно бе всички колеги да се отвърнат от мен и да ме изоставят. "Но, Господи, не мога да направя това!" И въпреки това внушението не си отиваше. Трябваше да взема решение и накрая казах на Господа, че ще им разкрия истинската тайна на успеха си.

Денят дойде. Когато се изправах пред трибуната бях силно развълнуван, гледайки към хората, дошли да чуят моите тайни. Вълнувах се как ще бъдат приети известията ми. Осъзнах, че трябваше да завися изцяло от Бога. Не ми беше за първи път да се боря в сърцето си едновременно със страх и зависимост от Бога. Но преди да продължим, нека да споделя с вас тази история:

Постоянното всмукване на дълбочинен въздух предизвикваше странен шум под водата във водоема. Сали, моята водолазна партньорка, изглеждаше уверена и добре подготвена, макар че нямаше бионичен компенсатор (приспособление, което поддържа плаващото тяло на повърхността на водата). Това беше нещо, което не оправдаваше нашия малък опит. Макар че бяхме заявили компенсатори, те не бяха пристигнали. Наскоро бяхме получили сертификат за водолази. Това изискваше често да се връщаме в басейна, за да упражняваме своите умения. Като водолази от онези дни обличахме старомодни скафандри с всмукателни отвори, през които можехме да поемаме допълнително въздух, когато беше необходимо. И двамата слагахме колани с тежести, плавници, маски и резервоари, които бяха, разбира се, снабдени с регулатори, имащи измервателни уреди и всмукателни отвори.

Сали и аз изпълнявахме нашите упражнения, нужни за сертификата ни, като водолази в този същи водоем. Бяхме минали много часове по теория, за да се научим как да регулираме способността си да се задържа на повърхността на водата. Когато дробовете на човешкото тяло са изпълнени с въздух, тогава то естествено се задържа на повърхността на водата. Това означава, че когато то се потопи под водата, ще започне да се издига към повърхността. За да остане водолазът под водата той трябва да използва един от двата метода. Първият е тласкане, движение напред. Водолазът използва собствените си усилия, за да придобие сила, необходима да запази тялото си под повърхността. Същото прави и детето в детски плувен басейн, когато бързо се потапя под водата, за да си вземе играчката от дъното му.

Според водолазите има такива, чиято цел е да прекарат известно време под повърхността на водата, без да имат желание да бъдат там през цялото време, нужно е те да полагат усилие да се задържат на известна дълбочина. Следователно те използват другото решение - носят колани с тежести, за да преодолеят естествената способност на тялото да се издига на повърхността на водата. Но не всяка използвана тежина, ще постигне това. И водолазът работи здраво, за да намери баланс между тенденцията на тежината да го тегли надолу и естественото желание на тялото да го издигне нагоре. Бионичните

компенсатори позволяват на водолаза да увеличи или намали способността на тялото да се издига на повърхността на водата чрез добавяне на въздух, колкото е необходимо от резервоара. Теоретически, старите модели скафандри и напълнените с въздух резервоари, които Сали и аз носехме, работеха на същия принцип. Бях изучил принципите на водолазното дело, познавах и физическите принципи, включени в него. Достигайки до дъното на басейна, който бе около 150 метра дълбок, открих, че имах малко отрицателна способност да се издигам нагоре и затова се спуснах бързо към дъното, издигайки облак от тиня, който замъгли погледа ми и направи гмуркането ми под водата по-малко желано.

Спомнете си, аз знаех принципите, които ръководят гмуркането. Тези принципи ми казваха, че ако аз прибавех малко въздух в скафандъра си щях да отскоча от дъното. Така че, аз пунах регулатора, взех отвърстието и започнах да духам. Но по някаква причина, не бях в състояние да вкарам много въздух в скафандъра. Както по-късно научих, причината беше дълбочината. Колкото по-дълбоко сте под водата, толкова по-голямо е налягането, което се упражнява върху всеки квадратен сантиметър от тялото ви. И така, не можех да приложа достатъчно сила от белите си дробове, за да преодолеем налягането, което животоспасяващият ми скафандър изпитваше, тъй като не влизаше въздух в него. Друго затруднение е, че когато издухвате въздуха си на такава дълбочина при такова заобикалящо налягане, вие всъщност издишвате навън! Затова когато се отказах от скафандъра и потърсих регулатора, аз реално се нуждаех от вдишване.

Но аз не можех да намеря регулатора. Като аматьор, не бях напълно разрал, че той бе отскочил зад мен. Друга аматьорска грешка - бяха ми поставили резервоара твърде високо, което ми пречеше да погледна зад мен и да го откроя. Бях почти паникьосан. ^J

Имах само няколко избора. Можех да сменя резервоара и да откроя регулатора, но аз не бях подготвен за такава маневра. Можех да отида да потърся Сали или някой друг водолаз, макар че никой не се виждаше в момента. Знаех, че всеки водолаз - дори и онзи, който никога не ме е виждал преди - ще ми помогне със своя въздух. И накрая, можех да направя свободно издигане до там, където знаех, че има въздух. Избрах свободното издигане.

Но това решение носеше друг проблем. Водолазът не може да се издига по-бързо от мехурчетата, които изпуска, ако трябва да преодолява спазмите, силно болезнено, понякога животозастрашаващо състояние, когато има твърде много азот в кръвта. Нямах останал въздух в дробовете си, за да издухам каквито и да било мехурчета, затова направих стъпка, която изглеждаше да е правилна и започнах да мисля за "каквото и да става."

А какво би станало, ако аз не можех да стигна до повърхността поради загуба на съзнание от липсата на въздух? Това бе напълно възможно! Тялото ми крещеше за кислород в този момент. Поставих едната си ръка върху отпуснатата халка на колана, а другата — върху контролния бутон на патрона с въглероден диоксид (CO₂). Скафандърът ми беше снабден с такъв патрон, за да се надува когато трябва да изпълнява основната си цел - да бъде животоспасяващ скафандър. Знаех, че пълното му надуване би ме извело на повърхността на водата и даже в безсъзнание би ме изтласкало на нейната повърхност. Снемането на полена би дало на скафандъра възможност да ме извади даже по-бързо, но не трябваше да рискувам със спазмите, ако това не беше абсолютно необходимо.

И на около половината път това се случи! Неволно се опитах да поема дъх, а имаше само вода. Зная какво чувства давец се човек. Загребах с двете си ръце и когато скафандърът се наду и изоставих колана бях изтласкан на повърхността на водата, кашлящ, пръскайки слюнки и държейки устата си широко отворена. Носейки се по повърхността бях толкова благодарен за морето от въздух, което ме заобикаляше. Върнах се от неприятелска, вражеска територия, в която човек никога не е бил определен да живее. В това негостоприемно място бях напълно зависим от моя апарат за дишане. И когато загубих неговия контрол, средата в която се намирах, започна своя безмилостен и невъзмутим опит да ме погуби.

Така е и с вас, мои приятели. Всички ние живеем в свят, изпълнен с грях, в среда, която Бог никога не е възнамерявал да създаде, за да живеем в нея. Затова трябва да оставим цялата си зависимост от Бога - нашият апарат за дишане, ако мога така да се изразя. Когато загубим от погледа си тази зависимост, откриваме себе си носени от течението на Морето от грях, на океана, толкова изпълнен с опасности, колкото бе и клопката на най-дълбоката част на водоема.

Но има един проблем. И вие го знаете, и аз го знам от опит. Нашето цялостно съществуване почти изглежда да е планирано да пречи на постоянната ни зависимост от Бога. Животът е твърде безочлив! Всички видове мисли и чувства изскачат и изискват нашето внимание. Съблазнителната красота на рекламираните модели привлича интереса ни. Децибелите и хипнотизиращия ритъм на модерната музика настояват да ги слушаме. Желанията и изискванията на плътта идват към нас почти с връхлитаща сила. Ако останем в състояние на зависимост от тях, нищо чудно е да се намерим отделени от Бога.

Мнозина от нас имат вродено желание да общуват с Бога както общува приятел с приятел. Но в действителност, няма значение какво желаем, обикновено завършваме общуването със себе си. Объркваме се От мисли и се разяждаме от това, какво може да ни се случи в бъдеще. Тази наклонност да анализираме състоянието си често води до неуспеха ни да зависим напълно от Бога. Понеже мислим за това неблагоприятно идваме до заключение, че всички ние твърде често пренебрегваме тихия глас на Бога, Който ни говори чрез съвестта ни. Това е ужасен жребий за нас, подобен на този на Джойс от следващата история.

- Джойс, как си? - попита Сара, когато я срещна в пощата.

- О, Сара - отвърна Джойс, гледайки към нея - ще ти кажа истината, останала съм без сили.

Двете жени бяха приятелки, членове на една и съща църква, но винаги бяха на противоположни позиции. Джойс бе направила кариера и беше самотна майка, отглеждаща децата си от няколко неуспешни брака. Сара не работеше, грижеше се за дъщерята си и имаше щастлив брак. След като Джойс сподели напрежнатия си живот, Сара погледна приятелката си състрадателно. Беше ясно, че животът контролираше Джойс, вместо тя да контролира живота си. Преди и Сара беше в същото състояние, но сега вече знаеше, че само когато правеше разписание на нещата, само тогава имаше възможност да контролира изискванията на живота си. Сара внимателно посъветва Джойс, че животът ѝ би станал по-спокоен и по-уравновесен ако тя си прави предварително разписание.

Джойс знаеше, че Сара имаше строго разписание и докато това можеше да бъде всичко за нейното семейство, тя се почувства обидена от загатването, че животът ѝ е извън контрол. Заемайки позата на мъдра и учена жена, тя говореше на Сара, така като че ли пред нея стоеше дете, към което търпението ѝ се бе изчерпало.

- "Ти просто не разбираш, какво е да бъдеш самотна майка - каза сопнато Джойс, използвайки често повтаряната от нея линия на поведение, която ѝ беше станала навик. Освен това и аз имам разписание. Само че то е по-непринудено от твоето."

След това тя си тръгна и Сара тъжно погледна след нея. Докато изглеждаше забавно "непринуденото разписание" на Джойс, Сара се почувства наранена от отношението на приятелката си. "Само ако имаше желание да послуша" - обясняваше по-късно тя. "Аз щях да ѝ помогна, но тя не искаше." Джойс се беше отдалечила от мястото където можеше да бъде, отблъсквайки ръцете, които се бяха издигнали да поемат товара ѝ.

Защо ви разказвам тази история? Защото вие и аз приличаме много на Джойс. Премисляме работите си, планираме извън тях и ставаме толкова убедени, че нямаме друг избор, и когато Исус ни предлага друга посока на действие, често ние сме като Джойс. Оставяме Го тъжен, наранен, копнеещ да вдигне товарите ни, но без да може да ни помогне, понеже не желаем това.

Библейската история на Божия народ в по-голяма или по-малка степен, е изигравана и в нашия живот. Еврейският народ отказваше Божието ръководство и избиваше Божиите вестители, изпращани до него. И ние отказваме Божието ръководство и след това обвиняваме онези, които ни носят вест на изобличение. Колко често думите на Исус изговорени за Йерусалим могат да бъдат отнесени и за нас? "Йерусалиме, Йерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чеда, както кокошката прибира пилетата си, но не искахте!" (Матей 23:37, 38).

Когато пътувам по света, стоях в ужасно пусти домове — домове на хора, които искрено вярват, че са християни. Срещам толкова много хора, които са затворници на мислите си. Често живеят с миналото, погълнати от вчерашните грешки. Те прекарват дните си в себеоправдание. Тези личности са често първите, които признават за допуснатите от тях грешки, но изглеждат слепи за факта, че не са се научили на нищо от тях. Миналите им грешки са резултат от упованието им в самите тях и това продължава, докато мислите им властват в живота им.

Жената, която дойде при мен, ясно демонстрира това. Бях провел евангелизационни събрания и бях забелязал нейната мрачна фигура, когато вървеше по пътеката между редовете в църквата. Погледът ѝ бе унил, а тя изглеждаше като че ли носи товара на света. "Брат Хонбергер - започна жената - искам да поговоря с вас за моя съпруг." Струваше ми се, че тя беше сама. Не бях забелязал никакъв мъж, който да бъде с нея. Но вече бях почувствал какви бяха нейните проблеми - съпругът ѝ не беше техния източник.

- "Мога ли да ви попитам нещо?" - я помолих. Тя кимна, макар да изглеждаше обърквана от неочаквания въпрос.

- "От кога започнахте да имате зли мисли спрямо вашия съпруг?" Тя ме погледна втренчено, а аз продължих - "Виждам всичко, изписано на лицето ви. Обзалагам се, че вие никога не сте имали свобода на мислите си към вашия съпруг. Имали ли сте такава?"

- "Не." - призна тя. Тя нямаше такава свобода.

- "И сега искате да разговарям с вас за съпруга ви. Но той даже не е тук. Ако искате да разговаряме, доведете го тук, но аз не мога да направя това без него. Разбира се, мога да ви кажа как можете да имате свобода на мислите си, как можете да имате правилно отношение към него за първи път във вашия съвместен живот. Ако искате да разговаряме за това, ще бъда радостен да ви помогна."

Тази жена живееше с негативни мисли, и това се бе отразило върху цялото ѝ изражение. Изглеждаше мрачна и огорчена, защото наистина беше такава. Искаше да разкаже за грешките на съпруга си и да научи как той да се промени. Най-добрият начин да въздействаш на един от съпрузите да се промени е да имате същата промяна, същото преобразяване във вашия живот. Защо съпругът на тази жена трябваше да поправи нещо с религията си, след като самата тя беше очевидно отчаяна?

Ако мислите ни не са под контрола на Христос, ние мамим себе си, да мислим, че сме християни. Мислите и чувствата изграждат характера ни, който притежаваме и затова е толкова важно Христос да ги контролира. Ако желаем да подчиним мислите си на Исус, те повече няма да ни контролират. Но това е повече отколкото просто предаване на мислите ни. Много повече дори, това е определено желание да се покорим на Господнето отсъждане, когато Той ни призовава да предадем всяка мисъл на Него. И аз мислех, че такава ситуация би ме направила потиснат човек, би ме принизила до състоянието на робот. Но когато я изпитах, намерих особена свобода, която идва от постоянната зависимост. Изведнъж нещата започват да се вършат по такъв начин, за който и не сме сънували и откривате такава радост в живота, понеже някой друг ги ръководи и контролира. Позволете ми да ви демонстрирам това.

След евангелизаторски събрания през уикенда, щяхме да стигнем до място, което беше на разстояние само един

ден път от дома на Салината майка. Тъй като знаехме за това предварително, ние планирахме нашия маршрут да включи вземане на кола под наем от летището, с която да отидем до там и да я посетим. В повечето случаи, службите за коли под наем предлагаха определено заплащане и неограничени километри. Но на това място те не предлагаха неограничен километраж и аз се споразумях за заплащане, което включваше километрите, които трябваше да измина при движението по международния път E-800.

Когато стигнах до гишетото на службата, преди мен чакаха трима души. Бедната жена зад гишетото изглеждаше, че е нова служителка и се мъчеше да се справи с компютъра, докато клиентите пред мен започнаха да негодуват за закъснението. Бях последният клиент, след мен нямаше никой и аз успях да разбера, че служителката беше изморена. Другите клиенти бяха груби и когато тя изтегли от компютъра моята резервация всичко беше грешно!

"Джим, извини се на тази жена, че си трън в очите й." - Господ ми прошепна в мислите ми.

"Да се извиня? Господи, но за какво? Не съм направил нищо, което да е неточно." Това е тенденцията за себеоправдание, която толкова често позволява да отблъснем настрана Бога, като се опитваме да тичаме по нашите пътища в живота. Можех разумно да осмисля чувствата си. Аз също бях уморен. Предстоеше ми дълъг път и това, което плътта ми искаше, беше тази жена да се съвземе и да ме обслужи добре.

"Джим, Аз искам да се извиниш, не заради това, което си направил, но заради тази жена."

Все още не бях напълно убеден, но се обърнах към жената и й казах: "Съжалявам, че съм трън в очите ви."

Тя ме погледна учудено за момент, след това отговори: "Господине, аз..., искам да ви кажа, че вие не сте трън в очите ми. Просто това се случва понякога."

- "Мислите ли, че можем да решим проблема?"

- "Господине, сигурна съм че можем!"

И тя го направи, макар че това изискваше обаждане до бюро за международни резервации и две обаждания до нейния началник въщи в неделя. След час я оставих с нужната ми кола и с правилното заплащане. "Зная, че това е било труден ден, но облегнете се на Исус." - казах аз, когато напусках гишетото. "Той има силата, с която можем да преинем през житейските ситуации."

Никога няма да забравя нейния отговор. Тя се усмихна мило и каза: "Благодаря ви много, че бяхте така разбиращ!"

Беше ми нужно един час, за да потегля по предназначения път, но в избора си на себеотричането, напуснах летището като че ли се намирах на върха на света! Знаех, че Бог ме бе използвал да докосна някое друго сърце и да го окуража! Аз естествено не притежавам мъдрост, за да узная какво да кажа, за да смекча трудна ситуация като тази. Но се научих, че ако съхранявам зависимостта си от Бога, душата може да бъде докосната. И в този процес, аз се преобразих и изпитах страхопочитание към мъдростта и милостта на Бога, Който си грижеше толкова много за тази жена и за нейния труден ден и Който искаше да ме използва, за да й говоря съчувствителни думи.

Нека заедно с мен се върнем назад във времето, в една зимна вечер преди повече от десет години, когато започвах да научавам за зависимостта си от Божията мъдрост.

Минаваше пет часа и слабото зимно слънце беше залязло. Мрак покриваше планината и скоро се появи слабата лунна светлина. "Татко, нека да отидем да се пързалияме!" - възкликна Матей, когато аз се отпуснах на шезлонга.

Спомняте ли си, какво ви казах по-рано за внезапните проблеми в живота, които имат тенденцията да блокират зависимостта ни от Бога? Плътта ми искаше да каже нещо подобно на това: "Какво искаш, аз вече се изкъпах и последното нещо, което искам е да изляза навън и да се изпотя при пързалиянето ли? Така ми е приятно и не искам да излизам."

- "Матей, аз вече се изкъпах..." - започнах аз. "Джим, попита ли ме какво трябва да направиш?"

- "Не, Господи, но..."

"Джим, трябва да отидеш да се пързалияш със сина си."

Бях се научил, че християнският живот е връзка от избори и аз направих моя. "Хайде да вървим" - казах на Матей. Как бих искал да можехте да видите лицето му. Моят предишен коментар за изкъпването му беше вече подсказал за избора ми и той беше започнал да се оттегля с мисълта "аз знаех, че ти нямаше да дойдеш." Но сега лицето му се отпусна и той се завтече да се приготвя.

Християнският живот е живеене чрез принципи вместо чрез чувства, което е добро нещо, тъй като чувствата както виждате бяха променени когато Матей ме поведе нагоре по пътя, вървах по нанагорнището и се изпотих, а комфорта от топлата стая и отпускането на шезлонга сега бяха вече спомен. "Господи, не е ли това просто, за да ме смириш?" - аз се помолих. Нямаше отговор.

Най сетне започнахме да се спускаме надолу и аз изпреварих Матей. Когато навлязохме в гъстата гора, лунната светлина почти не можеше да проникне между дърветата и подтискащ мрак изпълваше въздуха. Почувствах, че трябва да спра в това зловещо място и да изчакам Матей. И когато той дойде и застана до мен, го попитах: "Сине, ако ти беше на това място, а аз не бях с тебе, какво би чувствал?"

Светлината беше много слаба, но въпреки това успях да видя отговора, изписан на лицето му, преди да ми каже каквото и да е. "Благодаря Ти, Господи!" - казах шепнешком. Виждате ли, аз не знаех, дори не бях очаквал, че думите на Матей ще потвърдят впечатлението ми.

"Татко, бих се уплашил до смърт!" Моят по-голям син Матей, се страхуваше от тъмнината! Бог знаеше всичко това, но не и аз. Само чрез покорството към Бога и чрез съгласието ми да се пързаям със сина си можах да разбера проблема и да му помогна чрез Божията благодат да преодолее и победи този страх. Това не ми беше непознато. Можех да му съчувствам. И аз бях уплашен от мрака на целия си живот, докато да стана християнин.

Разговарях с Матей за това и споделих с него, как аз преодолявам тези страхове. След като ги предавах на Бога, търсех възможност да посрещам смело тези сатанински лъжи и да потвърждавам, че те не са истината. Матей се хвана здраво за идеята и настойчиво желаше избавление от тези зли чувства. Скоро го видях да упражнява принципите.

Например, една вечер майка му го помоли да вземе нещо от гаража и докато видимо се колебаеше, той се съгласи да отиде там с прожектора. По обратния път за дома той бе чул Божият глас да му прошепва в тишината: "Защо не опиташ без прожектора?" и той опитал без него. С радост бе узнал, че няма повече стягащи връзки, когато бе видял, че може да върви в тъмнината без да се страхува.

Изминаха няколко месеца изпълнени с малки инциденти и практически уроци подобни на този. Стъпка след стъпка страхът му от тъмнината беше преодолян. Моля ви, не разбирайте погрешно случилото се. Не беше негова собствена заслуга да победи този страх дори и с нашата помощ. Но Матей спечели победата над Сатана, който го измъчваше с тези мисли на страх, единствено с Божията благодат. Той се научи да ги предава на Исус и да ги оставя на Него.

Почти по същото време, трябваше да летя от Монтана до Мидуест, сменяйки самолета в Солт Лейк Сити и след това отново в Мидуест. Самолетът закъсня и аз пристигнах в Солт Лейк Сити, след като току що моят самолет бе излетял за Мидуест. Трябваше да чакам преди да взема друг самолет, затова седнах. Започнах да се моля на Господа, Който чрез Своето провидение да направи нещо, така ме да мога да направя връзката в Мидуест навреме и да не безпокоя онези, които щяха да ме посрещнат за моите евангелизаторски проповеди. Но изглеждаше, че това нямаше да стане. Както седях в чакалнята погледът ми изведнъж се спря върху гишетото за записване за ускорени полети и Господ ми нашепна тази мисъл: "Иди и се запиши за ускорен полет."

"Но аз не чувствам да желая това. Пропуснах моя самолет и едва ли има смисъл да се записвам за ускорен полет." Бог често върши неща, които от гледна точка на човешката мъдрост и разум ни се струват, че нямат никакъв смисъл. Истинското Му намерение е прикрито. Но аз станах от мястото си и се запътих към гишетото, защото се бях научил да позволявам на Бога да бъде всичко във всичко за мен.

След като казах на служителката, че искам да се запиша за ускорен полет, тя ми поиска билета. Това беше малко необичайно, но аз ѝ го подадох.

"Кога ще трябва да летите, за да хванете връзката в Мидуест?" Аз ѝ казах кога е връзката ми, а тя отговори: "Господине, имаме точно сега полет за там и аз мога да ви запиша за него." А този полет не само щеше да ми даде възможност да направя следващата връзка, но даже щях да бъда доста по-рано там!

Защо Бог беше използвал прикритието на записването ми за ускорен полет, за да помогне на моята борба? Помислете си каква щеше да бъде реакцията ми, ако Той ми беше казал: "Джим, отиди до гишетото за ускорени полети и служителката там ще ти уреди по-ранен полет." Знаете, нали. Добре. Аз бих поспорил с Бога. Все пак е смешно да се мисли, че служителката по ускорените полети има по-добра информация от гишетото за самолетните билети.

Бог е толкова благ, че Той често ни избавя от самите нас, като ни измъква от нашите познания, които могат да ни попречат. Затова Бог понякога ни моли да направим нещо под предлога, че ние наистина разбираме и ще действаме. Той, Който вижда края от началото, в Своята премъдрост подрежда събитията в наша полза. На какъв чуден Бог служим! Засрамващо е, че толкова малко от всички претендиращи да бъдат християни, действително Го познават. Учудващо е, че повечето от църквите понастоящем издигат не Христос, а себе си Църквите, религиозните училища и колежи са издигнали себе си в големи бюрократични институции, които са забравили истинската цел на своето съществуване. Днес, църквата общо взето връща новоповярвалите към себе си, вместо към Бога. Паричните средства стават източник на сила на всички тези институции и всичко, което пречи на свободното прииждане на средства, е отстранено. Затова, ние стоим, доволни да убеждаваме църковните членове, че са новородени и спасени, вместо да ги учим да направят Бог всичко във всичко в живота си. Това е страшен запис на небрежие, с който християнската църква трябва един ден да се срещне. Това издигане на институцията, това свързване на хората с църквата вместо с Бога беше ясно изобличено от живота и смирението на Исус. Той не се противопоставяше на църквата по Неговото време, но беше повече загрижен за личната жива връзка с Него отколкото за членството в църквата. В много случаи и днес църковните служители са изправени пред същата дилема. Тя беше и пред мен, когато стоях пред хората, занимаващи се с продажбата на недвижими имоти. Да споделим ли известната, очакваната вест или да споделяме с нашите слушатели това, което може да преобрази техния живот, дори с риска да бъдем

непопулярни или смятани за критикуващи?

Представянето си започнах с добрите методи за продажба и връзката между продавачи и купувачи. Тогава казах: "Ако вие следвате стъпките, които очертах пред вас този следобед ще постигнете успех във вашата практика, но не от този вид, който аз имам. Той е от вида подобен на рецептата на моя син за сладки. Всеки обичаше неговите сладки и той даваше основната рецепта на всеки, който пожелаеше. Но когато те си отиваха у дома и приготвяха сладките, след това се оплакваша, че не са като неговите. Така е, защото синът ми използваше тайна съставка за своите сладки, което никой друг не можеше да направи. Приятели, има тайна съставка и за моя успех като продавач на недвижими имоти."

"Тайната е жива връзка с Господ Исус Христос, всяка минута, всеки ден. Тя ми дава възможност да помоля Господа за това, което е най-доброто за моя клиент. Позволява ми да оставя настрана амбицията и загрижеността си за печалбата от продажбата и да кажа на някои от клиентите, че този имот или тази околност не са най-добрите за живеене. Мога да кажа на вашата съпруга да не иска мястото да бъде много отдалечено от града. А предлаганото място е точно такова. Понякога казвам на други клиенти, че ще направят големи дългове: "Банката вероятно ще ви отпусне заем, но тя няма да се погрижи когато вашето щастие остане на пътя. А аз съм загрижен, затова продайте друг имот преди да купите."

"Приятели, тайната на успеха е, че не аз съм продавача, а Бог! Той просто ми позволява да действам като Негов представител. Това е тайната на успеха, която всеки може да използва, ако пожелае."

Спомнете си колко много се безпокоях и измъчвах от тяхната реакция? Да, но поне 90% от присъстващите дойдоха и ми благодариха за представянето. Казаха ми, че то ги е върнало към детското им възпитание. Доста бяха доловили и нещо друго. "Ще продължаваш ли с недвижимите имоти? Ти трябва да станеш проповедник!" Тогава малко разбирах колко пророчески бяха техните думи.

И така, какво ще кажете вие? Знам, че не можете да се радвате на живота, по пътя на който сте били. Трудно е да се диша без апарат за дишане. Искате ли да опитате да зависите напълно от Бога? Ще Му позволите ли да бъде вашето "всичко" и да Го направите "всичко" във всяко нещо, което правите или мислите? Той ви кани: "Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени..." (Матей 11:28). Елате при въздуха. Елате и направете Бог всичко за вас. Апостол Павел казва: "...облечете се с Господ Исус Христос..." (Римляни 13:14). Той е вашия регулатор за дишане. Той е Единственият, Който ви дава възможност да издържите в този свят на грях. И след като се облечете в Него, никога не позволявайте Той да си отиде от вас!

ГЛАВА 11 ЧЕТВЪРТА ОСНОВНА ТОЧКА

"... Докога ще се колебаете между две мнения? Ако Йехова е Бог, следвайте Го! Но ако Ваал е бог, следвайте него! А народът не му отговори нито дума." (3 Царе 18:21).

Сълзите ми се стичаха от очите ми без да мога да ги спра. Капчиците скоро образуваха тънки струйки надолу по бузите ми и падаха върху леглото ми, а други достигаха до носа ми, докато започвах да капят върху Библията ми. Не зная колко време продължи това. Но преди да стане достатъчно дълго, Сали се събуди и ме погледна: "Скъпи, защо плачеш?" - ме попита тя.

"Откъде да започна?" - чудех се аз - Дали да започна с проповядването през почивните дни? Или да се върна към поканата? Как да го обясня, когато Сали беше, без да усетя, включена от самото начало? Накрая реших да започна от най-доброто място ... от началото! Затова си поех дълбоко въздух и започнах да разказвам историята за четвъртия основен момент.

Речниците определят думата "основен" като нещо, към което друго нещо се върти, като централен, главен, съдбоносен или критичен момент. Тази сутрин заедно със Сали трябваше да взема определено решение, което да изпълни това обяснение. Всъщност решението беше четвъртия от няколкото основни момента в моя живот, който долових и осъзнах във връзката си с Бога.

Когато, в началото започнах да изучавам Божието слово и разбрах, че то беше повече от предания и молитви, бързо достигнах до първия критичен момент във връзката си с Господа. Ако аз приемех

Неговото слово като основен водител в живота ми и сериозно прилагах истините, които то съдържаха, значими промени щяха ли да настъпят в начина на живот, който водех, щях ли да пожелаая Бог да има тази голяма власт в моя живот?

Реших да направя тези промени и да приема Божията изявена воля за живота ми. Открих, че това промени и начина, по който гледах на себе си и на семейството си. Отказах цигарите и алкохола, защото разбрах, че тялото ми е храм на Бога. Христос беше умрял за мен и бе платил пак за мене с цената на Своя живот, затова аз не съм си "свой", за да върша каквото си искам. Когато научавах повече от Библията, се опитвах да споделям и моята ревност - макар тя да беше с добри намерения - да забивам клин между семейството си и себе си. Изборът да опитам и следвам Божието слово драматично промени посоката на моя живот. Така че, първият ми критичен момент беше приемането на Божието слово като абсолютен авторитет в живота ми.

"Вторият ми критичен момент дойде, когато разбирането ми за Божието слово ме доведе да се присъединя към църква, различна от онази, в която бях израстнал. На някои хора им се струва, че могат да сменят религиозните деноминации, както си сменяме ризите, но за мен това беше съдбоносна стъпка. Осъзнах, че към истинската религия не можем да се отнасяме несериозно. За мен това беше трудно нещо за осъзнаване, макар че бях израстнал с определени вярвания и поучаван от искрени родители. Всички тези факти не правят религията практическа, животопрменяща сила.

Третият критичен момент беше когато Бог ме убеди, че е нужно да се преместим в пустото планинско място и да станем истински преобразени. Това беше борба, понеже мнозината, които мислехме за твърди християни, се противопоставиха на нашите планове и работеха упорито да ни убедят, че сме на погрешен път. Сега ние разбрахме отвъд всички съмнения, че сме направили правилния избор.

Може да се спори, дали всеки път когато вие и аз се изправяме пред избор, ние сме в критичен момент и това до известна степен е истина. Но критичните, основни моменти за които ви говоря, са далеч по-простиращи се, животопрменящи избори, които променят посоката на нашият живот.

Когато Мойсей изпрати дванадесет съгледвачи, за да съгледат Ханаанската земя, десетимата от тях донесоха обезкуражаващи вести на народа. Само двама бяха изпълнени с вяра и надежда. Народът беше в критичен момент! Техният избор да не приемат вестите на двамата съгледвачи и да се обезсърчат, отне възможността на цяло поколение да се радва на обещаната земя.

След няколко прекарани години в планината, изведнъж почувствах, че съм изправен пред съдбоносно критично решение. Бяхме намерили почти всичко за което дойдохме в планината. Бяхме опознали истински Бога и бяхме израснали в по-близка връзка с Него. Научаването да подчиняваме собствената си воля и собственото си "аз" и да ги предаваме на Бога доведе до учудващи резултати. Бяхме се придвижили от това да "бъдем бракосъчетани" към имането на истински брак. Семейството ни се промени в истинско семейство! Работата ми като служител по продажби на недвижими имоти осигуряваше добър доход за семейството ми. Нямахме дългове, а аз работех само три дни в седмицата. Влиянието на външния свят беше сведено до минимум, дори и при моя ангажимент с работата, ние отивахме в града не повече от два пъти в месеца. Бяхме осъществили и живеехме нашата мечта.

И в този успешен момент, Господ каза: "Джим, Аз искам да оставиш работата си в службата за недвижими имоти. Искам да работиш за мен през цялото си време като мой служител. Фокусът на смирението ти ще бъде възстановяване на живота, възстановяване на брака и възстановяване и обновяване на семейството."

Спомням си какво отговорих на Бога: "Господи, не мога!" И бях прав, със своята сила не можех да служа на Господа, но това не беше всичко, което мислех. И наистина мислите ми изявяваха чувствата ми. "Уредил съм си живота, Господи - мислех си аз - Ти ме молиш за твърде голямо нещо."

Преди това, бях канен от хора, които ме познаваха да проповядвам тук и там. Бях преуспял служител в службата за недвижими имоти. Имах добър доход и времето ми за проповядване беше между другото. Но сега ми се струваше, че Господ иска твърде много от мен.

И когато мислех за това, вътрешно се борех, какво решение да взема. Спомних си за живота на Мойсей, който беше на път да става цар, фараон, когато Бог го призова да остави това зад себе си. Тогава си спомних за Петър и другите рибари, които Исус повика, за да Го следват. Бяха повикани да следват този беден и непризнат Проповедник. Тези избори бяха критични моменти в живота им. Нищо нямаше да бъде същото, без значение какво те решаваха. И веднага разбрах, че този призив за служене, беше критичен момент и за мен.

х) Скъпи читателю, ти също имаш критични моменти в живота си днес. Не зная какво Бог иска от тебе, но направи го и Светият Дух ще бъде с тебе. Проблемът идва когато Бог ни моли за нещо, но ние не сме сигурни, че го желаем. Тогава ние навлизаме в "отдалечаване" от Бога. За някои това отдалечаване вгорчава и дори убива тяхната любов към Бога. Всеки има поне веднъж в живота си подобен критичен, съдбоносен момент. Има нещо, което Бог ви е помолвил да направите. Той желае да изберете да навлезете по-надълбоко в живота с Него. Моля се, Светият Дух да постави това решение на първо място в мислите ви, докато четете. Моля се, Бог да не ви дава мир и почивка, докато не Му се предадете напълно. И аз нямаш истински мир, докато се борих с този неочакван призив за служение.

В планината се радвах на плода от начина на живот, за който Бог ни беше призовал и сега трябваше да реша, какво щеше да спечели душата ми от това "отдалечаване" от Бога. Богатият младеж от Библията се бе отдалечил от Бога и това му коства всичко. И аз трябваше да реша дали да работя за Бога или просто да бъда доволен да се ровя в добрия живот, който

бяхме намерили. Ако аз станех служител, който да служи през цялото време, как шах да издържам семейството си? Откъде щяха да дойдат пари? Знаех, че Господ ще осигури, но как щеше да стане това? Наистина ли Бог ме призоваваше? Желаях ли да се оставя със сигурност в Неговите ръце, без да зная от къде щеше да дойде финансовата подкрепа за мен и за семейството ми? Чувствах, че се нуждая от известно потвърждение. Спомних си за Гедеон от Библията и как той използва руно вълна, да потвърждение на Божия призив към него. Започнах да се моля: "Господи, нуждая се от руно вълна за този призив на служене, но не зная какво да поискам от Тебе."

В същото това време, една жена, която познавах, ме покани да говоря пред нейната църква. "Джим - каза тя, като се извиняваше - ние наистина искаме да дойдеш, но единственото време, което имаме е на четвърти юни, празника на САЩ. Заради почивните дни вероятно ще има по-малко и от двайсетина човека. Разбирам те, ако ти не пожелаеш да дойдеш заради малкото хора." Докато тя говореше, дойде Божието нашепване в мислите ми, което казваше: "Това е твоето руно, ако го искаш, Джим." Аз ѝ отговорих: "Разбира се, че ще дойда." Тогава се обърнах към Бога с молитва: "Господи, ако Ти наистина ме призоваваш изляло да стана Твой служител, бих искал да има там хора, на които да говоря. Не мисля че тридесет или дори четиридесет би било чудо, затова Те моля да доведеш петдесет човека - два и половина пъти повече отколкото тя каза, че ще бъдат в църквата."

Бях първият посетител в църквата онзи ден. Бях мотивиран. Искан да видя как Господ ще отговори на молитвата ми. Действително ли Господ ме бе призовал да бъда служител? Сали и аз седнахме близо до амвона и хората започнаха да идват. В часа когато трябваше да изляза да говоря в църквата имаше осем души. "Да, Господи - казах в себе си - досещам се за отговора." И точно тогава вратата се отвори и влезе четиричленно семейство. "Все още са само дванадесет човека, Господи." След това влязоха още трима човека. "Станаха петнадесет." След тях влязоха още двама и с още едно четиричленно семейство станаха двадесет и един човека. Скоро броят се увеличи на двадесет и осем, след това на тридесет и четири, на четиридесет, а след това и на четиридесет и четири. Опитвах се да проповядвам, но чувствата във вътрешното ми естество се вълнуваха! Следях моите бележки по проповедта, но не беше лесно по едно и също време да проповядваш и да броиш. Сигурен съм, че хората са се учудвали, какво беше не наред с мен, след като се отвлечах по време на проповедта. Все още си мислех: "Това не може да се случи." Но ето, че се случи.

Броят на хората продължаваше да расте - четиридесет и осем, петдесет и един, шестдесет. Все още проповядвах и броях и нямаше изгледи това да се прекрати. След малко хората станаха седемдесет и три и скоро след това - седемдесет и осем. Накрая се отказах да броя. Извиках в сърцето си: "Господи, отказвам се да броя! Имам моя отговор!" Хората продължаваха да идват докато малката църква беше пълна!

Да, аз проповядвах със сърце, отворено към тези хора. В мен гореше огън, защото знаех, че Бог ме беше призовал да направя това. След проповедта попитах всеки когото можех: "Защо дойдохте днес?" "Нямахме намерение да идваме днес на църква" - каза един от тях - "но не почувствахме и желание да отидем на къмпинг, както бяхме планирали."

"Не зная - каза друг — просто почувствахме, че трябва да бъдем тук днес."

"Имахме други планове - каза една семейна двойка - но някой ни се обади по телефона и каза, че тази седмица в църквата ще изнася проповед служител, от когото сме слушали проповеди на касети. Много е добър! Идва от повече от 1600 километра и ще бъде тук само един ден - променете плановете си, трябва да дойдете."

И другите споделили истории говореха за телефонно обаждане или отлагане на плановете в последните минути преди проповедта. Само аз знаех истинската причина, защо бяха дошли. Бог ми говореше чрез техните действия. "Джим, ти ме помоли за петдесет, но аз ти дадох повече от петдесет. Аз искам да работиш за Мен!"

Когато говорих с тези мили хора на излизане от църквата, аз си повтарях: "На какъв Бог служиш!"

"Господи, Ти ме помоли да изляза в света и да бъда "ловец на човеци" и ето ме. Аз не съм учил в никакъв педагогически институт, обучен съм в планината от Твоя Дух. Но Господи, на какво желаеш да ги науча?"

"Джим, Аз желая да ги научиш на практическото евангелие за ходене с вяра. Научи ги как да пребъдват в Мене, как да живеят с благодатта и как да я прилагат в ежедневието си живот - в техните бракове, в семействата си, в църквите си, в контактите си със света. Нека да разбират основата на евангелието, което е живото преживяване с Мене. Нека да осъзнаят, че това тяхно преживяване трябва да бъде всяка минута, всеки час, всеки ден."

"И, Джим, както е записано в Откровение 12:11: "Те го победиха чрез кръвта на Агнеца и чрез словото на своето свидетелство; защото не обичаха живота си дотолкова, че да бягат от смърт." Твоето проповядване не бива да бъде обикновено проповядване, което е толкова популярно в църквите днес. Трябва да проповядваш от твоето лично свидетелство - при всяка възможност да свързваш силата на Христос в тебе с надеждата на славата. Така кръвта на Агнеца нека винаги бъде издигана пред хората във всяка проповед, която изнесеш."

"Джим, не бива да обичаш този прекрасен живот, който ти намери с Мене в планината. Вместо това, желая да го оставиш в полза на другите. Аз те призовавам да се отделиш от своето усамотение в планината и да прекарваш време за споделяне на личното си свидетелство с другите, така че и те да открият практическото евангелие, за да преобразят живота си, така както бе преобразен и "твоя живот."

Онази нощ си легнах с разбирането, че Господ ме молеше да оставя доходната си работа в службата за недвижими имоти, с която Той така изобилно ме бе благословил. Но когато на следващата сутрин се събудих в 4 часа и 30 минути, аз седнах на леглото треперещ с Библията в скута си. Великолепното емоционално преживяване от отговора на молитвата ми

беше отминало и сега оставах с действителността на живота.

Трябваше ли наистина да направя това? Накрая казах: "Господи, Гедеон имаше второ руно вълна. И аз, Господи, ако трябва никога повече да не се връщам към това време, ако никога няма да съжалявам за това решение, аз имам нужда от второ руно. Ти трябва да потвърдиш призива за служене с Твоето слово, Господи. Зная, че казах, че ще работя за Тебе ако ти ми изпратиш хора, но и Гедеон беше казал, че ще отиде след първото руно, но въпреки това поиска второ руно за потвърждение."

"Господи, това е труден призив. Имам впредвид че това е решение, да не се гледа никога повече назад. Това е остатъкът от моя живот. Никога да не правя друго, за да върша това, което Ти искаш от мен. Аз никога преди не съм правил такова нещо."

И след това добавих: "Господи, аз желая Ти да потвърдиш призива за служене чрез Словото Си." Разбира се, това е трудно нещо за искане, защото няма стих в Библията, който да казва: "Джим Хонбергер, ти трябва да станеш служител на евангелието."

Тогава седнах с моята Библия. Помолих се и се обърнах към сърцето си, за да бъда сигурен, че няма нещо, което да ми пречи в общуването ми с Бога. Като направих това, започнах да прелиствам Библията, страница след страница почти в продължение на час, докато стигнах до книгата "Послание към Ефесяните", глава трета. И почувствах как Светият Дух ме разтърси и казах: "Господи, чувствам, че тук трябва да прочета!" "Започни от дясната колона, Джим!"

Погледът ми се спря върху стих седми: "на което станах служител според Божията благодат - дар, който ми е даден по действието на Неговата сила."

Разтреперах се от главата до петите! О! Говореше потвърждението! Сега знаех, че Бог ме призоваваше и Неговата благодат щеше да ме поддържа. Седях на леглото със сълзи, стичащи се надолу по лицето ми, докато Сали се събуди. Казах й какво се беше случило и как тя беше част от него, макар че по това време тя нямаше никаква представа. Божият призив към сърцето често е непознат за близките ни. Може да бъдете единственият, който знае, какво Бог иска от вас в този момент. Дори вашата съпруга може да не знае какъв критичен, съдбоносен момент е това във вашия живот, но вие знаете. Всичко трябва да се направи за него. Днес, вие, когато четете тези редове, избирате — дори ако вашият избор е просто опит да отхвърлите този избор. Всички ние трябва да осъзнаем, че когато не решаваме да направим избор, всъщност тогава изборът ни е отхвърляне на това, което Господ ни моли да направим. "Сали - казах аз — когато имаме дом, аз няма да бъда повече в службата за недвижими имоти. Не мога да продам лиценза за посредническата си практика по продажбата на недвижими имоти, понеже Бог ме помоли да я дам на друг мъж." Този християнин и семейството му се бяха преместили в нашата околност от Калифорния. Те не бяха материално добре и мъжът се опитваше да стъпи на караката си. Можех да продам лиценза си заедно със всички придружаващи документи за десетки хиляди долара. Но Бог ми казваше да ги дам на това семейство и да работя с този човек всяка седмица в продължение на година, така че той да обезпечи своето семейство със същите възможности, които Бог бе дал и на мене";

И аз заспорих: "Господи, някой може да ми даде петдесет или шестдесет хиляди долара за този лиценз. Това означава, че те могат да бъдат мои спестени пари. Мога да ги използвам, за да се издържа през следващите две години, докато Ти уредиш нещата с моето служене."

Но Господ каза: "Не, Джим. Твоята зависимост трябва да бъде от Мене, а не от спестените пари в банката."

Тогава отидох в дома на това семейство и им разказах историята си. Помолиха се за това и седмица по-късно, започнах да го обучавам като посредник в службата за недвижими имоти. Отне ми два месеца докато той навлезе в работата и след това обучението продължихме само един път седмично. През септември, бях готов да попитам: "Господи, какво да направя? Ето ме, изпрати мен."

Телефонно обаждане от Калифорния ме молеше да отида и работя с пет или шест семейства, които имаха проблеми. "Това е твоят първи призив, Джим" - ми каза Господ. Зарадвах се и ние започнахме да работим с тях. Връщам се с приповдигнати чувства, тъй като за първи път тези семейства разбираха практическото евангелие, което започнаха да прилагат в живота си. И когато правеха дори малки промени, започнаха да преживяват чудните резултати от живот с принципите и сътрудничеството с Бога.

Бях поканен в дома на приятел, за да разговарям с мъж, който посещаваше нашите събирания. Този мъж беше църковен служител, без да знаех това по онова време. Скоро той трябваше да организира конференция, на която щяха да присъстват повече от петдесет служители от целия свят. В дома му, заедно с други църковни членове, те разговаряха с мен за проблемите в църквата и какво мислеха за тяхното разрешаване. Аз не можех да се съглася с тях. Споделих, че проблемите, съдържащи доктрините и практиката, бяха действително само симптомите на реалния проблем. А той се заключаваше в това, че църквите са напълно загубили от погледа си от практическото евангелие, което може да преобрази живота. Не очаквах това, но този служител ми каза за предстоящата конференция и ме помоли да открия и да закрия тази среща.

Никога няма да забравя проповедта, която изнесох онзи ден, озаглавена: "Кой съм аз?" Споделих пред служителите, че те са напълно неспособни да вършат работата, за която са призвани и че тяхната нужда е постоянната им зависимост от Бога. Когато свърших, мъжете плачеха и проповедта ми промени фокуса на цялата конференция. След нея последваха покани от Европа, Нова Зеландия, Англия и от цяла Америка. Чудех се откъде ще дойдат покани за служене. Бог знаеше. Поканите заприиха след като тези служители, завърнали се по родните си църкви бяха споделили чутото на конференцията. Можех да приема само малка част от поканите. Досега, ние сме говорили в четиринадесет различни страни и в пет щата в Америка.

Бяха отпечатани статии в списания и имах привилегиата да разгласяя евангелието чрез сателитната телевизия. Така аз поставих ръката си върху служенето и никога досега не съм се отделил от него.

А какво ще кажете вие, мои приятели? Отделили ли сте? Има ли нещо в живота ви точно сега, за което Бог ви умолява да Му го предадете, някой критичен, съдбоносен момент, в който да протегнете ръката си към Бога? Не отлагайте. С всичко неизбежно ще трябва да се срещнем някой ден. Няма ли да го решите сега?

Често в края на серията от евангелизаторските семинари питам тези, които са ги посещавали, какво ще направят с вестите, които са чули. Това не е питане, а по-дълбок въпрос, ако те истински вярват. Действията са винаги последица от истинската вяра. Сърцето ми се е вълнувало и често съм плакал когато безброй семейства са поемали задължението да направят евангелието практическа реалност в живота си. Аз ги питам пред цялата аудитория, защото това публично задължение насърчава другите, като в същото време "зацментира" решението, взето в сърцето. Затова и вас моля да напишете за критичен момент от живота си, за който Бог ви моли да Му го предадете. Ако желаете, използвайте дадената по-долу форма или го запишете на отделен лист хартия. Но във всеки случай изберете днес, понеже сега е часът и защото никога пак гласа на Божия Дух няма да бъде по-силен. Моят критичен момент с Бога

Господи, признавам, че съм се отдалечил от Тебе в следното място: ... Днес, аз го предавам на Тебе! Твое дете,...

ГЛАВА 12 КОЛЕБАЕЩИЯ СЕ

"...Още малко и ще ме убедиш..." (Деяния 26:28)

Знаех, че островът на Пол щеше да бъде красиво място. И наистина насладата от гледката му ускори пулса ми. Ритмичното движение на греблата и тихото шумолене на падащата от тях езерна вода беше напълно в хармония със заобикалящата ни спокойна среда.

Изострен подобно на вулкан, островът се издигаше стръмно нагоре от езерото. Красивата му зеленина от време на време даваше лъч надежда на заинтересуваните ни поглед, за почивка на него, и усилваше предчувствието ни. От известно време очаквахме такова пътешествие. Този остров щеше да бъде мястото на ваканцията ни до следващия понеделник.

Семейството ми имаше нужда от тази почивка. Натоварването от пътуванията и мисионирането ме бе накарало да помисля за необходимостта от почивка, което бе изключително трудно за осъществяване в дома. Можехме и определено правехме изключване на телефона, когато се нуждаехме от почивка. Но дори и когато правехме това съзнателно, домашните задължения и служебната кореспонденция упражняваха своето влияние върху нас. Поради това, накрая реших да попитам Пол за почивка на неговия остров. Пол беше мой приятел и ръководител на отдела, в службата за недвижими имоти където работих. Но никога преди това не бях го питал за подобно нещо. "Пол, семейството ми е пренатоварено от напрежение! Нуждаем се от истинска почивка на място, за което никой да не знае как да ни намери. Може ли да ползваме твоя остров? И Пол, докато сме там, има ли нещо от което ти се нуждаеш да се направи - някой ремонт или почистване? Така и ние ще бъдем дарители, а не само получатели."

Пол беше видимо доволен. "Никога не съм правил това преди - каза той - но и никой не е имал желание да направи нещо, за да ми се отплати. Всички просто искат да използват острова, Джим. Аз бих се радвал да разреша на семейството ти да прекара известно време на острова и съм сигурен, че можем да намерим нещо да направите докато сте там."

Моят спомен ненадейно се прекъсна, когато кануто незабелязано се плъзна край пристана. След като пренесохме багажа до върха на възвишението на нашия прекрасен езерен дом, Сали и аз се отправихме отново към пристана. "Момчета - наредих аз - вие ще подготвите и сервирайте храната и когато всичко е готово, слезте долу, за да ни вземете. Ще слезем до пристана, за да се попечем на слънце."

Това може да изглежда странно за един баща който да изисква такова нещо от своите синове - единият на десет, а другият - на дванадесет години. Но ние бяхме научили момчетата да участват в домашните задължения. В твърде много семейства, основно майката сервира на децата. Никой съпруг не бива да позволява това да продължава. Цялото семейство трябва да помага, за да се отнеме товара на цялата домакинска работа от майката. Ако това се направи, семейството ще открие, че

децата не само ще научат ценни уроци, но ще имат майка и съпруг на жена, която ще има време и сили да играе с тях и да споделя техния живот.

Опитайте да отнемете от вашата съпруга или от вашата майка какъвто и да е товар, който останалите членове на семейството могат да носят, и ще откриете, че вашите усилия са повече от възнаграждение на любящо отношение, което тя сега може да вложи към вас и към другите от семейството. Аз съм дълбоко изпълнен с мисълта че съпругата и майката е сърцето на дома и най-сигурната рецепта за щастие в него, е че жената, която играе такава важна роля трябва да има сила и да изпълни определената ѝ от Бога мисия.

Момчетата, както обикновено, бяха приготвили великолепна храна. И тъй като им беше останало малко време до нашето начално време за обяд, бяха слезли долу, за да изследват острова. Отпускането на пристана бе толкова лесно нещо в такава предразполагаща обстановка. Той бе разположен в тясно вътрешно заливче, в което чистата прозрачна вода отразяваше слънцето, а приливните вълни бяха сякаш украсени с диаманти, които искряха, когато те се придвижваха. Цареше спокойствие, мир, наслада и тих разговор, който естествено се зараждаше, докато се радвахме на възможността да сме заедно един с друг. Изведнъж оглушителен шум от стъпки прогърмя по стълбичката, която се издигаше от пристана до останалата част на острова. Матей и Андрию слизаха надолу по стълбите, непрекъснато бърборейки с цялото вълнение и ентузиазъм, които само десет и дванадесет годишните могат да имат. - "Мамо, татко, елате да ги видите!"

- "Какво да видим?"

- "Трамплините за водолази!"

Завладени от техния ентузиазъм, научихме от момчетата, че на западния бряг на острова имаше високи стръмни скали, на които имаше няколко водолазни трамплина. Едната скала беше висока колкото едноетажна, а другата - колкото двуетажна сграда. Момчетата така бяха завладяни, сякаш можеха да скочат от тях в езерото. Дълбоко в себе си те желяеха това, но бяха още твърде малки, за да мислят за подобно нещо, освен ако техния баща не поемеше пътя към тях.

- "Можеш ли да скочиш от тях, татко?"

- "Разбира се, че мога" - отговорих аз, без да се замисля.

- "Тогава да вървим!" - извикаха те.

- "Почакайте за минутка! Почакайте - прекъснах ги аз - мисля че, първо трябва да обядвате и след това може би ще отидем от другата страна на острова и ще видим тези трамплини."

Но истината беше, че аз се колебаех. Знаех, че мога да скоча в езерото. Преди съм скачал и от по-високи трамплини. Знаех, че няма да се нараня. Осъзнавах, че Пол беше поставил тези трамплини и без съмнение мнозина са се хвърляли от тях във водата. Така че нямаше опасност да се страхувам, че е много дълбоко. Синовете ми искаха да отида и да скоча от тях. И аз исках да удовлетвори желанието им, но все още се колебаех. Не бях напълно сигурен, че желяех да направя това.

След обяда, момчетата се справиха със съдовете - бих добавил - за рекордно време. Вълнувах се. Предстоеше голямо приключение. Затова те дойдох при мен и ме попитаха: "Готов ли си да скочиш от трамплина, татко?"

Аз все още се колебаех, затова започнах да отлагам, за да спечеля време. "Когато растях - им заговорих - беше ми казано, че най-малко един час след ядене не може да се плува, за да се предотвратят спазми. Ще отидем след час." Но трябва да призная, че няхах идея, този факт да бъде истина и се съмнявам, че бих бил склонен към такова правило, ако желяех да скоча от тези трамплини. Притиснат от обстоятелствата, това си беше просто извинение, осмисляне, което ми позволяваше да избегна вземането на решение. Синовете ми бяха разочаровани от последвалото отлагане, но когато часът измина те отново дойдох при мен и ме попитаха със същия въпрос:

- "Готов ли си сега, татко?"

- "Да - отговорих - да вървим."

Те бяха вече на другата страна на острова след като слязоха от кануто. Сали и аз вървахме по-бавно от нашите ентузиазирани™ момчета. Когато стигнахме до водолазните трамплини, къде мислите, стоеха синовете ми? До най-ниския трамплин? Няма да повярвате! До най-високия трамплин.

- "Качи се тук, татко! - викаха те."

- "Добре, идвам."

Изкачвайки се нагоре до най-високия трамплин, вървах по ръба и още веднъж погледнах красивото отражение във водата на това великолепно планинско езеро. Когато стоите в края на водолазен трамплин, водата ви се струва два пъти по-дълбока, от онези ако я гледате от ниско. Докато стоях там и гледах надолу, синовете ми ме наставляваха с нещо подобно на това:

"Скочи! Скочи! Скочи! Защо не скачаш?"

- "Дайте ми минутка да преценя ситуацията. Ще броя до десет - им казах - и тогава ще скоча във водата."

Момчетата приеха идеята, виждайки в нея начин да ме накарат да побързам и започнаха да броят много бързо: "едно, две, три, четири, пет, шест, седем..."

- "О - извиках към тях - аз ще си броя сам. Все пак ви благодаря."

А аз стоях там, разкъсан между две различни желания, между два различни вида любов. От една страна обичах синовете си, исках да ги направя щастливи желях да изпълня очакванията им, да бъда техен герой. Но егоистичната ми воля ненавиждаше и мразеше да отстрани страха и да направи онази стъпка. Там бях аз, повесен между небето нагоре и зелените води надолу.

С разума си знаех, че други вече бяха направили стъпката от този трамплин и че беше възможно същото и за мен. Желях да направя скока не само заради себе си, но и да насърча синовете си. Битката се разгаряше, тъй като трябваше да избира да скоча от трамплина по собствено желание, тоест, чрез упражняване на своята собствена воля. Или да послушам призива да я предам на Божията воля. Когато сме доведени до избора между егоистичните желания на волята си и това, за което знаем, че е Божият призив към нас, винаги има борба. И обикновената реакция на тази борба е колебанието. Знаем, че Бог ни призовава за преживяване на пълно предаване, и въпреки това се колебаем. Знаем, че други са направили стъпката на пълно предаване и пълна зависимост от Него. Знаем, че Бог никога не изоставя онзи, който уповава на Него, и все още се дърпаме назад.

В много случаи, ние сме като израилтяните след като оставиха робството в Египет. Бяха оставили един живот зад себе си, но не бяха влезли още в дома на Обещаната земя. И ние имаме да извървим още дълъг път в стремежа си към Бога. Вероятно сме изоставили лоши навици и лоши другари зад нас. Може би доктринални грешки и традиционни вярвания са оставени настрана. И тогава пак сме се обърнали към светските удоволствия, музика, мода, само, за да преоткрием истината, че докато не сме могли да излезем от нашето минало, ние не сме успели да влезем в нашето бъдеще - живот, скрит с Христос в Бога (виж Колосаяни 3:3).

Обръщайки се назад в живота си, виждам, че пътуването ми към целта на пълно предаване е било с малки израствания вместо с една голяма стъпка. Следвал съм този път не защото Бог го е искал, но защото това беше начинът по който съм отговарял. Животът ми често е бил като този, описан в стиховете на Теодор Монро:

"О, горчива болка и тъга за времето, което нявга е било; когато аз надменно казах на Исус: "Всичко от мене и нищо от Тебе." Но Той ме пак намери: аз видях Го с кръв пролята на проклетото дърво и моето изпълнено с копнеж сърце продума колебливо: "Нещо от мене и нещо от Тебе." Ден след ден благата Му милост изцеляваше, помагаше, изпълваше и избавяше и ме смири, докато промълвих:
"По-малко от мене и повече от Тебе." По-висока от най-високите небеса И по-дълбока от най-дълбоките дълбини: "Господи, любовта Ти накрая победи, нищо от мене, всичко от Тебе."

Не бих искал да ви внушавам, нито бих се решил да кажа, че тази последна стъпка е била напълно направена в живота ми, но бих могъл да кажа, че виждам напредък и живея с надежда. Уверен съм, че "Онзи, Който е започнал добро дело" в мен "ще го усъвършенства до деня на Исус Христос" (виж Филипяни 1:6)

А какво ви казва Бог на вас, точно сега, върху вашия водолазен трамплин? Знаем, че вие се колебаете за нещо, може би това е онова нещо, което решихте да запишете в предходната глава. Или може би това е някаква област в чувствата, към която Бог е насочил ума ви, когато сте гледали към формата, но сте се страхували да се задължите за нея пред Бога или дори да признаете, че тя е била пред вас. Вие желаете да предадете тази чувствителна област, но ви е трудно да повярвате, че ще бъдете щастливи, ако ѝ позволите да си отиде. Това е най-голямата сатанинска лъжа. Сатана е успял да измами всички нас във вярването, че можем да бъдем единствено щастливи, когато изберем нашия си път. Не се доверявайте на вашите чувства. Вместо това, действайте по принцип. Вашият разум трябва да лети, и на чувствата и емоциите няма повече да им се позволи да ви контролират. Ако вие направите това, ще откриете, че сте отключили тайната за щастлив християнски живот. Ще откриете, подобно на мен, че стъпката от която сте се върнали, е била пътеката на мир и щастие.

Точно това открих, когато скочих от онзи водолазен трамплин! Беше великолепно нещо! Виках и се радвах по целия път надолу. Когато паднах в онези осветяващи студени води, почувствах се по-унизен отколкото когато и да е преди. И се изкачвах и скачах отново и отново. Синът ми Матей се качи при мен и ме попита нерешително: "Татко, мислиш ли, че мога да скоча?" - "Разбира се, че можеш" - отговорих аз.

И така, той стъпи на трамплина и премина през своя колебаещ се период. Накрая той скочи. Видях, че беше изплашен, но се държеше смело и влезе във водата направо като стрела. След това Андрю се качи при мен и каза: "Татко, искам да скоча от трамплина, но се страхувам. Ще скочиш ли с мене?"

"Разбира се, че ще скоча, сине. Дай ми ръката си. Аз ще бъда с тебе през целия път." Беше изплашен до смърт! Не го насилвах, а стоях до него, докато той преминаваше по пътя на колебанието си и тогава му казах да брой, след което скочихме заедно. Как бих искал да видите усмивката на това момчешко лице. Щяхте да си помислите, че е победил целия свят! След това тримата се обърнахме към Сали. Но тя ни предаде урок по смелост. "Щом като вие скочихте и аз ще скоча!" И тя скочи!

Всички ние се научихме да побеждаваме колебанието си и да спечелим победа над онези чувства и емоции, които се опитваха да ни дърпат назад. Християнският живот е подобен на онзи трамплин. Често се изисква отскок на вяра, решение, да не се връщаме назад, така както не можем да се връщаме

назад щом бяхме стъпили върху трамплина. Ние се бяхме предали! Това е което Бог очаква от всеки един от нас.

Вървете напред! Отскачете и направете онази последна голяма стъпка!

ГЛАВА 13

ПОСЛЕДНАТА ГОЛЯМА СТЪПКА

"Когато Му бъде покорено всичко, тогава и Сам Синът ще се покори на Този, Който Му е покорил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко." (1Коринтяни 15:28)

Изучавайки скалата пред нас, аз планирах следващата стъпка на нашето изкачване. Тихото повикване на Матей прекъсна моята замисленост. Погледнах зад мен надолу и веднага разбрах, че беше в затруднение. Ние се изкачвахме към върха Айсберг в националния парк Гласиер. Това беше една от нашите екскурзии на баща и син.

Провеждах тези екскурзии с всеки един от синовете си, вярвайки, че е важно за бащата да бъде сам с всяко едно от децата си, ангажирани в дейностите, които те желаеха да вършат. Това свързваше сърцата ни и отваряше широк път за общуване. Матей беше избрал това изкачване и ние бяхме там, изкачвайки се свободно по места, които в действителност изискваха въжета и приспособления за тяхното навиване и затягане.

Матей се беше заклешил! Той следваше моя път нагоре, докато не бе заседнал на терасата под мене. Бях достатъчно висок да стигна следващата тераса и да се издърпам нагоре, но Матей, който по онова време беше все още по-нисък от мен, не можеше да превземе височината, за да извърши това придвижване. Бързо се спуснах надолу и протегнах ръката си към него: "Хвани ръката ми, сине. Аз ще те издърпам нагоре."

Виждах борбата между страха и съмнението, изписани на лицето му. "Може ли наистина татко да направи това? Имаше ли сила? Какво ще се случи с мен, ако той дойде?"

- "Хвани ръката ми, Матей! Аз имам сила. Мога да те запазя от падане" - го насърчавах. Той погледна надолу. Пътят беше дълъг и изразът на лицето му отразяваше битката, бушуваща в мислите му. Щеше ли да направи този скок към вярата, доверявайки се, че аз мога да извърша това, което съм обещал? Ръката му се протегна към моята и ние си стиснахме ръцете. След като стана това, той стоеше вече до мен на терасата. След като си пое дъх, продължихме изкачването. Покорихме в този ден връх Айсберг, но успехът би бил невъзможен, ако Матей не беше избрал да направи стъпката на абсолютна зависимост от своя баща.

%! За тази стъпка на абсолютна зависимост, сме призовани всички. Вие я знаете в скришното на сърцето си, аз също. Знаете, че Господ ви е призовал за тази зависимост и предаване, но все още се въздържа. Вероятно имаме трудности със сътрудничеството, просто защото сме се отдръпнали от това преживяване.

Пълната зависимост от Бога и желанието да излезем от безразсъдното предаване на егоизма, е това, което прави християнският живот практически и завинаги променен живот. Зависимостта от Бога, пълна и безусловна, трябва да бъде първият урок за християнския живот. Защото когато истински уповаваме в Христос и истински предаваме себе си на Него, само тогава можем реално да се наричаме християни. За повечето от нас, дори и за онези от нас, които претендират да бъдат християни, това остава илюзорна мечта и неосъществимо преживяване.

И вместо истинска опитност, ние, които желаем да бъдем християни, вършим всичко, но отхвърляме зависимостта си от Бога. С почти свръхчовешки усилия изучаваме доктрините и учим на тях и другите. Включваме се в евангелизационни програми за обществото. Посещаваме богослуженията, библиейското училище, вземаме участие в семинари за брака и в църковните служби.

В Правим религията си лична и отделяме време за лично посвещение и лично служене за другите. Изглеждаме така добри и вършим толкова добри дела, които откриваме, че е трудно да обхванем - но това никога не е истината. Направили сме всичко това, с изключение на единственото нещо, което

действително има стойност. Не сме успели да направим последната голяма стъпка, единственото действие, което би могло да ни преобрази вътрешно, а също външните ни дела.

Последната голяма стъпка, за да бъдем истински християни, е култивиране на недоверие към собственото "аз" и в същата степен култивиране на зависимост от Бога. Можем да имаме всичките условия на християнството, но дори и когато никой друг не може да види знаем, че не притежаваме силата над егоизма, и че духа, на който сме се предали и подчинили, ръководи живота ни. Хвала на Бога, че не е още много късно за всеки един от нас да направим тази стъпка на пълна зависимост. От доста години си мислех, какъв беше моят християнски живот, когато Бог ме разтърси със сила, давайки ми това схващане в ума ми: "Джим, ако някога искаш да бъдеш християнин ти трябва да направиш тази стъпка."

Погледнах честно и искрено на това, което беше истинското християнство, и трябва да призная, че се отдръпнах от него. "Но, Господи, не мога да я направя - се моля аз - имам в предвид да се съглася да Ти дам пълния контрол, никога да не мисля моите плътски мисли, никога да не казвам своите си думи. Защо, аз ще бъда нещастен, Господи!" Можете ли да повярвате, че бих казал това на Господа? Желаете ли да узнаете какво Той ми отговори?

"Наистина ли, Джим? Мислиш ли, че всички ангели в небето се нещастни? Те имат същата връзка с Мене за каквато Аз те призовавам. Те изпълняват Моята воля, а не собствената си, и въпреки това остават свободни морални същества. Те се покоряват, защото са избрали да го направят и това послушание им носи радост и щастие далеч по-големи от което и да е удоволствие, което земните мисли или думи могат да ти донесат."

"Това беше безумна мисъл, нали, Господи?"

"Да, Джим. Тя беше от дявола. Точно от същия вид мисли, които подведоха най-почетения ангел в цялото небе да реши да се разбунтува срещу Мене."

И тогава реших да се предам изцяло на Бога и напълно да завися от Него. Бог ме призоваваше да направя онази последна голяма стъпка към истинското християнство. Никога няма да забравя битката с моята собствена воля. Един ден седнах у дома и прочетох повече от сто библейски стиха. Основно всички те казваха едно и също нещо, че силата на Бога е на разположение точно сега, днес! Нужно беше единствено аз да се предам напълно на Бога, за да имам достъп до тази сила.

Не се нуждаех от повече доктринално познание. Не се нуждаех от повече добри дела. Не се нуждаех да израствам, за да бъда приготвен за тази сила. Вместо това, моето израстване като християнин не можеше да продължи, ако няхах желание да направя "последната голяма стъпка."

"Добре, Господи - заключих аз - утре ще измина целия път с Тебе в пълна зависимост. Утре сутринта животът ми ще бъде различен. От сутринта започва моят нов живот!"

Не зная как Бог го прави, но аз често се събуждам рано сутринта, за да почувствам Неговото присъствие. То не е видимо или дори звуково присъствие. Не, аз имам в предвид, че чувствам призива на Божия дух в сърцето си да се събужда и да общувам с Него. Не мога да обясня как Бог може да има лично присъствие с мен и в същото време да присъства при много, много други хора - но Бог може и го прави. И ако вие желаете, Той копнее точно за такова интимно общуване и с вас!

В онази първа сутрин от новия ми живот, се събудих няколко минути след четири. Когато седнах, почувствах, че Бог ме призова и напомни за посвещението ми да бъда Негов днес и аз се помолих: "Добро утро, Господи!" С това започна скъпоценното ми време, което прекарах с Бога онази сутрин. Той имаше да ме приготи за деня и молитвите ми продължиха, докато спящата глава до мен се събуди.

Сали попита: "Защо си така сияещ, скъпи?"

- "Скъпа - казах аз - днес ще вървя по целия път с Бога. Напълно ще Му се предам и ще живея живота си днес под Неговия контрол.

- "Така ли?"

- "Да"

- "Добре, скъпи, започвай още сега!" - отвърна тя с насмешка.

Това беше първото изпитание в моя ден. Жена ми се присмиваше на посвещението ми. Обективно погледнато, не можех да я обвинявам. Тя познаваше, упорития, разгорещен германец, за когото се беше оженила. Милите ми решения и обещания за вяроност към Бога бяха като пясъчни възета, които се късаха в минутата когато върху тях идваше напрежението. Никога не съм намирал сила, която да може да ме спаси от самия мен.

- "Да, скъпа - продължих аз - бил съм зависим от Бог и след това отново съм прекъсвал зависимостта си от Него. Това е лицемерно християнство!"

И така аз се впуснах в първия си ден на истинско християнство. Бих искал по някакъв начин да ви покажа на видео онзи ден, моят първи ден на истински християнин. Но видеото никога не може да демонстрира изпитанията и битките в мислите ми, защото битките се печелеха в моите мисли. Трябваше да взема решение за правото в мислите си, преди да извършех правилните действия. Сигурно щеше да бъде нужна цялата тази книга, за да споделя с вас онава, което се случи онзи ден. Затова позволете ми да ви разкажа само за две опитности.

Седях на бюрото си, когато чух синовете ми да се карат в дневната. Разправяха се за нещо, за което "хиляди пъти"

съм им казвал да не се карат. Открих, че бързо се запътвам към тях. Почувствах раздразнение. Желая да ги смъмря точно сега. Лесно е за родителите да изпаднат в примката на раздразнение спрямо децата си, тъй като сме им казвали толкова пъти да не правят това или онова, но те се изкушават да го правят. Ако бихме могли да видим ситуацията, както небето гледа, бихме установили, че не толкова децата, а родителите се нуждаят от поправление.

"Джим, ти не си готов да постъпиш с децата си докато не предадеш плътта си, чувствата и емоциите си напълно на Мене?"

Знаех, че Господ беше прав. Толкова е трудно да оставим настрана онова, което желаем да направим, за да изпълним това, за което знаем, че е Божията воля за нас. Аз влязох в банята и останах там, докато осъзнах, че плътта ми беше предадена на Господа и можех да говоря с тях прилично и да им отдам уважението, което заслужавах.

"Момчета - започнах аз - когато исках да дойда тук и да разговарям с вас за действията ви, Господ ми говори и ми каза, какво да направя. Сега съм сигурен, че преди вие да започнете пререканията сте чули тихия и нежен глас на Бога да говори на съвестта ви и да ви казва какво да направите. Всеки от нас трябва да се научи да бъде чувствителен към този тих Божий глас и да се научим да бъдем бързи да му се покоряваме. Вашият баща няма да бъде винаги с вас през живота ви, за да ви наставлява и поправя, но вашият небесен Баща ще ви ръководи през целия ви живот, ако желаете да Го слушате. Моля, моля, моля ви не учете умовете си да отхвърлят Божие ръководство."

След това време прекарано с момчетата, бях дълбоко благодарен, че избрах да предам волята си на Божията воля. Разговорът ми с тях беше поучение и научаване отколкото мърене заради скарването между тях. Бях решил да бъда дисциплиниран във всяко предаване и синовете ми трябваше да видят и да научат за разликата в реакцията ми сега и в миналите ми опити за наставление.

По-късно, след нашия обяд, почувствах внушение, че трябва да измия съдовете. Това не беше моя работа, беше работа на момчетата. Но аз обещах на Господа, че каквото и да поискаше от мене щях да го направя. "Да, Господи - отговорих в мислите си — ако Ти искаш да ги измия ще бъда щастлив да го направя." Взех чинията си и приборите и отидох до мивката от където извадих тавичката и пуснах топла вода. На момчетата бяха нужни само две секунди, за да разберат какво щях да правя. Усетили възможността, те бързо и с желание почистиха масата, събраха останалите съдове и ги донесоха, и след това изчезнаха. Аз миех съдовете и се радвах на моя ден с Господа. И в този момент, струва ми се, Сали направи най-странното нещо, което някога съм виждал тя да върши. Съпругата ми никога не почива. Срещам трудност да я накарам да спре да работи във вечерните часове, за да прекара известно време с нас. Но не и този ден. Тя беше седнала в шезлонга и просто ме наблюдаваше как мия съдовете. Едва ли ще може да разберете какво последва, макар че обяснението е налице. Животът в планината ни донесе много промени и готвенето на печка с дърва бе една от тях. Сега аз съм голям привърженик на готвенето с дърва. Храната, приготвена по този начин ми се струва по-вкусна. Но да се контролира огънят в печката, не е лесна работа. За особеното ядене в онзи ден, Сали беше поставила в горящата фурна някои неща включително буркан с ябълково пюре. Този буркан сега беше в мивката. Когато започнах да го мия, забелязах някои загорели остатъци от пюрето, върху него. Те бяха по външната част и аз с неголяма охота започнах да търкам загорялата храна. Беше така залепнала за буркана сякаш беше негова броня.

Сали и аз миехме съдовете много различно един от друг. Аз вършех това, просто за да бъде направено, докато Сали го вършеше така, че да бъде правилно направено. Казвам това не за да се оправдавам, но да обясня, че това е слабост на характера ми. Тази моя черта ми позволяваше да разсъждавам: "Не е нужно да прекарвам целия ден с тази загоряла маса. В края на краищата, отвътре бурканът е чист, а това е важното." С тази мисъл го изплакнах и оставих върху поставката за сушене. В същият момент Сали изведнъж се изправи на крака, сякаш изтласкана от някоя голяма пружина. Тръгвайки към мене, тя решително се насочи към буркана. Вдигна го и го постави на светлината точно пред лицето ми! Не можех да повярвам. Изглеждаше като че ли моята благовъзпитана съпруга съзнателно ме поправяше. Чувствата ми бликнаха.

"Джим, Джим, Джим ще се научиш ли някога?" - каза Сали, поклащайки глава.

В миналото имахме спорове за начина по който аз миех приборите. Винаги отговарях: "Нали все пак върши тази работа, не бива да си недоволна от това как ги мия." Всяка фибра на моето същество искаше да отида и кажа тези думи, но бях сключил завет да бъда днес Божий мъж и Той ме зовеше да предам чувствата си на Него. Избрах да се откажа от тях и още веднъж имах мир.

Всичко това се случи за секунди. Следващото нещо, което узнах бе изплъзването на мокрият буркан от взора на Сали и падането му право в мивката. Покри ме вълна от вода и сапунена пяна. Почувствах как в мен се надигаше гняв. Плътта ми умираше да го излезе върху нея. Това сме ние хората без Божият контрол в живота ни. Толкова съм благодарен, че Бог не ме бе изоставил, понеже веднага щом чувствата се надигнаха в плътта ми, Богът на всяка твар беше до мен, молещ ме да ги предам на Него. Изглежда толкова трудно да изоставим горчивите чувства, но действително да ги изоставим, не просто да ги задържим до следващия път. Бог не само искаше от мен да му ги предам, но той искаше от мен да се откажа от правото си да ги връщам обратно следващия път. Сали беше направила нещо, което ме огорчи. Бог върши основно, преобразяващо дело в живота ни, и ако Му позволим, Той напълно ще отдели от нас, това, което сме Му поверили.

Изваждайки буркана от водата, аз весело казах на Сали: "Ти си права. Той се нуждае от малко повече внимание." Победата беше моя чрез Божията благодат.

Сали ме погледна шокирана. Тя знаеше без сянка на съмнение, как разгорещеният ѝ съпруг, когото тя обичаше, би отговорил, но не го направи. "Виждам, че посвещението ти действа - каза тя.

- "Да, работи - отвърнах аз, като й се усмихвах, спомняйки си за сутрешния разговор и нейните съмнения."
- "Колко често Бог ти говори? - ме попита тя."
- "Не зная - отговорих аз - не съм ги броил с калкулатор." На следващия ден аз започнах да ги броя заради Сали. Към 10 часа сутринта отидох при нея и й казах: "Досега, ясно съм почувствал 11 пъти Бог да ме умолява да Му предам мислите си. Засега ще спра да ги броя."

Тази последна голяма стъпка изиква пълно предаване на Бога и желание то да продължава по целия ни път. Исус добре илюстрира това с притчата за скъпоценния бисер. За да го притежава, човекът продаде всичко, което имаше. Да имаме Христос като истинска трептяща част в живота ни също изисква жертване на всичко, което трябва да поставим под Негов контрол. Това е предизвикателство, цял или какъвто скок на вяра, пълно упование единствено в Бога. Това е много подобно на онзи скок, който направихме от високия трамплин в предходната глава. Щом веднъж стъпихме на него, нямаше връщане от този избор. Бяхме се посветили. Обрядът на обрязването трябваше да учи на същия урок. Веднъж направена тази стъпка, нямаше връщане назад.

Този следобяд бях планирал да нацепя последното количество дърва за годината. И преди споделих, че обичах цепенето и това наистина не беше работа, от която се страхувах. Но аз не бях подготвен за внушението, което Бог ми даде, когато бях наполовина натоварил дървата в ремаркетото. "Джим, желая да закараш тези дърва на Мич." Мич беше мой приятел, който живееше в друга долина. Обичах Мич, но идеята да му закарам дърва никога не ми беше идвала на ум. Той беше достатъчно способен да си нацепи дърва. Не се излежаваше на леглото. Освен това, Мич живееше далеч, за да отида до там в този късен следобед. Трябваше ми три часа без да смятам времето за разтоварването на ремаркетото. "Господи? Да закарам дърва на Мич?" "Да, Джим. Това ще го насърчи."

Мразя да го признавам, но аз се борех с предаването на моите планове и на това, което аз исках - и избирането на Божията воля за мен, за да извърша добро дело. Най-накрая реших да се покоря като напълних ремаркетото и се приготвих да се отправя към дома на Мич. "Джим - каза познатия глас - когато товариш дърва за себе си, колко товариш?"

Погледнах към ремаркетото. То бе пълно с добре подредени дървета до нивото на стените му. Разбрах за какво Бог ме питаше? Когато карах дърва за себе си, аз товарех ремаркетото с такава голяма купчина дърва, която бе трудно да се задържи повече. "Разбирам, Господи - се помолих аз - Ти искаш да направя на брат си точно това, което правя за себе си, нали Господи?" Взех верижния трион и отрязвах още дърва, нарязвах ги и напълних ремаркетото, докато купчината се издигна внушително. Тогава позвъних, за да видя дали Мич е въкъщи. Едно от децата му ми каза, че са извън дома. "Да му предам ли нещо?" - ме попита дъщеричката му.

"Не, не. Дори не му казвай, че съм звънял." - уверих детето. "Да досещам се какво е това, Господи. Разбирам, защо той не е въкъщи, за да ги получи. Никой няма да бъде там, за да ми помогне да ги разтоваря или да похвали усилията ми и да ми каже какъв добър християнин съм аз." "Джим, аз искам ти да отидеш непременно." "Но, Господи..."

"Правилно, Джим. аз искам ти да отидеш, когато няма да има нищо за теб, когато всичко, което е включено разпъва твоята плът. Искам ти да вършиш Моята воля, да Ми се довериш, че аз зная най-добре."

И така аз пътувах час и половина до дома на моя приятел и както дъщеря му ме предупреди, нямаше никой въкъщи. аз разтоварих ремаркетото сам и подредих дървата. На път за въкъщи срещнах Мич и неговото семейство. Спряхме един до друг и свалихме стъклата надолу. Първите думи излезли от устата на Мич бяха: "Какво правиш тук, Джим?" Плътта ми много силно желаше да се направят няколко потупвания по гърба и в мен се надигна желанието да кажа: "аз току що ти докарах дърва." Но там беше и гласът на моя Бог, на моя Баща, на моя Отец, както Библията Го нарича, и с нежната твърдост на Баща,

Той каза: "Джим..." Християнският живот е изцяло предаване и това е което и аз избрах: "Просто съм на път за дома" - казах бързо, уверено и надявах се естествено. "Всичко най-добро." - каза той като се разделихме.

Веднъж споделих тази опитност в църквата в Далас, Тексас. аз насърчих хората да направят тази "последна голяма стъпка" за предаването на живота си в Христос, когато се случи нещо неочаквано. Свърших изречението си и седнах. Пасторът на църквата се отправи към амвона, за да съобщи заключителната песен и да се помоли в края на богослужението, когато изведнъж един мъж бавно се надигна от мястото си и тръгна по централната пътека към подиума. Пасторът застана на амвона без да каже нищо, а в църквата цареше пълна тишина. По начина по който беше облечен разбрах, че този млад човек не беше член на тази църква. Всъщност той изглеждаше така, като че ли идва направо от улицата. По ръцете си имаше белези от рани, а лицето му беше ужасно обезобразено. Пасторът разбра, че този млад мъж беше решил да направи точно това, за което бях помолил църквата, да направи Последната Голяма Стъпка. Беше дошъл да се предаде изцяло на Бога. Може да почувствате как Божият дух се бореше със сърцата на хората когато пасторът запя със звучен глас:

"Всичко на Исус предавам
Всичко на Него
доброволно давам
завинаги Него ще
обичам и на Него ще
уповавам; В Неговото
присъствие цял
ден ще живея. Всичко на Исус
предавам Смирено
пред Неговите нозе
коленича Удоволствията на
света всички изоставям
Вземи ме Исусе, вземи ме

сега. Всичко на Исус предавам, Направи ме,
Спасителю, напълно Твой, Нека чувствам Святия
Дух и истински да зная, че Той е с мене.

Всичко на Исус предавам И горя сега със
пламък свят. О, радостта на пълно
избавление! Слава, слава на Неговото име!

Аз предавам всичко, Аз предавам всичко,
Всичко на моя благословен Спасител, Аз
предавам всичко!"

Това беше напълно спонтанно. Нямахме призив, нямаше произнесени думи, нямаше емоционално обръщение, защото Святият Дух говореше по-високо от всеки човешки глас. Почти една трета от присъстващите излязоха отпред и коленичиха до младия мъж. Тръпки ме ползиха от горе долу. Знаех, че трябваше да разговаря с младия човек.

Излязохме навън. Научих, че името му беше Кристофър. Бавно, с почти сливащи се една след друга думи, заекващ и развълнуван, той ми разказа за себе си. Разказа ми как неговата майка го наказвала с гореща вода като дете. Белезите от изгаряния по кожата му бяха мълчаливото свидетелство за истината в неговата история. С няколко бавни думи той продължи: "Понякога тя ме заключваше в килера за един или два дни. Когато излизах от него, караше братята ми да ме бият с тояги. Когато станах тийнейджър не можех да стоя повече там. Излязох и се присъединих към уличните гангстери."

Винаги съм се чудел какво мотивира младите хора да се присъединяват към гангстерите. Но сега Кристофър ми обясни. В бандата той открил за първи път в своя мъчителен живот - пълно приемане и "до смърт предан на нас". За нещастие, гангстерите не са били по-малко насилствени отколкото неговия предишен дом.

"На два пъти бях промушван и веднъж прострелян" - заяви той просто. Бях и в затвор. След като излязох от него срещнах тези хора от църквата, които ми казаха за този Исус. Казаха ми, че мога да Му се доверя, така както никога на никого не съм се доверявал в моя живот. Аз се заинтересувах, повече отколкото исках да призная, но бях и уплашен. На всеки на когото съм се бях доверявал ме свалеше по-надолу. Затова им казах: "Ако този Исус ме лъже, аз ще го убия!" Но те ме увериха, че Той никога не лъже.

Тогава ми казаха за този семинар, на който вие говорихте как хората да се научат да ходят с Исус.

Господин Хонбергер, каквото вие казахте през тези почивни дни - да позволите на Исус да има пълен контрол в живота ни. - това ли означава да бъдеш християнин?"

"Да, това е, Кристофър."

"Тогава аз искам да бъда християнин."

Опитах се да взема адреса на Кристофър, за да бъда във връзка с него, но той отказа. След това го попитах за телефонен номер, но той нищо не отговори. Накрая го попитах: "Как мога да поддържам връзка с теб?"

- "Добре - започна той - аз живея под моста."

Почувствах се попарен от неговия отговор. Бях проповядвал пред църква, пълна с хора, които имаха всичко и въпреки това, този млад мъж беше първият, посвещаващ своя живот на Христос. Никога не съм познавал някой, който да е заобиколен от такива тежки обстоятелства както Кристофър, но който не намери никакво извинение за своето минало и настояще, за да се задържи да направи тази "последна голяма стъпка" на пълно предаване на Бога. А ние, които стоим в голяма светлина и благословение, отказваме да слушаме Божия призив на милост. Как можех да се колебая? Бях толкова засрамен от моята упорита гордост.

Когато погледнем към примера на Кристофър, има ли някакво извинение, което можем да дадем на Бога за това, че не правим тази последна голяма стъпка? Зная, че го искате и зная, че Бог ви кани да вземете решение. Желанието не е достатъчно. Трябва да решите да го направите. Трябва да направите тази последна голяма стъпка. Може ли да почувствате разочарованието, което Бог изпитва, когато Той ни гледа колебаещи се и в края обърнати към мрака, изглеждащи неспособни да осъзнаем разликата между живота и смъртта? Послушайте Неговите думи, отправени към вас и към мен, да направим тази последна голяма стъпка: "... Положих пред вас живота и смъртта, благословенията и проклятията; затова изберете живота, за да живееш ти и потомството ти." (Второзаконие 30:19)

ЕПИЛОГ

Почти седемнадесет години изминаха откакто се преместихме в планината. Нашите малко момчета пораснаха, след това станаха тийнейджъри, и така до днес, когато са вече пълнолетни млади мъже. Перспективата на времето сега ми позволява да погледна назад в последните две десетилетия на моя живот, които са фокусът на тази книга. От времето, когато съобщихме плановете си за преместване в планината, имаше хора, които казваха, че това не е практично. Когато заявихме, че целта ни е да осигурим на нашите момчета най-доброто и да ги предпазим от всичко останало, те ни заявиха, че това е невъзможно. Казваха, че целите ни са високи и не могат да се постигнат!

С течение на времето, мога да кажа определено, че това може да се постигне! И всичко това действа! Програмата, която си поставихме - да намерим Бога и да се приближим до Него като семейство - работи абсолютно! Не препоръчвам нищо, което не ни беше подействало. Но хората продължаваха да казват: "Почакайте докато момчетата станат тийнейджъри, тогава ще се разбунтуват върху вашия начин на живот." По-късно, когато те видяха, че синовете ни преминаха тази възраст без да се бунтуват, промениха монотонната песен: "Почакайте докато станат пълнолетни." Днес те са пълнолетни и ние дори не забелязваме гласовете "против", понеже знаем какво направихме да работи. И то ще работи и за вас, независимо дали живеете в планината или просто искате да се преместите на по-тихо място, за да приложите същите принципи сега.

Днес Матю и Андрю са успяващи служители по продажби на провинциални и планински недвижими имоти. Характерите им, старателно оформяни в планината, привлякоха вниманието на много от техните клиенти. Мнозина се свързаха с мен, за да узнаят как в света сме успели да възпитаваме такива явно отличаващи се от другите млади мъже. Тайната е проста. Сали и аз не сме ги възпитали. Позволихме Бог да извърши това чрез нашето сътрудничество с Него. Затова, докато се радваме на техните успехи, постоянно смирено признаваме, че единствено чрез Божията благодат нашето семейство постигна такива резултати.

По време на писането на тази книга, четиримата продължаваме да живеем в нашия малък дом близо до националния парк Гласиер. Момчетата вършат своята работа извън дома и имат офис и в града. Те все още харесват и се радват на компанията на родителите си. Ако общуването ни днес е по-сладко, то е защото всички знаем, че времето ни да бъдем заедно ще свърши някой ден. Скоро момчетата ще се оженят и ще си създадат свои семейства. Няма да съжаляваме. Те са готови, също и ние. Сали, моята кралица и аз стоим готови да ги насърчаваме през всеки етап на живота, за който имаме привилегиите да свидетелстваме, дотогава докато се радваме на нашето време.

След като Бог ме призова за пълно служене ние създадохме неправителствена организация "Международно възстановяване" с друго семейство, което също се определи да следва Бога напълно. Това неправителствено служене е посветено на обучение на другите как да открият и живеят практическо евангелие, така че то да може да преобрази и възстанови техните бракове и семейства, така както направи с нашите. Ние истински вярваме, че най-важното в Христовото евангелие е възстановяването.

Какво бихме казали за бъдещето? Достигнахме ли всичко, което си поставихме да изпълним в брака, за да не бъде втори за никой и научихме ли се да ходим с Бога? Да, и осъществихме целта си да възпитаем нашите синове като истински християни.

Но това е само загатване за бъдещето. Като тийнейджър Матю беше запленил от идеята за откриване на скрит езерен път обратно в канадската планинска област. Това стана негова мечта, негова цел и остана с него през годините. Накрая той постигна целта си и след време ние се върнахме в цивилизацията, където той вече мисли за нови области за изследване, за нови приключенски преживявания.

Така със Сали виждаме как бъдещото изпълнение на една мечта не замъглява изгледа на следващата. Изкачването на една височина само открива още и по-големи височини за преодоляване. В нас гори желанието да видим какво се намира зад следващия хълм. Преживяванията на християнския живот са насочени винаги нагоре. Ще има винаги нови височини на себепредаване и изследване на нови дълбочини за умиране на себелюбието. Всяко ново преживяване носи увеличени отговорности и повече радости в присъствието на Христос, нашия постоянен Спътник.

Да бъдете и вие доведени до бягство към Бога и да бъдете все повече прилепени към Него е моето пожелание, моята молитва и моето сърдечно желание. Амин.

Разговор с Джим Хонбергер

Въпрос: Когато в началото осъзнахте, че във вашата духовна опитност нещо не е наред, какво ви доведе до решението, че отговорът ще бъде простия начин на живот?

Хонбергер: Не бях израстнал във вярата, в която съм понастоящем. След като дойдохме в Божията църква на остатъка, станахме твърде активни в споделяне на истините, които ни доведоха в нея. Но започнах да откривам, че много от християнските ми опитности бяха само външни - църковно богослужение, даване на библейски уроци и др. Станах главен старейшина в църквата. Проповядвах и бях включен в църковния живот малко повече от три години. Но една вечер се върнах у дома и между Сали и мен се разгоря истинска битка. Моите синове - единият тригодишен, а другият - петгодишен, се заплакаха. Те не знаеха как ще продължи тя, бяха много малки да разберат. Сали излезе да се поразходи в огромния ни двор и когато се върна, аз само ѝ казах: "Скъпа, ще продължава ли това?" По-късно позвъних в службата (По това време бях собственик на застрахователна агенция.). Казах на служителите си, че ще си взема 10 дни отпуск. Заедно със Сали поехме с нашия фургон към езерото Имп в хълмистата част на полуострова Мичиган и прекарахме 10 дни в преценка на нашия живот.

Когато двамата се запознахме, бяхме силно влюбени. Имам в предвид преживяването на красива романтика. Но след като се оженихме, ние просто отскочихме върху въртележката на брачния живот, такъв какъвто е в света — гигантско еднообразно надбягване. Мислехме, че ще бъдем щастливи, ако имаме по-голям дом. Сменихме три къщи. И вече имахме дом, целият от кедр, с огромен двор и малко езеро. Бях главен старейшина, много активен в обществото, но живеехме отдалечени един от друг. Имахме хубави коли и висок доход. Но между нас имаше реален разяждащ процес и единственото нещо, което няхахме беше истинската обич помежду ни. Налице бяха всички уловки, които за "другите" бяха успех, но ние бяхме неуспели.

Когато преоценявахме себе си през онези десет дни започнахме да гледаме на другите в моята кариера. Гледахме на другите в църквата, не от критична гледна точка, не посочвайки ги с пръст, но гледайки какво можем да научим от тях, но ние не харесвахме това, което виждахме. Решихме, че успехът не беше в посоката, в която вървахме. Трябваше да преосмислим нашето време (единственото нещо, което няхахме тогава беше времето) и да го използваме в истинско откриване на ходенето с Бога, а не в откриване на просто истината и не просто на църквата. И тогава издигнахме брака си и децата си като най-важни. И така, знаехме, че трябва да изоставим тази бясна скорост, тази въртележка, върху която сме в Съединените щати. Разбира се и Европа е върху нея, Австралия, Канада и Англия също са там - не е само в Щатите.

Въпрос: Много хора, които са също върху забързаният път, не могат да живеят живот, подобен на описания от вас. Те живеят в предградия, квартали или в града, с много малко тревни площи. Макар че казвате, че трябва да слезем от въртележката, вашият случай ми се струва като идилия с този красив собствен дом върху огромна площ. Звучи ми повече като дом за почивка, отколкото такъв с който мнозина се задоволяват, когато живеят в града и работят по 50-80 часа на седмица.

Хонбергер: Много хора са ми казвали: "Добре, всеки ли трябва да се премести в планината, за да постигне това, за което говорите?" И моят отговор, особено гледайки назад след 18 години, е, че аз вярвам че всеки един от нас се нуждае от преживяване в пустинята, но не е нужно да ходите в пустинята, за да го постигнете. Трябва да се научите да контролирате това, което идва в живота. Независимо дали това е в апартамент в Чикаго, или сте в Ню Йорк или живеете в малък град или в село. Наблюдал съм много хора, които се опитват да следват метода, преместват се на село и всъщност правят живота си по-лош от преди. Те, подобно на нас, всъщност пренася! начина на живот от големия град в малкия. Въпрос: Говорите за вашето сутрешно духовно посвещение и за разговор с Бога в продължение на 2 часа и 30 минути. Някои хора ще кажат, че това е много добре за вас, който живее в планината, но какво да направят останалите, които живеят в Лос Анжелис, или в Торонто, или в Индианаполис? Хонбергер: Добре, нека ви отговоря. Бяхме активни в този вид служене - участие в семинари, в евангелизационни събирания, в пътувания — за няколко години, и най-голямата грешка, която хората правят е да следват методите. Методът, който трябва винаги да следвате е да се откажете от шофьорското място - на него позволете да бъде Бог. , Въпрос: Това ли е основният метод?

Хонбергер: Това е методът. А какво правят хората - те са чули какво вие правите, за да възпитате децата си, или как вие общувате със съпругата си, или че вие сте се преместили в малък град и те се опитват да го повторят. Но това не им действа. И причината за това е, че те все още държат контрола на нещата в свои ръце.

Вижте, борбата, която Бог има със Своя народ е, че те контролират нещата. Това е подхода на човечеството. Когато Луцифер искаше да контролира се яви проблем, затова аз не мога да кажа достатъчно ясно на хората, че преместването в планината няма да им подейства. Понеже има много племена в Африка, които живеят в много по-пустинни места отколкото това на Хонбергер. И въпреки това те не са под влиянието на Светия Дух. Преместването може да помогне и всички можем да имаме полза да живеем на тихо място, но хората се опитват да направят преместването отговора, докато то е само средство.

Методът е прост: Джим Хонбергер трябва да си научи как да предава контрола на собственото си "аз" в настоящия момент, и след това да поддържа това предаване чрез влиянието на Божия дух върху съвестта, позволявайки на Бог да контролира всичко през целия ден. Това е накратко християнския живот. Въпрос: А двата и половина часа?

Хонбергер: Тях аз наричам десятка от моето време. Сега повечето хора не могат да имат този вид време. Това е реалността

и аз трябва да постъпвам според нея. Но когато аз продадох всичко и се преместих в Монтана, имах това време. Имах възможност, която се различаваше от тази на мнозинството. И тогава казах на Господа: "Ще посветя това време на Теб." Но идеята не е в продължителността от време. Същността е: какво ще изпълня, какво ще постигна през това време. Това е на което искам да наблегна. То е подобно на ходенето по опънато въже. Когато някой за първи път се учи да ходи по него, са нужни дни, за да се научи, но веднъж щом се научи, може да го прави само за минути. И в известна степен това е истина и за нашето ходене с Бога. Въпросът не е в продължителността или колко много четем, той е дали вие сте предали ръководството и водачеството на Исус, дали сте признали, че Той е Който контролира всичко и дали сте готови през това време с Господа да ориентирате вашите мисли, думи и неща които ще вършите този ден с Исус. Ако можете да осъществите това за половин час, отделете го! Ако ви отнема 3 часа и 30 минути, отделете ги! Ако вие можете да постигнете всичко това за 15 минути, отделете ги!

Въпрос: искате ли да кажете с това, че ако себелюбието е под контрол, няма значение колко време се молите или изучавате Писанието?

Хонбергер: Радостен съм, че поставихте този въпрос. Някои хора мислят, че ако те отделят 2 часа и 30 минути или колкото и да е време, тогава те са християни. Но това не е истина. Понеже те могат да бъдат под контрол само за тези 2 часа и половина. Има ли в това смисъл? Познавам много мъже, които са станали ученици на Библията и прекарват с Господа 3, 4, 5 часа, но след това се отнасят зле със своите съпруги. Християнството се простира отвъд простото умствено издигане към истината и включва предаването на изборите на волята на Христос.

Въпрос: Вашето служене ви свързва с всички от църквата - и консерватори и либерали. Как служите ефективно на тези две групи?

Хонбергер: Ако мога да опиша това, бих казал, че консервативните църковни членове скачат срещу либералните членове, тъй като теологията им не е напълно еднаква с тяхната. Но в повечето случаи се себелюбиви. И либералните членове скачат против консервативните понеже са били критикувани, горди и надуты. И в повечето случаи те са себелюбиви. Бог казва: "Слушайте вие консерватори и либерали. Имате един и същ проблем. Аз искам да бъдете ръководени от Божия Дух."

Канени сме на различни срещи, тъй като желанието ни е да спасим хората от самите тях, не от стремящи се една срещу друга групи, или от консерватори, или от сепаратисти. Те не са неприятелят. Той е в нашите собствени сърца! Какво добро се прави ако на всеки кажете за презокеанския звяр, а звярът все още властва в собственото ви сърце? Затова когато се срещаме с такива консервативни групи и те издигнат знаменieto за звяра и неговата сила им казвам: "Може ли да дойде съпругата ви тук и да я попитам дали звярът в сърцето ви все още властва в дома ви?" Ако той е там скъсайте вашите афиши. Забравете да издигате звяра от Откровението и числото 666 и се научете да се справяте със звяра във вашето сърце!"

Така вестта, която носим преминава през политическите бариери, които днес съществуват. Въпрос: Има ли групи на които няма да служите?

Хонбергер: Вярвам, че ако ние имаме евангелието, ние трябва да го занесем на онези, които го нямат. Когато президентите на конференцията ми звънят и ме казват: "Виждаме, че говорите за онова особено служение. Бихме ви помолили да не отивате там." Аз им отговарям: "Мислите ли, че имам евангелието?" Те отговарят: "Да." "Добре, тогава как онези хора ще го имат и те?" Защото ако реално притежавате евангелието, ще намерите начин да го занесете и до онези хора, които са с различни житейски опитности, а не просто да ги отделите.

На едно от нашите лагерни събрания за семейството имаше 500 човека, 100 от които не бяха с нашата вяра. Беше разгласено с афиши, във вестниците, по бензиностанциите. И някои жени (от света) бяха дошли на събранията с три-четвърти панталони, с високи токове, с по — изрязани деколтета. И една група от силно консервативни членове дойдоха при мен, облечени в много консервативни дрехи и ми казаха: "Брат Хонбергер, искаме да съобщим за стандарта на облеклото на това лагерно събрание." "Защо?" - попитах аз. И те ми отговориха: "Виждате ли онази жена там?" - "Да виждам я." "Ето защо. Тя ни отнема вниманието." Тогава аз казах: "Вие, джентълмени искам да разберете откъде идвам аз. Ще ви го кажа колкото се може по-просто. Ако тя дойде в банския си костюм тя е добре дошла на събранията ми. Защото аз съм след нейното сърце, а не след нейното облекло. И ако ние доведем сърцето ѝ във връзка с Исусовото сърце, за останалото ще се погрижи Той." Това е моето разбиране. Въпрос: Тази книга е написана на необикновено място, нали?

Хонбергер: Отидох на остров Сейнт Кройкс за един месец, за да я напиша. Аз не съм писател. Английският език беше нещо, което ме тормозеше през моите ученически години. Моята майка ми казваше да внимавам, но аз отговарях: "Мамо, аз няма да използвам тази материя." Колко малко съм знаел тогава.

Опитах се да пиша тази книга, и за започнах, разпределих я по глави и загубих връзката между тях. Накрая казах: "Господи, нуждая се от време, в което никой да не ме безпокои. Може ли Ти да ми го осигуриш?" И един мъж, на когото моят син беше продал някакъв имот - много богат човек, който не е от нашата деноминация ми позвъни: Той каза: "Вашият син. Как го възпитахте? Не съм срещал в бизнеса никой като него, а той е само на 21 години. Мога ли да дойда и да ви гостувам?"

Този мъж беше собственик на банка, кредитор по ипотека на магазини и на имоти в различни места. Имаше и собствена вила на острова в северозападната му част, където имаше много добри условия за водолазен спорт.

Когато започна да говори с мен и ме попита за някои мои затруднения, аз му казах: "Знаете, че се опитвам да напиша тази книга." И той ми предложи: "Ако се нуждаеш от спокойно време, защо не използваш моята вила?" "Къде е тя?" - попитах аз. "На остров Сейнт Кройкс."

И тогава Господ ми осигури безплатно пътуване на мен и моето семейство. Отидохме там за един месец. Пиших всяка сутрин, а през следобедите се занимавахме с водолазен спорт. Въпрос: Хвала на Господа: какъв начин да се напише книга!

Хонбергер: Не можете да повярвате. Разделил съм я на 130 стъпки и знаете ли какво правеше умът ми? Въобще не можете да оставите нещо когато умът ви го дава и връзката сама идва. Бях под водата, когато можех да видя *** и моят ум написа глава 7. аз се движех в цялата тази красота, а моят ум все още пишеше книгата.

Въпрос: Джим, имате серии от проповеди на касети и в списания. От къде могат хората да ги заявят? Хонбергер: Empowered Living Ministries, 157 Turtle Mountain Rd, Kolispell, MI 59901. (877) 755-8300. Те могат също да ги поръчат и на нашия уебсайт: www.empoveredlivingministries.org

Въпрос: Последен въпрос. Какво бихте казали Джим, кой е най-големият личен урок, който научихте от вашата "пустинна" опитност?

Хонбергер: Да. Аз се гуждая от Исус всеки миг, всеки час, всеки ден. И ако за момент се отделим от Него, падам обратно на старите пътища. Бих желал да го илюстрирам - не зная дали вие някога сте се изкачвали с въже по скала. Но ако вие забиете здраво въжето върху скалата, докато се държите за него сте в безопасност. Но ако го изпуснете, какво става? Същото е и с християнския живот. Разбрах, че християнството е повече от принадлежност към истинската църква и живеене на здравословен живот, или от живеене в пустинята, или от познанието за звяра и зверовете от книгите Даниил и Откровение, повече от знанието за пророчествата и Второто пришествие. Това, което е същността на християнството е държането на онова въже, което е Исус. И аз мога безопасно да се изкачвам в този свят докато продължавам да се държа за Исус. Молитвата ми е да дойда до това място в моя християнски живот и да избира никога да не се отделям от него.